VĂ PLAC ANIMALELE ?

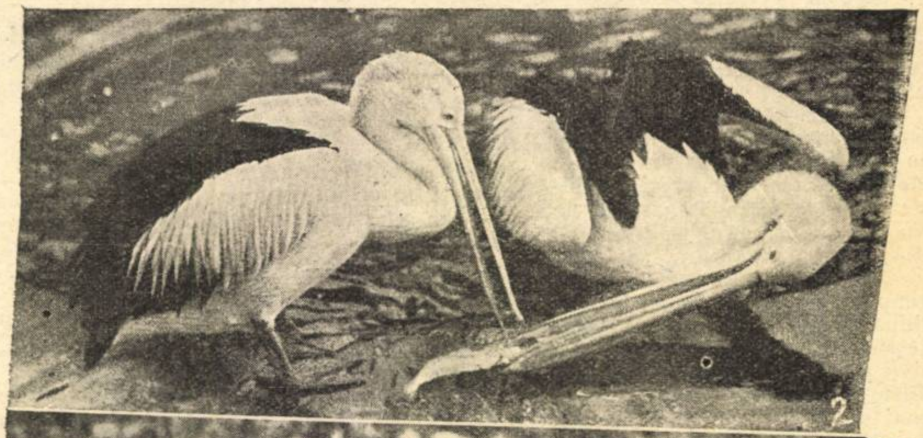

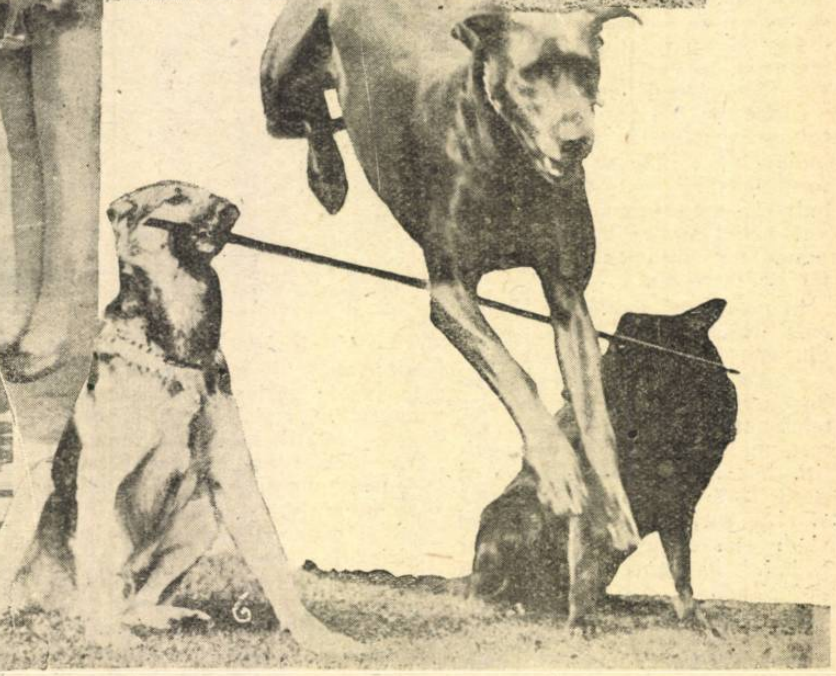

1) Mieilor născuţi prea târziu le trebue o îngrijire specială pentru ca să poată trăi. Iată aci, un astfel de miel, lăptat cu biberonul.—2) Pelicanul în grădina zoologică din Londra, hrănindu-se cu peşti vii. — 3) Doi cerbi scăpaţi din îngrăditura unei ferme, se învârtesc miraţi împrejurul micuţului înspăimântat, căruia, până una alta... îi mănâncă dejunul. — 4) Bernice Claire, frumoasa stea de cinema, oferă un măr hippopotamului unui circ din Hollywood. — 5) Un leu de mare s'a lăsat prins de instantaneul fotografului. — 6) In Anglia, după cursele de ogari, s'au înfiinţat şi curse de obstacole, pentru diverşi reprezentanţi ai rasei canine. Iată aci unul în momentul săriturii.

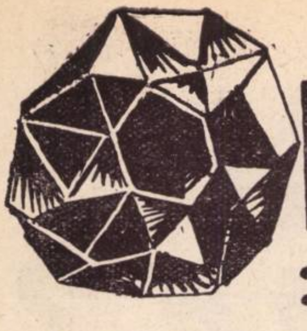

DIAMANTUL NEGRU

— Se observă numaidecât că aţi desenat parafa în întuneric. Zgârieturile pe cari le-aţi făcut sunt mult mai adânci de cât cele cu cari aţi scris numele domnişoarei.

— Observ că toate aceste întrebări nu ne aduc nici o lămurire în ce priveşte furtul, întrerupse sir Henry. Dacă doamnele ar binevoi să se retragă în salon ne va fi mult mai uşor să ştiu dacă diamantul a fost furat sau nu.

— Acum, domnilor, reluă el, în timp ce uşa salonului se închise după cea din urmă invitată care ieşea, să vorbim serios. — Vă daţi perfect de bine seama că un furt din cele mai curajoase şi mai inexplicabile a fost săvârşit în prezenţa noastră. Sunt sigur că deplângeţi alături de mine penibilul incident care s'a produs şi mă fac interpretul gândurilor dv. exprimând toate regretele d-lui Summers. In afară de aceasta, cred că nimeni dintre noi nu va fi cu conştiinţa împăcată dacă nu va accepta să fie percheziţionat. Propun deci să se înceapă cu mine şi ca Summers şi cu mine să examinăm apoi pe fiecare dintre dvs.

Aceasta a fost o treabă de câteva minute: buzunarele tuturor oaspeţilor fură golite pe masă, iar căptuşeala hainelor cercetată cu atenţie. Munca fu şi de data aceasta zadarnică, pentrucă diamantul nu s'a găsit la nici unul dintre cei de faţă.

— Cred că ar fi mai bine să anunţăm poliţia, propuse unul dintre invitaţi.

— Mă ocup eu de aceasta, răspunse sir Henry. Dar, mai întâi să trecem în fumoar. Voi da ordin ca să nu se atingă nimeni de lucrurile acestea, până ce nu se vor face primele constatări.

— Ce rău îmi pare că diamantul nu se găsea în mâinile mele înainte de a dispare, zise profesorul în timp ce toată lumea se îndrepta spre fumoar. Aşi fi avut astfel posibilitatea să examinez un specimen geologic atât de interesant!

In momentul acesta, sir Henry, care lipsise câteva clipe, se ivi din nou printre invitaţii săi.

— Am aranjat, se adresă el lui Summers, oferindu-i o ţigară. Am telefonat la Scotland Jard. De rest, nu aveţi dece să vă îngrijiţi. Diamantul d-voastră va fi găsit fără întârziere. O piatră atât de rară ca aceasta, nu se vinde atât de uşor. Ori care ar fi hoţul, va căuta fără îndoială să-l vândă la Anvers sau pe o altă piaţă importantă de pietre preţioase. Poliţia va telegrafia caracteristicile pietrei în toate locurile unde există posibilitatea de a fi negociată, astfel că, în ceeace mă priveşte, sunt sigur că în mai puţin de opt zile veţi fi din nou în posesia ei.

După aproape o oră, fumoarul se goli şi bărbaţii se reîntoarseră la soţiile lor rămase în salon. Misteriosul incident al seratei, făcuse o impresie atât de puternică, încât oaspeţii continuau să discute animat. Fiecare interpreta incidentul în felul lui şi se grăbea să comunice vecinilor săi ipotezele pe cari le făcuse.

— In ceeace mă priveşte, spuse d-ra Sullivan, sunt aproape convinsă că spiritul marelui preot indigen, s'a reîntors pentru a lua cu sine piatra preţioasă.

Profesorul Wert o privi surâzând şi cu ochii pierduţi.

— La aceasta m'am gândit şi eu, murmură el încet.

— Mă faceţi să cred că sunteţi tot atât de superstiţios ca şi Edith, protestă lady Sullivan.

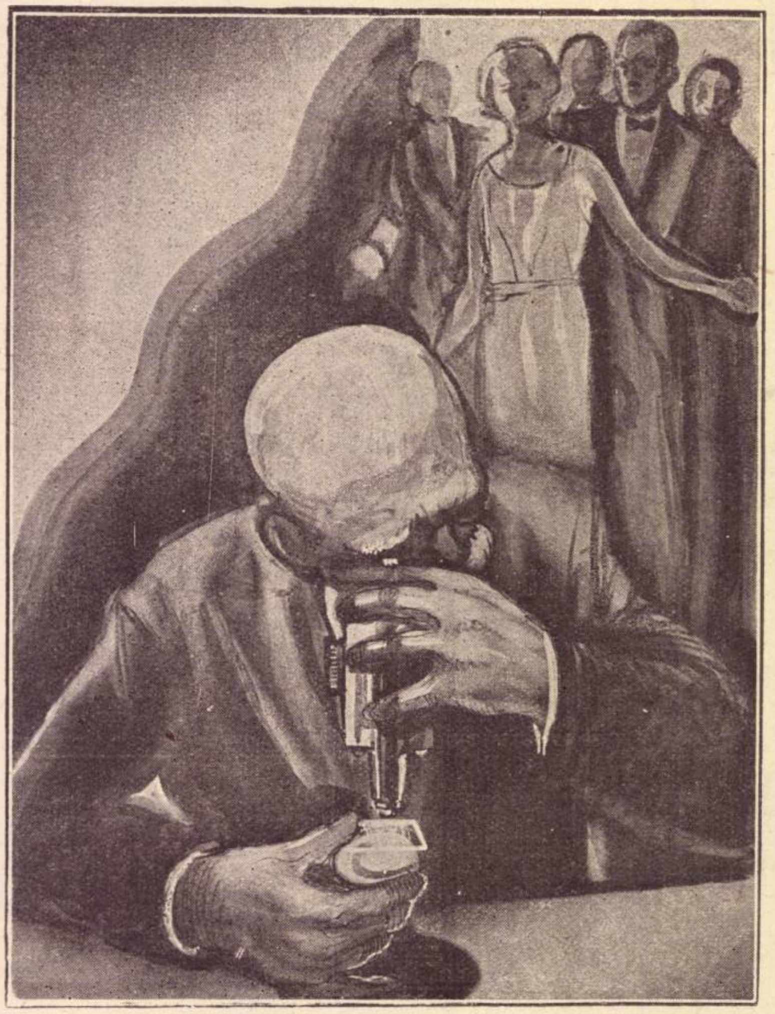

— Ah! Doamne! N'am vrut să spun decât că mă gândeam şi eu la istoria curioasă pe care ne-a povestit-o mai înainte d. Summers, relativ la acest diamant. Vă aduceţi aminte de ceeace-i spusese marele preot? «Inainte de douăsprezece luni îţi va fi răpit şi nu-l vei mai putea regăsi niciodată». In consecinţă, prima parte a profeţiei s'a împlinit aproape în întregime, pentru că diamantul a dispărut tocmai la începutul celei de a treisprezecea lună. Să sperăm că cea de a doua se va realiza cu mai puţină precizie, căci ar fi fără îndoială, foarte neplăcut pentru d. Summers.

După ce făcu aceste reflecţii, căzu în cel mai profund mutism şi rămase mai multe minute într'o nemişcare atât de completă, încât nu se putea şti dacă meditează sau doarme.

Dar, deodată ridică capul, se sculă în picioare şi se apropie de sir Henry, căruia îi spuse câteva cuvinte la ureche. Apoi părăsi salonul.

Trecu un sfert de oră fără să se mai reîntoarcă.

— Au venit detectivii? întrebă într'un târziu Summers care părea foarte nerăbdător.

Faţa lui sir Henry exterioriza plictiseala.

— Nu, răspunse el. Nu mai înţeleg de loc. Le voi telefona

— A propos, sir Henry, îl întrebă unul dintre mosafiri, în momentul când se pregătea să iasă. Unde este profesorul Wert?

— Profesorul Vert? repetă el, întorcându-se în prag. E în cabinetul meu de lucru: şi-a manifestat dorinţa de a vedea noul meu microscop.

In timpul acesta, exploratorul, din ce în ce mai agitat, străbătu cu paşi nervoşi salonul în lung şi în lat. La un moment dat, trecând prin faţa ferestrei care era situată în dreptul sufrageriei, se opri brusc.

— Iată! zise el. Sufrageria e luminată. Trebue să fi venit detectivii.

— E imposibil răspunse lady Sullivan cu o siguranţă oarecum nervoasă. Nu puteau să intre neanunţaţi.

Şi privi neliniştită pe fereastră.

— Ar putea să fie hoţul, care s'a reîntors acum, adăugă ea după o scurtă pauză.

Toată lumea se ridică deodată şi îl urmă pe Summers care alergă spre sala de mâncare.

Acolo îl găsiră pe profesorul Wert aplecat deasupra mesei pe care pusese o lampă electrică de buzunar. Intr'o mână ţinea o cutioară, iar în cealaltă un cuţit. Surprins de năvala neaşteptată a oaspeţilor, rămase un moment nehotărât, privindu-l speriat pe Sullivan.

— Ah! scumpul meu Wert, exclamă sir Sullivan cu un aer mirat. Ce faci aici?

— Caut diamantul sir Henry, răspunse profesorul.

— Şi l-ai găsit? întrebă neliniştit Summers, întinzând mâinile spre el.

— Nu, răspunse profesorul. Dar, am găsit dovada că diamantul d-tale nu a fost furat. Cuvintele marelui preot au fost adevărate când ţi-a spus: «... şi nu-l vei mai putea găsi niciodată». Acum am siguranţa deplină că diamantul d-tale este iremediabil pierdut.

— Te rog să mă crezi domnule profesor, că nu înţeleg tocmai bine ceeace aţi spus, ripostă Summers privindu-l speriat. Că diamantul meu s'a pierdut este adevărat. Dar că s'a pierdut iremediabil, asta n'aşi putea crede. Aşa dar pe ce bazezi afirmaţia d-tale?

— Vino cu mine în cabinetul de lucru al lui sir Henry şi-ţi voi explica, răspunse savantul.

In cabinetul lui sir Henry, pe o mescioară, se găsea microscopul pe care gazda îl cumpărase de curând.

Profesorul Wert se apropie şi invită pe explorator să privească în aparat.

— Ce vezi? îl întrebă el după o clipă.

— Văd o mulţime de boabe de nisip mici şi strălucitoare, răspunse Summers.

— Ei bine! domnule Summers, spuse profesorul în cuvinte sacadate, aceste boabe minuscule de nisip strălucitor, reprezintă tot ceeace a mai rămas din diamantul d-tale. Ceeace s'a întâmplat pentru ca diamantul să devie nisip, este foarte simplu: magnifica piatră preţioasă, care făcuse gloria lui Ingogo, s'a pulverizat în mâinile doctorului Hind.

*

Summers rămase nemişcat; era prea mult filozof pentru a se lăsa demoralizat de o descoperire care ar fi consternat pe mulţi în locul său.

— Ce vă face să credeţi însă, că piatra a putut să dispară numai prin acest mijloc? întrebă sir Henry. Este o simplă presupunere a d-v.?

Profesorul surâse.

— N'aveţi dreptate sir Henry. In calitatea mea de geolog, ştiu că diamantele africane sunt mai puţin tari decât cele de provenienţă braziliană sau din India şi pe deasupra au anumite particularităţi curioase. Nu am avut

(Urmează în pag. 1186)

JOCURILE OLYMPICE

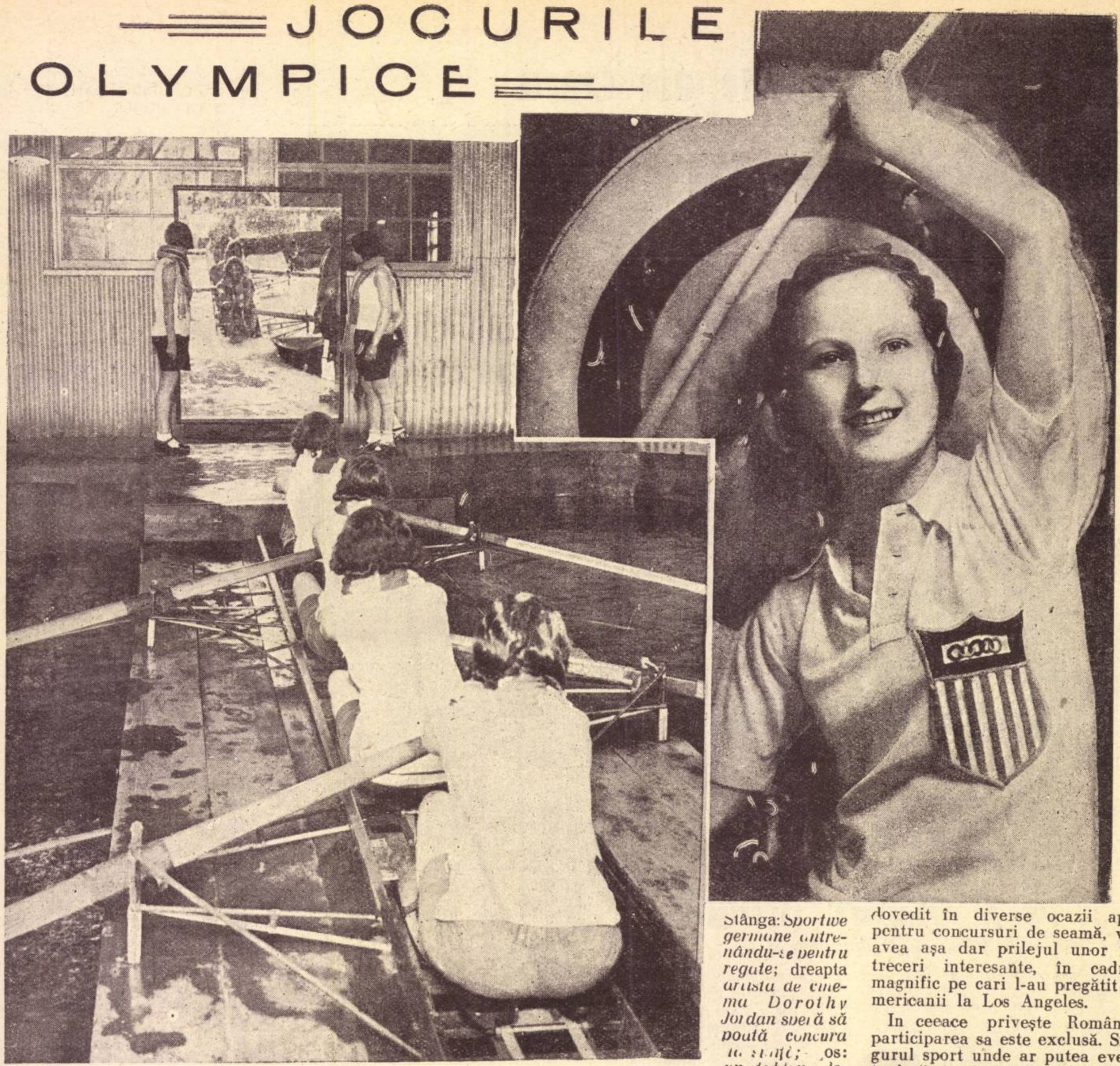

Stânga: *Sportive germane antrenându-se pentru regate*; dreapta *artista de cinema Dorothy Jordan speră să poată concura la ştafetă; jos: un tablou alegoric, pentru propaganda jocurilor.*

In Statele Unite, anul 1932 se numeşte anul olympic. Nimic nu se discută cu privire la acest an, decât prin prizma Olympiadei dela Los Angeles, care va fi evenimentul cel mai de seamă al verii viitoare.

Americanii au avut foarte multe dificultăţi de întâmpinat până li s'a dat în seamă organizarea acestei Olympiade. Distanţa mare pe care aveau s'o străbată concurenţii europeni, era impedimentul esenţial şi din această cauză desbaterile congresului olympic, au fost foarte agitate.

Hotărârea odată luată şi americanii lăsaţi să organizeze cu propriile mijloace aceste grandioase concursuri sportive, au întocmit un plan de acţiune cu adevărat măreţ. Yankeii au înţeles că în nici un domeniu firea lor întreprindă nu trebue să sufere vre-o diminuare, pentrucă prestigiul câştigat cu sacrificiul atâtor cheltueli în industrie şi comerţ, n'ar fi câtuşi de puţin servit dacă organizarea unei competiţiuni de seama Olympiadei n'ar da rezultatele cele mai bune.

Au început aşa dar prin pregătirile preliminare, adică prin adunarea materialului necesar unei desfăşurări cât mai perfecte a diferitelor probe. In primul rând le trebuia un stadion mare, care să corespundă cerinţelor. America are împrăştiate pe tot cuprinsul ei, zeci de stadioane destul de importante, însă nici unul n'a fost găsit propice Olympiadei. In concepţia de lucru a americanului, nu există cuvântul «irealizabil» şi de aceea s'a construit aproape... telegrafic, un stadion monumental la Los Angeles. Oraşul cinematografului de pe coastele Pacificului, cu populaţia cea mai sportivă a Statelor Unite, a fost găsit propice unor concursuri de amploarea jocurilor olympice. Stadionul astăzi complect amenajat cuprinde tot ce se putea realiza mai modern în acest domeniu. Are peste 100.000 de locuri pentru spectatori, afară bineînţeles de spaţiul rezervat publicului care va urmări competiţiunile din sălile închise, cum sunt scrima, boxul, etc.

Problema găzduirii concurenţilor a fost rezolvată, ca şi celelalte de altfel. tot «à l'americaine». In imediata apropiere a stadionului Olympic s'a construit un sat nou, cu locuinţe în serie, frumoase şi confortabile, pentru uzul strict al reprezentanţilor tuturor ţărilor participante.

Jocurile Olympice din 1932 cuprind pentru prima oară dela înfiinţarea acestor competiţii, concursuri femenine la cari şi-au dat adeziunea foarte multe state. Sportivele de pe glob, cari s'au dovedit în diverse ocazii apte pentru concursuri de seamă, vor avea aşa dar prilejul unor întreceri interesante, în cadrul magnific pe cari l-au pregătit americanii la Los Angeles.

In ceeace priveşte România, participarea sa este exclusă. Singurul sport unde ar putea eventual să-şi trimită 3—4 reprezentanţi, este «bobsleighul», care se dispută în luna Ianuarie la Lake Placid.

1932
OLYMPICS

Turburările din Cipru

(Foto-exclusivitate Keystone)

Şi în Cipru au început agitaţiile naţionaliste în contra guvernului englez. Autorităţile engleze au fost nevoite să suprime cu energie, o încercare revoluţionară a localnicilor. Iată aci pe şeful acestei rebeliuni, arestat tocmai când ţinea un discurs incendiar.

O zi printre nebuni

(Continuare din pag. 1176)

ped într'un colţ al sufrageriei, se înghesuesc sub bagheta unui «maestru» şi dau drumul la nişte sforăeli pe cari le vor asemănătoare instrumentelor dintr'o muzică militară. Orchestra balamucului.

Ca de obiceiu, lipseşte un bolnav.

«Maiorul» face încă instrucţie. Stă înfipt pe tocuri, scrutează curtea în fundul căreia vede probabil batalionul pe care îl comandă şi răcneşte cu o tărie impresionantă:

— Inapoi fuga marş, la mine fuga marş, la stânga fuga marş. culcaţi.

Şi dă din cap, nemulţumit de agerimea unor soldaţi cari nu-l satisfac.

— «S'a anunţat inspecţia Colonelului, împărtăşeşte el internului care-l trage spre pavilion, şi, măgarii ăştia nu cunosc nici instrucţia individuală».

Insistenţa doctorului însă, l-a biruit. S'a oprit totuşi în pragul uşii, a mai întors odată capul, un cap uscat de vântul care-l bate multe ore în fiecare zi de instrucţie şi a emis:

— «In repaus rupeţi rândurile fuga... marş!

In capul mesii, doi ochi roşii holbaţi m'au ţintuit cu o răutate extremă.

— «Eşti student?»

— «Nu!

— Da' eu sunt. Sunt în ultimul an la Academia Comercială şi peste doi ani îmi iau doctoratul.

— «De ce minţi, că eşti student?» intervine doctorul.

Preopinentul s'a ghemuit sub o învinuire la care nu se aştepta. Şi a încreţit fruntea sub nişte cute drepte, de plictiseală, şi a mormăit aproape de neînţeles:

— «Ei şi dacă sunt comerciant, ce e? Nu puteam să fiu şi student?»

Şi a înfipt lingura în orezul pe care-l modelase în chip de câine.

In faţa lui un fost învăţător — un ţăran de 20—25 ani, inactual de grav — pipăe tigva enormă a unui hidrocefal. O măsoară cu mâna, care s'a rostogolit de vreo zece ori până să acopere suprafaţa totală a circonferinţei păroase, improvizează o strâmbătură de nedumerire şi o măsoară din nou cu o grije minuţioasă.

— «Ce faci învăţătorule?

Invăţătorul însă e absent. Işi poartă palma prin părul hidrocefalului, o întoarce încet, să nu creeze diferenţe de măsurătoare şi numără: 6... 7... 8....

— «Ce faci învăţătorule?

Individul a auzit.

— «Mitomanie! îmi şopteşte doctorul. Şi îşi solidifică vocea într'o sugestie:

— «Spune domnului câţi ani ai!

— «Păi... socoti învăţătorul... e cam mult de atunci.

Să tot fie...

Se opri.

— Cam cât?

— «O mie, o mie două sute de ani».

Şi se gârbovi sub greutatea unei vârste care i se fixase toată în spate.

— «Dar cu banii cum stai?»

— «Bani?» râse nebunul. Am la Chrissoveloni cât nu pot să număr. Sunt trilionar.

Işi adună mâinile, le pleacă pe buzunarul dela piept, aglomerat parcă de hârtii multe de un albastru convingător şi zâmbi superior:

— «Bani! Bani am cu toptanu!..

POETUL PETRE ADINA ŞT. POPPESCU-BOBEL

Orezul cu lapte e pe sfârşite. Câţiva nebuni sfârşesc resturile de desert. Cei mai mulţi s'au lungit în atitudini cari să le înlesnească digestia.

Flueră, îşi proptesc capul în mâini, moţăind, sau vorbesc singuri.

Peste larma generală, silueta neagră a unei redingote lustruite, îmbrăca aspectul grav al unei etichete standard.

— «Poetul Bobel! se prezintă aristocratul, trecându-şi limba peste resturile de orez rămas prin barbă. Imi întinse câteva carneţele cu versuri din care alesei la întâmplare unul, mi-l vârî în mână şi mormăi ceva din care nu pricepui decât finalul:

— «Cinci lei vă rog! Preţul volumului!

Şi fără să-l provoace cineva, se porni:

— «Până la mine nimeni n'a definit viaţa. Eu o definesc astfel: Pot să fiu cel mai persecutat om din univers, fără ca persecuţia mea să o creadă decât persoana mea personală, fiindcă omenirea şi societatea sunt oarecum abstracte şi înlăturând genul meu personal pot să fiu cel mai mare geniu din omenire. Căci antipodul geniului...

— «Dar dragostea? îl întrerupse un nebun.

— «Dragostea o definesc astfel: poate să fie o legătură între mine şi altcineva, pe care eu ca om de geniu după ce am înlăturat alcoolul şi sifilisul, să mai propag în univers la genialitatea pe care persoana mea personală, fiindcă omenirea şi societatea sunt oarecum abstracte..

O luase dela început.

Nebunii îl ascultă cu un respect religios. Ii sorb cuvintele pe cari le repetă ca să le memoreze, le leagă într'o formă nu prea diferită de aceia a poetului, îl salută chiar, în clipele când admiraţia lor reclamă o exteriorizare promptă şi-l apără de orice neplăcere.

Un singur defect îl umbreşte: slăbiciunea pentru Zoe... dar. asta în numărul viitor. GEF

In numărul viitor: Pavilionul femeilor, Prinţesa, rezervele nobile, masa de seară, Zoe, cinematograful, incidente, stingerea, miezul nopţii în balamuc, zori de zi.

Poliţia sub umbrelă

(Foto «The New-York Times»)

In timp ce la noi, tremură lumea de frig, în Honolulu căldura împiedică pe agenţii circulaţiei să-şi îndeplinească misiunea, fără această umbrelă protectoare.

20 ani dela moartea lui Scott la Polul Sud

In luna Noembrie 1911, porni spre Polul Sud o expediţie engleză sub comanda căpitanului Scott.

Ajungând în continentul antarctic, bravul explorator formă o caravană cuprinzând două sănii automobile, zece sănii trase de căişori numiţi poney şi altele de câini.

Cum a trecut o bună bucată de vreme fără a se primi nici o veste dela dânsul, s'a răspândit zvonul că Scott şi-ar fi găsit moartea la pol, ceeace din nenorocire s'a şi confirmat.

După notiţele găsite în haina exploratorului de o expediţie de salvare s'a putut reconstitui tragedia dela Polul Sud.

Vom reda după însemnările lui Anestin scenele emoţionante ale acestei expediţii antarctice.

TRAGEDIA CAPITANULUI SCOTT

După lungi preparative, abia la 2 Noembrie, stil nou 1911, plecă Scott spre Polul Sud. Ducea cu el o întreagă caravană: 2 sănii automobile, 10 sănii trase de 10 poney şi sănii cu câini.

Săniile automobile sunt foarte bune pentru drumuri pe zăpadă. dar nu pe câmpii de ghiaţă, aşa că pe la 80 grade latitudine Scott a trebuit să renunţe la ele din cauza terenului accidentat.

Afară de aceasta în tot timpul drumului a domnit un timp din cale afară de urât: când era ceaţă, de nu mai ştiai încotro să te îndrepţi, când începea să ningă cu o abundenţă necunoscută la noi.

La 10 Decembrie Scott ajunse la poalele gheţarului Beardmore. In acel loc din cauza merindelor care se împuţinaseră, caii sunt omorîţi. Şeapte oameni mai rămăseseră cu Scott şi ei fură cei cari se înhămară la sănii.

Trebuiau să urce gheţarul, ceeace nu era lucru uşor. La 3 Ianuarie 1912 Scot era la 87 grade şi jumătate latitudine.

Pentru ca să-i poată rămâne o cantitate îndestulătoare de proviziuni, Scott mai trimese înapoi încă trei oameni, iar el numai cu patru, continuă drumul spre pol.

Printre cei cari se reîntorceau era şi locotenentul Evans, pe când d-rul **Wilson,** locotenentul **Bowers,** căpitanul **Aates** şi subofiţerul **Evans** urmează pe **Scott** spre Polul Sud, unde bravul marinar englez voia să ajungă cu orice preţ şi dacă se putea, înaintea lui Amundsen.

Inspăimântătoare soartă pentru nişte oameni cu prea mult curaj, să nu vezi înaintea ta decât albul zăpezei, decât gheţuri, sub un cer veşnic acoperit, mohorît, să trebuie să mergi mereu înainte, mereu, cu foarte puţine momente de odihnă, să ştii că te afli la aproape 1000 km. departe de locul de iernat; rămas în voia soartei în acele pustiuri înfiorătoare şi totuşi să perseverezi cu o voinţă de fier şi în dispreţul morţii care te pândeşte din toate părţile.

Totul poate fi îndurat la Polul Sud, până şi frigul care te taie, care pătrunde până în oase, care-ţi umflă mâinile şi picioarele; dar sunt două cazuri când viaţa ţi-e în mare primejdie: când nu ai decât **merinde puţine;** căci trebuie să mănânci nemăsurat de mult ca să-ţi întreţii căldura necesară corpului; mâncarea puţină însemnând slăbirea completă a corpului şi prin consecinţă moartea. Al doilea e viscolul puternic. viscol nebun. de zeci de ori mai cumplit decât cel care soseşte slăbit în ţara noastră. La polul sud şi puterea vântului e mai mare şi cantitatea de zăpadă e nemăsurată. **In câteva clipe, un vârtej poate să schimbe o caravană de câţiva oameni într'o movilă de zăpadă**

Deocamdată, în zilele acelea, Scott scria în carnetul ce a fost găsit lângă el, în cortul în care a murit împreună cu doi din tovarăşi: «Zăpada ca pudra, ca nisipul alb. Pe o suprafaţă ca aceasta e foarte greu să tragi săniile. Cu toate acestea facem 25 km. pe etapă, dar cu câtă greutate!». «Seara liniştită de tot. **Deşi temperatura e vreo 20 de grade sub zero, soarele e aşa de cald, încât simţim o plăcere nespusă să stăm aproape afară din cort».**

Precum se vede din această hartă, distanţa dela sudul Africei până la Polul Sud este enormă, în comparaţie cu cea dela Nordul Europei până la Polul Nord. Cu cât mai mari sunt suferinţele pe cari le-au îndurat exploratorii noştri şi cu atât mai grandios eroismul lor.

Dar în acele regiuni, liniştea nu ţine mult. Douăzeci şi patru de ore de când Scott scrisese cele de mai sus, iar începe să ningă. La 5 Ianuarie stil nou, seara, în cort. Scott înseamnă următoarele: «O zi îngrozitor de obositoare. O oră după plecare, drumul era cât se poate de greu. Azi dimineaţă, timp de cinci ceasuri am mers cu bărbăţie. După prânz iar la drum şi cel mai greu drum pe care l-am făcut până acum pe platou (podiş). Cu toate acestea ajungem la aproape 90 grade latitudine. Mai avem încă 222 km. până la Pol. In prezent, **viteza noastră e redusă la 2 km.** pe ceas, ba pentru ca să păstrăm şi această iuţeală, trebue să ne dăm silinţe mari».

«**6 Ianuarie.** Drum, pe un câmp plin numai cu ţepi de ghiaţă. Azi am făcut numai 19.4 km. Nici odată nu a fost trasul săniilor aşa de greu. Azi am depăşit punctul la care ajunsese Shackleton în 1908.

«**7 Ianuarie.** Lucrurile neprevăzute în întreprinderea aceasta a mea, sunt de neînchipuit. Am părăsit, în locul unde am poposit azi dimineaţă, ski-urile noastre, temându-ne că vom sfărâma aceste folositoare patine pe suprafaţa valurilor de zăpadă numite sastrugi.

Iată însă că după un km. şi jumătate de tabăra noastră, valurile de zăpadă dispărură treptat. Ne oprirăm. Gheţarul nu mai prezenta acele cocoaşe de dealuri mici; nu ar fi bine să ne reîntoarcem şi să ne luăm patinele?... După ce discutarăm, propunerea fu aprobată de toţi. Am pierdut o oră şi jumătate cu această încurcătură».

Merinde aveau deocamdată destule şi toţi se felicitau, că nu rămăseseră decât în număr de cinci; un număr mai mare ar fi făcut ca raţiile de mâncare să fie mai mici. Drumul e greu, din ce în ce mai greu. dar odată ce ai poposit şi poţi să-ţi mulţumeşti stomacul şi să-ţi odihneşti câteva ore trupul cel obosit, simţi din nou energia de a porni înainte spre ţinta ce ţi-ai propus.

La 8 Ianuarie începu un viscol dintre cele mai îngrozitoare. Nu numai că zăpada, ce cădea mereu, te orbia. dar viscolul o ridica de pe jos şi o arunca în tromboane imense, ce îngreuiau înaintarea. Era peste putinţă să se meargă în acea zi, aşa că vrând-nevrând cei cinci eroi au **fost nevoiţi să stea sub cort,** care nu era decât o slabă apărare în contra vântului turbat.

Cei patru tovarăşi aveau cea mai mare încredere în comandantul lor; Scott avea o energie cum rar se găseşte, dar gândurile lui erau cam risipite; prezenţa lui Amundsen îl necăjise prea mult. Pentru ceilalţi însă, faţa lui era zâmbitoare, el, comandantul nu putea şi nu trebuia să trădeze nici cel mai mic semn de descurajare.

In sfârşit a doua zi, vântul se astâmpără cu totul; cei cinci oameni strâng cortul şi pornesc înainte tot spre Sud, trăgând cu mare greutate săniile.

Priveliştea aceeaşi, neschimbată se întinde cât vezi cu ochii. Câmpie albă, nemăsurată, ici şi colo câteva ridicături.

In mai multe rânduri după cum am mai spus, Scott înfiinţase mici depozite cu merinde şi alte lucruri trebuincioase; în ziua de 8 Ianuarie, ca să mai uşureze săniile, mai făcu un depozit, în care lăsă mai multe lucruri, cum şi mâncare pentru o săptămână.

Scott făcu socoteala că merindele ce le mai rămăseseră, puteau să le ajungă pentru cel puţin optsprezece zile. In aceste 18 zile însă, Scott şi tovarăşii săi trebuiau să ajungă la pol şi să se reîntoarcă. ceeace înseamnă că aveau de făcut vreo 270 km. După această socoteală ar fi trebuit ca exploratorii să facă cel puţin câte 15 kilometri în fiecare zi. Dat fiind drumul cel greu, putea oare să realizeze această performanţă? Ba ceva mai mult, din ce în ce zăpada era mai fină, pulbere în care sania nu mai aluneca, ci trebuia să o târăşti, după cum ai târî o sanie prin praful unei şosele. Scott scria la 11 Ianuarie. «Indată după ce am plecat, a început greutatea trasului săniilor; cu toate acestea isbutirăm să nu ne oprim în loc cu săniile nici un moment. Două ore şi jumătate după ce am strâns cortul. timpul — care era noros, căzând mereu zăpadă — se schimbă ca prin farmec şi se ivi un soare măreţ. Drumul deveni însă şi mai greu. Făceam silinţe supraomeneşti; nici odată nu am tras săniile cu aşa mare greutate. La fiecare moment sania se oprea. Inainte de dejun 11,1 km. Dar câtă muncă ca să putem ajunge la acest rezultat.

«După masă, drumul e tot aşa de greu, dar câştigăm încă 9.2 km.

«Mai avem 137 km. până la ţinta noastră. In şeapte zile vom putea oare noi să străbatem această distanţă? Indoiala aceasta mă chinueşte».

«**13 Ianuarie.** După prânz se ridică din spre vest un vânt rece, iar cerul se acoperi repede, zăpada începu să se întărească şi sania să alunece cu mare iuţeală.

«Din nefericire timpul acesta dură prea puţin. Din punct de vedere moral a avut un rezultat fericit: progresele repezi ce le-am făcut în acele puţine momente, ne-au dovedit că nu suntem aşa de slăbiţi. după cum credeam noi. Numai drumul să fie bun şi vom putea să înaintăm

(Urmează în pag. 1184)

ULTIMELE EVENIME

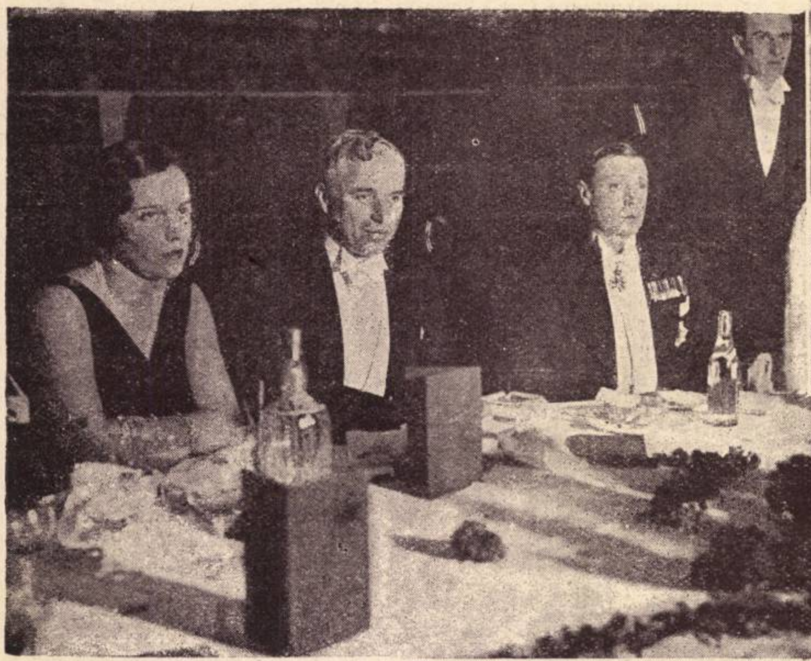

1

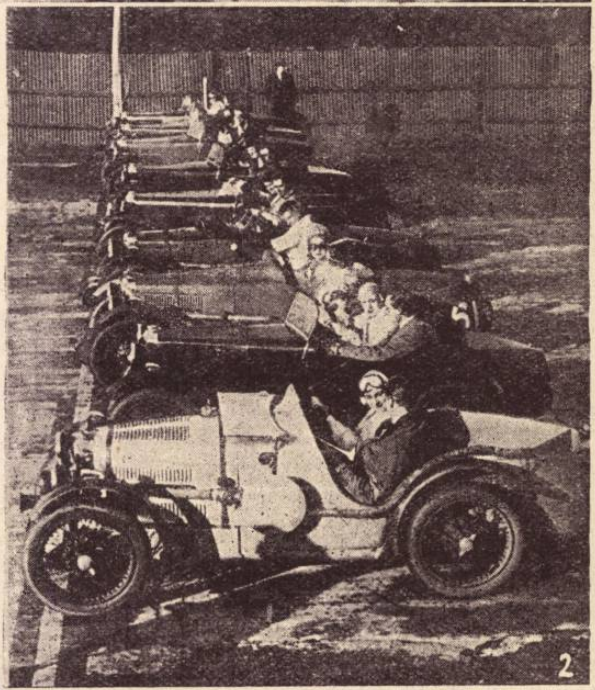

2

1) Faimosul comedian, Charlie Chaplin, invitat în înalta societate londoneză, a avut cinstea de a fi fost aşezat în dreapta Prinţului de Galles. La stânga ducesa de Sutherland; în extrema dreaptă Lady Millbank. — 2) Nobilele londoneze au disputat zilele trecute o cursă de automobile, câştigată de prinţesa Georgia Imeretinsky. — 3) Funcţionarii particulari protestează împotriva impozitelor. — 4) Sportul îndulceşte moravurile. Echipa închisoarei din Sing Sing joacă un match de rugby cu echipa marinarilor. — 5) Voevodul Mihai vizitează fabrica românească de

AZUGA
BODEGA
BERE AZUGA
AZUGA
BLOCUL NATIONAL
AL FUNCTIONARILOR

3

6

NTE ALE SĂPTĂMĂNII

4

8

5

9

avioane «Set». — 6) Fiicele Mikadoului Japoniei, micile principese Teru și Taka, vizitează pentru prima oară grădina zoologică din Tokio. Pe fața lor se citește o mare bucurie. — 7) Ofițerii submarinelor franceze la Palat. In mijlocul lor ministrul Franței, excelența sa Puaux. — 8) P. S. S. Grigorie al Aradului sfințește a 60-a biserică din parohia sa, biserica ortodoxă din Pecica. — 9) Locotenentul Oculeanu, unul dintre așii aviației noastre, mort în tragicul accident dela Pipera. — 10) Cortegiul funebru al regretatului locotenent-aviator Octav Oculeanu.

7

10

20 ani dela moartea lui Scott la Polul Sud

(*Continuare din pag. 1181*)

repede ca şi la începutul călătoriei noastre».

După 13 Ianuarie călătorii trecuseră de punctul cel mai înalt al platoului, care acum se lasă uşor în jos. Târârea săniilor e însă tot grea, de oarece praful cel fin de zapadă e şi acolo tot în abundenţă.

Sfătuitorul, prietenul cel mai bun al căpitanului Scott, era d-rul Wilson «pacificatorul», cum era poreclit, de oarece de câte ori se ivea vreo neînţelegere, el era chemat să împace lucrurile.

E interesant să dăm câteva amănunte asupra acestui om.

Wilson, cu locotenentul Bowers şi cu un alt membru al expediţiei, înainte de călătoria cu sania spre Polul Sud, voise să studieze obiceiurile pinguinilor. Depărtaţi de cartierul de iarnă, ei construiră o casă de pietre (pe malul mării) de unde supraveghiară obiceiurile acelor ciudate păsări. Intr'o zi însă tocmai în ziua naşterii lui Wilson, un uragan smulse acoperişul colibei. **Timp de 48 de ore, cei trei inşi au rămas înväliţi în sacii în care dormeau de obiceiu, fără să mănânce, fără să se mişte.**

Zăpada adusă de viscol cădea mereu peste ei, îi îngropa pe când temperatura era de **49** de grade sub zero. Ce credeţi însă că a făcut Wilson în tot timpul acesta. A calculat cantitatea de alimente ce e necesară unui om, care trebue să călătorească cu sania în cele mai rele condiţiuni şi a găsit că trebueşte pe fiecare zi **610 grame pesmeţi, 456 pemican** (carne uscată), **115 grame zahăr, 76 grame unt, vreo 2 kgr. şi jumătate ceai şi tot atâta cacao.** Cine ar putea oare să mănânce toate aceste alimente într'o climă temperată şi cu toate acestea la polul sud ele sunt minimum de existenţă necesar.

Dar să ne reîntoarcem la drumul ce-l făceau cei cinci eroi spre Polul Sud.

Dimineaţa de 15 Ianuarie a trecut cu mare greutate, spune Scott în însemnările sale. Au trebuit să mai facă un nou depozit în care au lăsat merinde pentru patru zile. După prânz au mers însă admirabil căci au făcut mai mult de 50 km.

Ce mai aveau până la ţintă?

Câţiva km. numai, câţiva zeci de km., pe care puteau, trebuiau să-i străbată, după ce suferiseră atât de mult.

Dar suferinţele acestea nici nu mai pot fi puse la socoteală faţă de cele care au urmat şi care le-au pus capăt vieţii.

MOARTEA LUI SCOTT

Furtuna continuă fără întrerupere. Era peste putinţă să faci un pas afară şi apoi, admiţând chiar că cineva înzestrat cu puteri supraomeneşti ar fi putut să se încumete, nu ar fi ştiut ce cale să apuce.

Se gândeau însă, că de obiceiu un viscol ţine cel mult două zile; se înţeleseră ca îndată ce furtuna s'ar potoli, Scott să rămână pe loc, iar Wilson şi Bowers să meargă cât de repede la depozit ca să ia alimente.

Dar cortul pe care îl ridicaseră era menit să rămână acolo. Viscolul nu se mai oprea, ci din contra bătea din ce în ce cu mai multă putere. De prisos aşteptau ei o potolire.

Timp aproape de o săptămână a viscolit fără răgaz. La 23 şi la 24 Martie, cei trei eroi mâncară numai câţiva pesmeţi, căci atât mai rămăsese în fundul traistelor cu merinde.

Vedeau cum se apropia moartea şi nu aveau ce să facă. Atunci a scris Scott apelul său către naţiunea engleză, care a emoţionat întreaga lume.

Se aflau doar la 18 km. departe de depozitul principal şi cu toate acestea nu mai puteau să ajungă din cauza viscolului cumplit, care bătea cu aceiaşi furie. Patru zile s'au luptat ei cu foamea. Wilson şi Bowers se culcară în sacii lor şi în ele au murit, ei cei dintâi, pe când Scott, în agonie, a ţinut să rămână în mijlocul cortului, păzitor al celor doi tovarăşi ce trecuseră în lumea cealaltă.

Cu spatele rezemat pe parul din mijloc ce susţinea cortul, aşa a murit eroul englez.

Nu trebue să se crează că cei cari rămăseseră mai jos, în iernatic nu se interesară de soarta comandantului şi tovarăşilor lor. Dela 3 până la 13 Martie, adică timp de 10 zile, doi oameni, cu sănii trase de câini, s'au dus la depozitul principal, aşteptând reîntoarcerea exploratorilor.

In aceste zile, a bătut viscolul cu furie fără întrerupere. Cei doi oameni au suferit mult de frig, dar au rămas la postul lor până ce au isprăvit merindele, până ce câinii sălbăteciţi de frig, ameninţau să-i sfâşie dacă nu plecau înapoi.

Cincisprezece zile a bântuit iar un timp îngrozitor. Cu toate acestea, la 27 Martie, alţi tovarăşi plecară spre depozitul principal. Toţi erau încredinţaţi că se întâmplase o nenorocire celor cinci exploratori.

Au ajuns până la depozit, dar le-a fost peste putinţă să facă cercetări mai departe.

In primele zile ale primăverei australe, pe la 30 Octombrie, două echipe se îndreptară spre depozitul principal şi constatară cu groază că alimentele nu fuseseră atinse; trebuiau deci să meargă mai spre sud. La 12 Noembrie, pe întinsul cel alb, fără margini, ei văzură un punct întunecat. Era cortul în care Scott şi tovarăşii săi dormeau somnul cel de veci.

Repede apucară într'acolo şi când deteră la o parte pânza cortului, rămaseră înmărmuriţi.

Infăşuraţi în sacii lor, Bowers şi Wilson dormeau somnul de veci, admirabil conservaţi de ghiaţa eternă. Scott se afla în mijloc, cu spatele rezemat de parul cortului şi între el şi par se afla un voluminos caiet cu însemnările exploratorului englez.

In cort se mai aflau mineralele pe cari le luaseră din munţii antarctici, de pe gheţarul Beardmore. Mineralele cântăreau 14 kgr., greutate de cari ei ar fi putut să se scape, dar nu voiseră, de oarece doreau ca expediţiunea lor, să nu aibă numai caracterul unui sport, ci pe acela al unei adevărate călătorii ştiinţifice.

Cu lacrămile în ochi, după ce luară manuscrisul şi celelalte obiecte, tovarăşii lăsară pânza cortului să cază peste cele trei corpuri îngheţate, apoi aruncară deasupra ghiaţă şi zăpadă, ridicând o piramidă în vârful căreia înfipseră o cruce.

Căutară multă vreme corpul lui Oates, dar nu-l găsiră. Cine ştie în ce loc, sub ce troene au rămas ultimele rămăşiţe ale bravului ofiţer.

La 18 Ianuarie 1913 vasul Terra Nova se opri în faţa localităţii unde iernaseră membrii expediţiunei, cari au putut astfel să se întoarcă în patrie, aducând amănunte asupra tragicului sfârşit a celor cinci eroi.

Basket-ball în echilibru

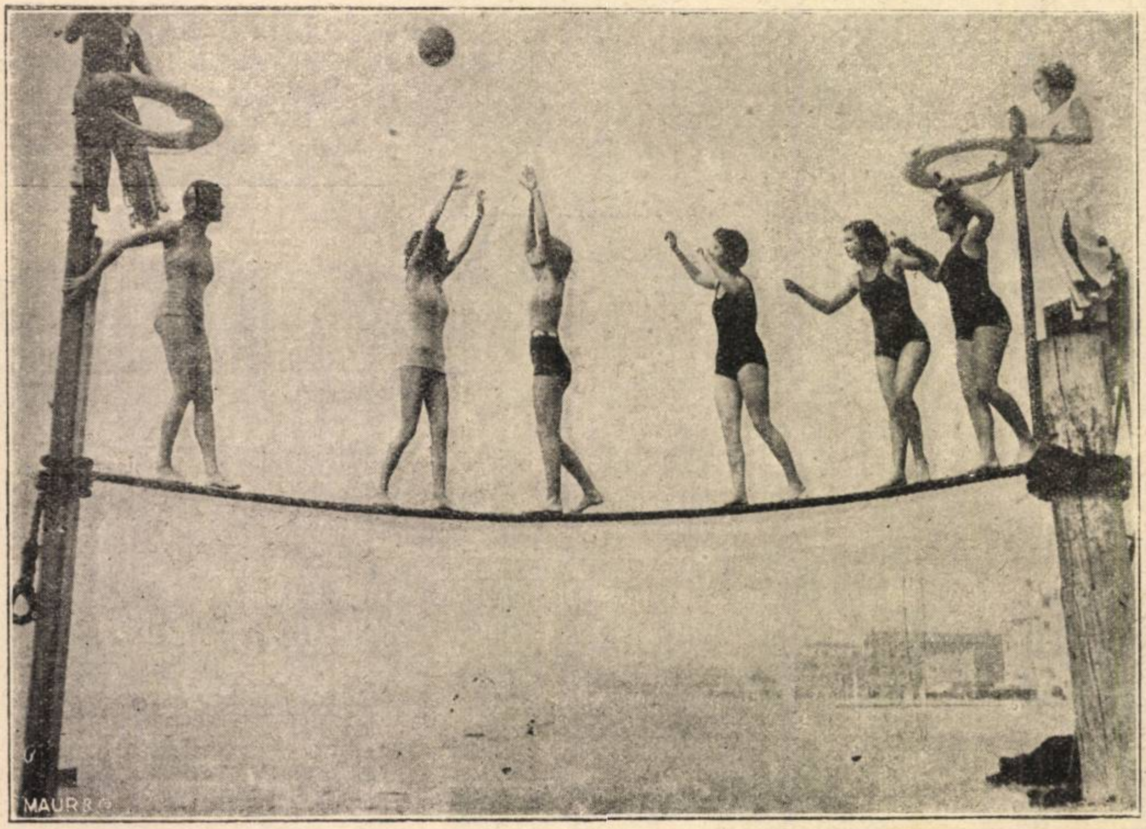

(*Foto-exclusivitate Keystone*)

Câteva membre ale lui «Girls Dare Club» din California, practică un joc nou şi foarte dificil: basket-ball în echilibru. Graţioasele practicante ale acestui joc, urmăresc cu îndemânare balonul, şi dau, în acelaş timp, dovadă de mare dexteritate, menţinându-se în echilibru pe frânghia dintre stâlpi.

DE PRETUTINDENI

Cel mai bun coafor din lume

(Foto-exclusivitate Kaystone)

La Londra se organizează în fiecare an un concurs internaţional de coafură, având drept premiu o cupă de argint. Invingătorul din anul acesta este faimosul berlinez Iowanovici, care a câştigat trofeul şi anul trecut. Iată-l, alături de modelul său şi de cupa câştigată.

Desagramentele alfabetului latin

Kemal Paşa, a reformat după cum se ştie, printre altele, şi alfabetul turc. In ţara semi-lumei, nu se mai poate scrie astăzi, decât cu caractere latine. De asemeni a interzis predarea mai departe în şcoli a limbilor arabă şi persană. Dacă generaţia nouă ignorează cu totul aceste două limbi, este însă necesară înlocuirea numeroaselor cuvinte arabe şi persane din vocabularul curent. Lucru curios este faptul că această reformă a obligat inventarea unui nume care să deseneze Republică, pentrucă termenul actual «Jumhuriyyat», a fost împrumutat dela arabi.

Introducerea noului alfabet, a venit pe de altă parte să creeze mari dificultăţi ziarelor şi revistelor. Tipărite cu caractere latine, acestea au pierdut dintr'o dată milioane de cetitori. Cotidianele au trebuit să-şi reducă tirajul cu peste 50 la sută şi multe reviste, cari aveau dela 20 la 30.000 de cetitori au ajuns la 500. Acestea n'au avut altceva de făcut decât să-şi înceteze apariţia.

Un deputat dintre prietenii lui Kemal Paşa, nu s'a sfiit să scoată un strigăt de alarmă, care spunea în esenţă: «Dacă guvernul nu înţelege să ia măsuri urgente, reforma alfabetului va da faliment şi va duce cultura turcă în adâncimile unui abis în care nu s'a găsit nici în epocile cele mai negre ale istoriei».

Soluţia a fost indicată într'o operă de subvenţionare din partea statului, care pe aceste vremuri nu este una din îndeletnicirile cele mai lesnicioase ale guvernului...

Premiul Nobel pentru medicină

Prof. german dr. Otto H. Warburg, a fost laureat cu premiul Nobel pentru medicină pe anul 1931.

New York Times", Ltd., Berlin)

Istoria perucilor

Ludovic XIII a fost primul om care a purtat perucă. Acesta, începând să-şi piarză părul încă dela treizeci de ani, lansă moda perucilor, cari au fost încetăţenite deabea sub domnia lui Ludovic XIV.

Acesta a adoptat peruca la treizeci şi cinci de ani. Până a nu chelii, avea un păr foarte frumos şi peruca pe care a îmbrăcat'o apoi, era confecţionată din şuviţele pe cari le-a păstrat cu sfinţenie.

In această epocă începu şi comerţul de păr falş. Negustorii cari se ocupau cu acest comerţ aveau oamenii lor, cari cutreerau Normandia,, Flandra şi Olanda, de unde strângeau părul pentru confecţionarea perucilor.

Părul din ţările calde nu avea nici o valoare comercială. In schimb, cel din Normandia era foarte căutat. Părul blond şi cel alb era cel mai scump plătit, pentrucă din el se făceau perucile cele mai frumoase.

La sfârşitul domniei lui Ludovic XIV, părul devine atât de rar, încât perucile au început să fie fabricate din păr de cal.

Peruca se întrebuinţa mai ales pentru faptul că în societate capul trebuia să fie mereu descoperit. Până la Revoluţie însă, politeţea cerea ca la masă, toată lumea să stea cu capul acoperit.

Buturuga mică, răstoarnă...

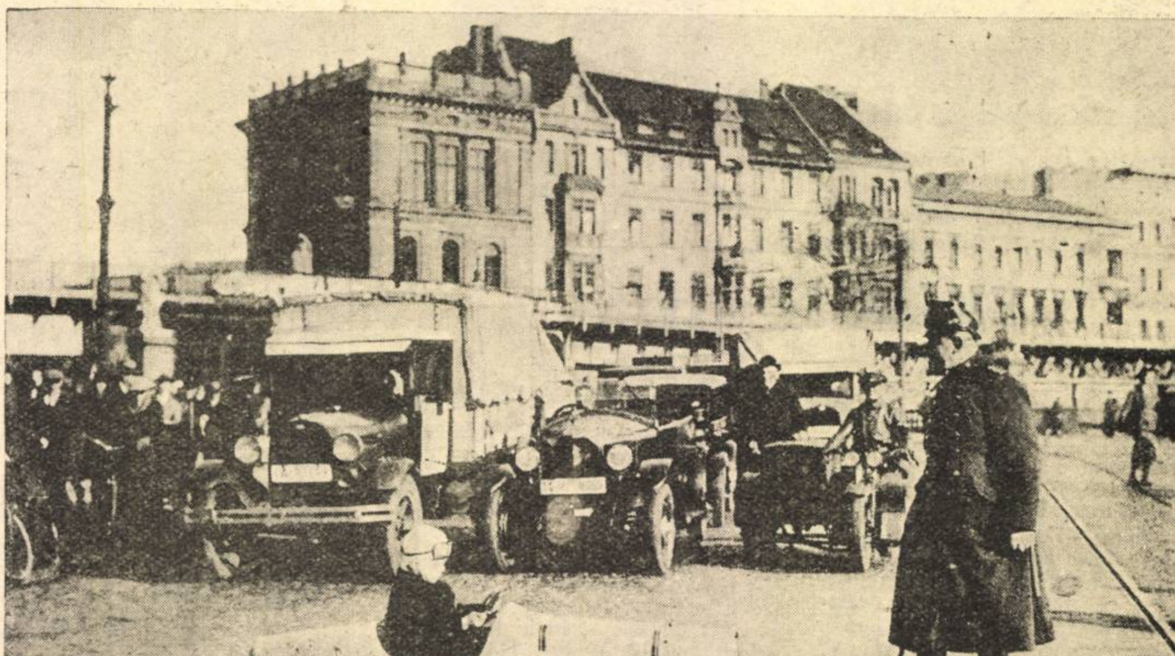

Un interesant instantaneu a prins la periferia Berlinului, pe cel mai mic concurent la cursele automobiliste dela motodrom. Pentru ca liliputul cursier să poată traversa cu bine strada, agentul circulaţiei ţine în frâu pe «guliverii» de 3 tone, cari altfel cine ştie ce pozne ar mai fi făcut.

Cel mai frumos spate

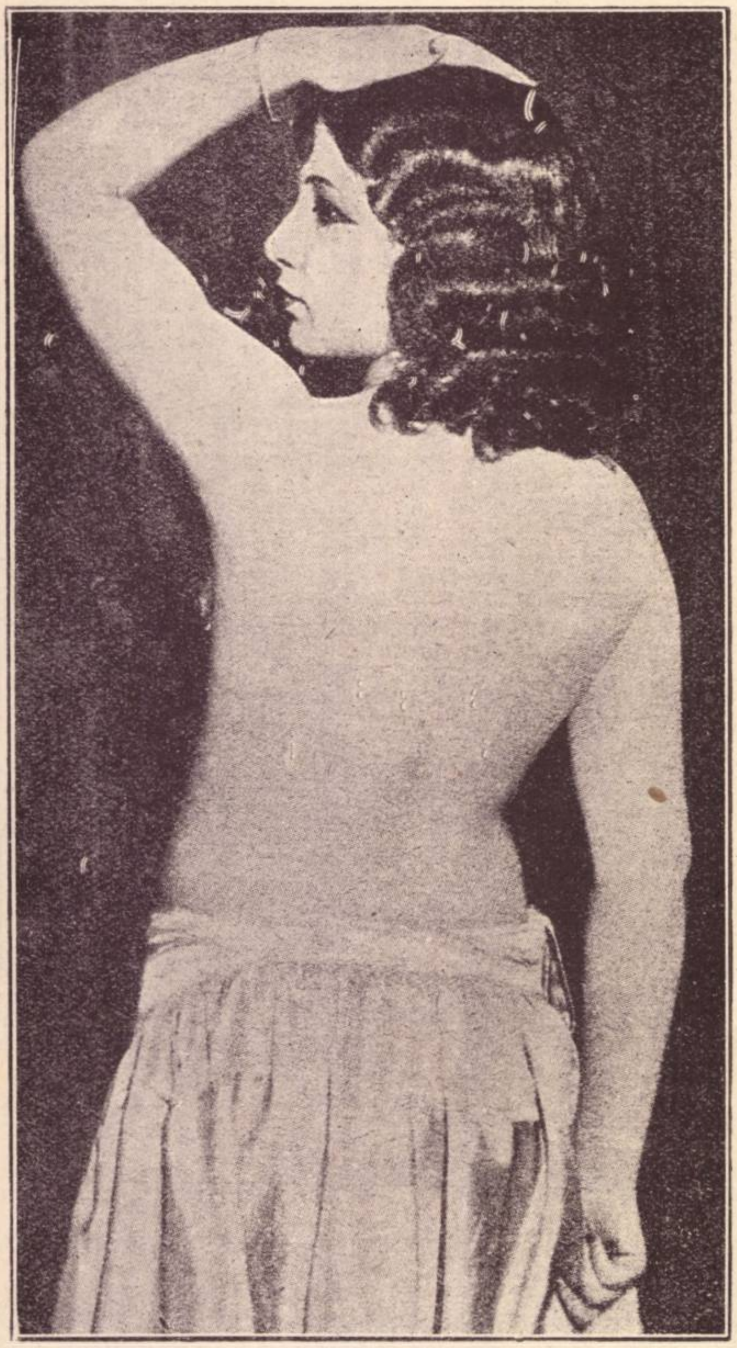

Senorita Pesla Blanco din Madrid, este fata cu cel mai frumos spate din Spania. Un juriu de artiști a dat această sentință, cu prilejul unui mare concurs ținut în capitala Spaniei.

Diamantul negru

(*Continuare din pag. 1178*)

prilejul să-l examinez de aproape pe cel al d-lui Summers, pentrucă nu l-am ținut în mână, dar, chiar dela distanță, am putut să observ că în afară de strălucirea sa vie, prezenta un aspect oarecum lăptos, ceeace indică (acelora cari au făcut studii mai aprofundate asupra acestui subiect) că diamantul este susceptibil, sub influența căldurii, prin frecare sau printr'o căzătură, să se descompună și să se transforme în praf.

Indată ce a dispărut diamantul d-lui Summers mi-a venit în minte ideea că aceasta trebue să fie cauza volatilizării lui; așa că nu am spus nimănui nimic înainte de a mă fi convins personal că nu sunt pe o cale greșită. Domnule Summers, este adevărat că nu ați dat niciodată spre examinare unui bijutier această piatră?

— Exploratorul aprobă din cap.

— Da! niciodată. Nu l-am arătat decât câtorva prieteni, pe cari îi credeam în stare să-și dea o părere autorizată. Altcuiva nu l-am arătat.

— Intocmai ceeace am dedus și eu, reluă profesorul Wert, pentrucă o imperfecțiune de acest gen n'ar fi scăpat în nici un caz ochiului unui expert. De altfel, piatra aceasta ar fi putut să reziste secole la rând, atâta vreme cât nu s'ar fi încercat șlefuirea ei. Dar, pentru a reveni la explicația mea, trebue să arăt că m'au frapat două amănunte din povestirea pe care ne-o făcuse domnul Summers. Mai întâiu, faptul că preoții păstrau această piatră nouă luni pe an într'o substanță necunoscută.

Apoi, cuvintele profetice pronunțate de către marele preot, înainte de a muri.

După părerea mea, acești preoți indigeni știau perfect că ochiul zeului lor este fragil și de aceia îl țineau atâta vreme în acel lichid misterios. Reflecția făcută de către marele preot, nu probează aceasta cu îndestulare? De altfel, vă reamintiți cu toții că diamantul a dispărut tocmai atunci când doctorul Hind făcea cu el parafa pe pahar. După ce am reflectat îndelungat la toate acestea, am fost împins prin forța lucrurilor la concluzia că, pe deoparte, căldura care se degaja din mâna doctorului, iar pe de alta ușoara apăsare a diamantului pe pahar, au provocat disolvarea spontană a carbonului.

Vrând să verific imediat după aceasta, adevărul argumentelor mele, am eșit fără sgomot din salon și am intrat în sufragerie. Aici, astfel cum m'am așteptat, am găsit pe locul pe care-l ocupase mai înainte doctorul Hind, câteva mici cristale de un galben strălucitor. Le-am examinat cu ajutorul microscopului lui sir Henry și am constatat că nu sunt decât fragmente de diamant disolvat. Cu toate acestea, trebue recunoscut că fenomenul este foarte curios și se produce rar.

Lămurit asupra celor ce vroiam să știu, m'am reîntors apoi în sufragerie și, în momentul în care ați dat de mine, terminasem tocmai să reunesc cu precizie ultimile rămășițe ale materiei prețioase... A propos, domnule Summers, aceste rămășițe vă aparțin d-voastră.

Și zicând aceasta, profesorul îi întinse o cutioară ca de pilule, în fundul căreia se găseau câteva boabe din nisipul prețios.

— Se îndoește cineva adăugă el arătând cutioara, că asta este tot ceeace a rămas din ochiul lui Ingogo, magnificul diamant negru care adineauri strălucea sub ochii noștri înmărmuriți?

Nuvela pe care ați citit-o, se bazează pe un fapt științific, constatat.

Aero-Clubul de Albastru organizează pentru ziua de 5 Decembrie a. c., orele 5 p. m. un ceai dansant, în beneficiul primei parașutiste române, d-ra Smaranda Brăescu, care a dat țării cel dintâi record mondial.

Acest ceai se dă sub patronajul d-lui prefect al Capitalei, colonel Gabriel Marinescu.

Fondurile adunate vor servi pentru complectarea sumelor necesare plecării d-rei Brăescu la concursul internațional dela Miami (Florida), care are loc la începutul anului viitor.

Informațiuni la sediul Aero-Clubului, în str. Mauriciu Blank Nr. 13 (Palatul Camerei de Comerț și Industrie) în fiecare zi între orele 5—8 p. m.

Razele în slujba picturei

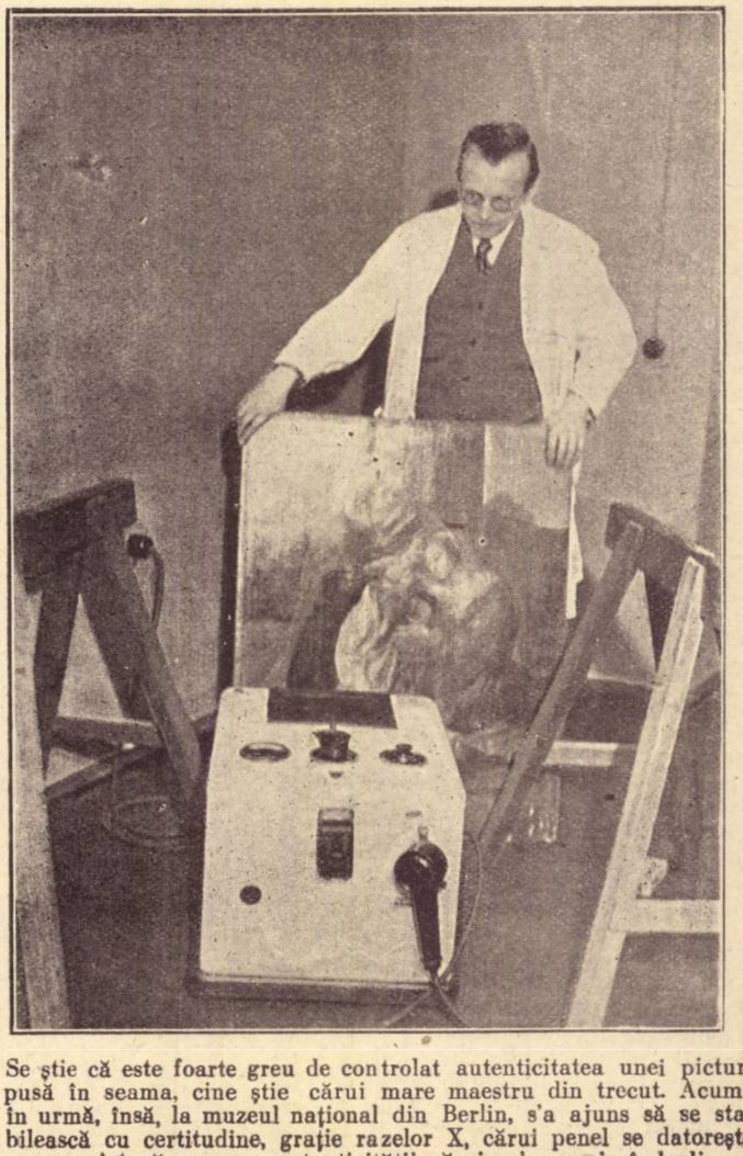

(Foto «The New-York Times»)

Se știe că este foarte greu de controlat autenticitatea unei picturi pusă în seama, cine știe cărui mare maestru din trecut. Acum în urmă, însă, la muzeul național din Berlin, s'a ajuns să se stabilească cu certitudine, grație razelor X, cărui penel se datorește o pictură asupra autenticității căreia s'au emis îndoeli.

DIN TOATĂ LUMEA

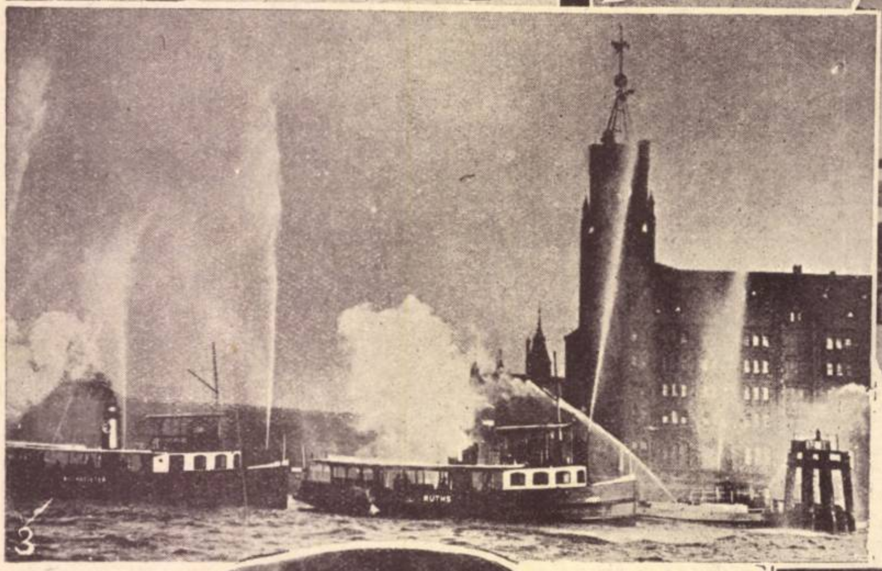

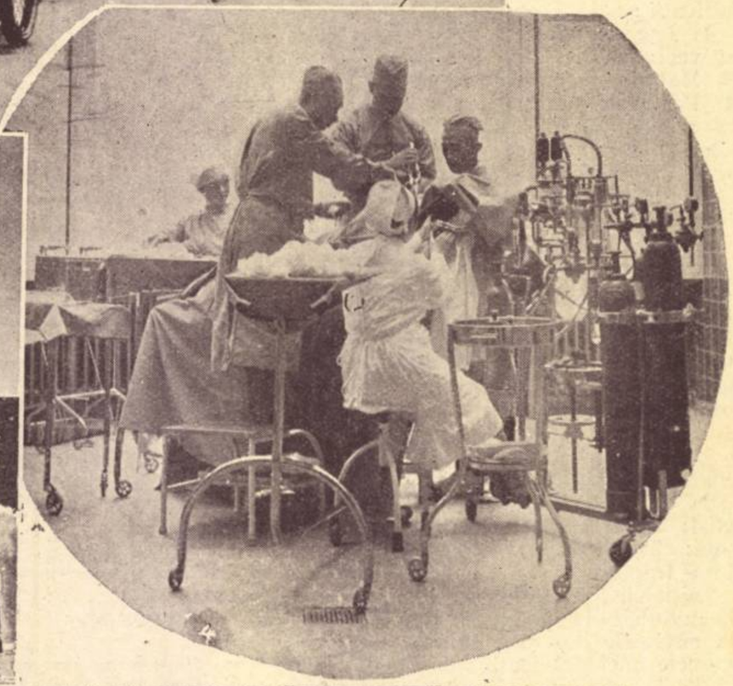

1) Cu ocazia expoziţiei centenarului podului Londrei (London Bridge) s'a făcut o reconstituire istorică a obiceiurilor medievale. Iată cum erau pedepsiţi beţivii în sec. XV. — 2) La Londra a avut loc zilele trecute o cursă între cele mai vechi automobile. Câştigătorul a fost F. S. Barnes, cu o maşină Leon Bollée «tip» 1896. — 3) De îndată ce un incendiu se declară pe unul din vapoarele ancorate în portul Hamburg, remorcherele special utilate pentru stingerea focului, sar în ajutor. Le vedem aci în funcţiune. — 4) Ultimele cerinţe ale artei medicale, prevăd ca operaţiile la plămâni să se facă în aer liber. Aşa se operează acum la sanatoriile din Elveţia. — 5) «Robinsoni fără voe», aşa s'ar putea denumi aceşti trei americani, cari s'au rătăcit cu obarcă mare şi au trăit timp de şase luni, pe o insulă pustie, unde s'au hrănit numai cu nuci de cocos. In fotografia noastră îi vedem ţinând în mâini flamura, cu care au atras atenţia salvatorilor. — 6) In music-hall-urile americane, când există «numere» militare, dansatoarele fac instrucţie cu un militar de profesie.

JOCURI

Reflexul oglindei

de *Mica Pancescu.*

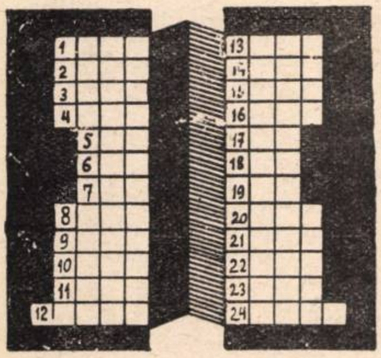

In rândurile orizontale se vor pune litere — partea stângă a jocului va reda imaginea negativă a oglindei — astfel se vor forma cuvinte cu următoarele semnificații :

1) Loc de adăpost pentru boi și vaci; 2) Ingrădire în genere ; 3) Materia de erupție vulcanică; 4) Personagiu mitologic; 5) Plantă alimentară; 6) Fluviu în Rusia; 7) Fluid gazos și transparent ce formează atmosfera; 8) Alianța ofensivă sau defensivă între mai multe State; 9) Măria valoarea; 10) Nutrimentul miraculos căzut din cer; 11) Grațiez; 12) Vechiu rege divinizat al Lațiului; 13) In aceiași localitate; 14) Prea iubit; 15) Garanție dată unui efect comercial; 16) Semn al zodiacului (pl.); 17) Zeu reprezentat cu coarne pe cap și cu picioare de țap; 18) Lungime de aproape 15 metri (în marină); 19) Antonimul cuvântului: bună; 20) Sprinten; 21) Ințepat la gust; 22) Imperiu în Asia orientală; 23) Numeral; 24) Cântai (din trâmbiță).

Inițialele citite de sus în jos, la cuvintele din stânga și finalele la cuvintele din dreapta, vor da numele unei publicații românești.

Joc de cuvinte încrucișate

de *C. Carapetru* și *S. Rădoi,*
Brăila

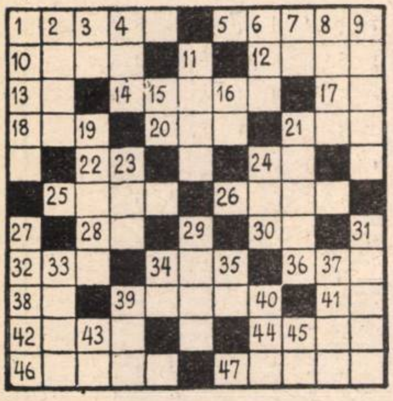

Orizontal:

1) Burduf penru undelemn (Mold.); 5) Trecătoare în Balcanii centrali celebră prin lupta Rușilor și Turcilor din 1877; 10) Țiglă de învelit case; 12) Păstor de oi; 13) Pronume; 14) Ministrul și favoritul lui Tiberiu; 17) Notă muzicală; 18) Localitate în Franța; 20) Cenușiu (Mold.); 21) Fel; 22) Interjecție; 24) Conjuncție; 25) Pictor francez (1771-1835); 26) Rege în Iudea (957-955); 28) Monedă romană; 30) Noroiu (Tr.); 32) Ordinea ceremoniilor unui cult; 34) Zeul vânturilor (Mit.); 36) Lună a anului; 38) Negație; 39) Operă literară; 41) Nota redacției prescurtat; 42) Inștiințare; 44) Măestrie; 46) Comandantul unei cetăți turcești de lângă Dunăre; 47) Pompă domnească.

Vertical:

1) Sac de piele în care se aruncă vânatul ucis; 2) Fluviu în Finlanda care se varsă în golful Botnia; 3) Prepoziție; 4) Consacrat; 6) Poet tragic atenian (sec. V a. Chr.); 7) Literă grecească; 8) Râu în Franța; 9) Poet ungar (1817-1882); 11) Ziua sau seara dinaintea unei sărbători mari ; 15) Două litere din «este»; 16) Măsură agrară; 19) Pături suprapuse din cari se compune un teren; 21) Scriitor german (1786—1859); 23) Una din Cyclade; 24) Cel mai mare fluviu din Siberia; 27) Papă care predică prima cruciată la conciliul din Clermont (1088—1099); 29) Coș de fum; 31) Primar (Tr.); 33) Insulă în Oceania care aparține Olandei ; 34) Veac; 35) Notă muzicală; 37) Vechiu trib al Slavilor cari ocupau țările la nord de Carpați până la Nistru; 39) Alt nume dat Cumanilor; 40) Erudit francez (1795—1873); 43) Gust particular; 45) Zeu la Egipteni.

Anagramă

de *Jean Dumitrescu-Goiceanu,*
Constanța

I. Să se găsească un cuvânt care insuflă un respect oarecum religios.

II. Schimbându-i ordinea literelor se vor afla 3 cuvinte cu următoarele semnificații : 1) Comună în Franța; 2) Mașina de prins animale (în special șoareci); 3) Impărat roman proclamat de soldații săi după moartea lui Probus (282—283).

III. Inițialele nouilor cuvinte aflate, citite de sus în jos, vor da un «numeral» roman; iar finalele, citite tot de sus în jos, vor da numele unui popor adus de regii unguri în ținutul Sibiului.

Soluțiile jocurilor din „O. L." No. 47

SILABE INCRUCIȘATE

				CO	LI	CA				
		A	U	RE	■	ME	DE	A		
	CO	■	A	SI	GU	RA	RA	■		
	LA	VA	■	■	VER	■	PA	NA	MA	
AL	BO	NI	■		NA	■	SE	PA	RA	MA
TA	RA	TA	■	■	MEN	■	■	DI	DE	ROT
	TOA	TE	■	■	TA	■	■	RĂ	RI	
	RE	■	CO	PI	LĂ	RI	E	■	E	
		ȚĂ	RAN	CA	■	ME	LA	SA		
				DOR	ME	SĂ				

JOC INFINIT

A	R	A	M	A	T
C	A	N	T	E	O
O	A	S	I	C	R
T	G	I	C	U	E
I	M	R	O	D	A

CARTE DE VIZITA MAGICA

Brutar
Oradia-Mare

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimițând soluțiile jocurilor, va trebui să le însoțească de bonul pe care îl atașăm la revistă.

Atragem atențiunea deslegătorilor că nici o soluție nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

POȘTA JOCURILOR

Gigel N. Țolescu, Isvoarele (Olt). — Primim cu plăcere jocuri bune.

Victor Dragotă, Craiova. — Acum 50 de zile ne-ați dat adresa incompletă.

Lăzăroiu D. Cristel, R.-Vâlcea. — Citiți răspunsul d-lui Tolescu.

Ilie T. Lupița, Caracal. — Nu am revenit asupra dispoziției luate. Soluțiile probabil că au sosit cu întârziere.

Sfinx. — Nu admitem doui cu un singur bon.

Rică Timoftescu, T.-Severin.— Jocul d-v. «Edison» având multe cuvinte fără semnificații, anagrame, etc., devine nepublicabil. Mai încercați.

Dora General Alexandrescu.— Gândiți-vă, vă rugăm, și la greșala de tipar (pentru râul din Siberia).

Nicu Lăzărescu. — După cât mă ajută Mnemosyna îmi amintesc că n'ați trimis bon. Iată motivul pentru care n'ați fost publicat.

Nigro, Bârlad. — Slabe. Mai încercați.

Const. Ghinette, Vâlsănești (Argeș). — Costul abonamentului pe un an este de 250 lei, pe șase luni de 125 lei. Regretăm dar nu se pot publica doui deslegători cu un singur bon.

Victor Dragotă, Craiova. — Vă plângeți că nu vă trecem în revistă ca deslegător? ne plângem și noi la rândul nostru că nu ne trimeteți bonul de jocuri.

Nae Iliescu. — Admitem a=ă, s=ș și invers numai la jocuri de cuvinte încrucișate. In dublul triunghiu aveți printre altele Moș Ajun și deci satir ar urma să fie scris șatir.

Pincu A. Saul-Piasa, Focșani. — Păstrați-vă individualitatea. Palindromul a mai fost publicat.

Rică Timoftescu, T. Severin. — La o cercetare mai amănunțită a jocului dv. «Edison» am constatat că aveți anagrame, cuvinte fără semnificații etc., etc. Corectați-l și trimeteți-l din nou. Cămașa țărănească este *iie* și nu *ie*, se spune allo și nu alo. De ce trimeteți cuvinte incomplet scrise ?

Duca Gr., Roman. — Metagrama din «O. L.» No. 54 ne-a sosit prea târziu. Jocul infinit — pe care dv. nu știu dece îl intitulați «Fuziune de cuvinte» — va fi publicat. Rimele antagramei lasă de dorit. Mai încercați.

Fanny Martinique. — Aveți în jocul mitologic anagrame, cuvinte cărora le lipsește o literă etc., etc. Corectați-l și trimeteți-l din nou. Preferăm calitatea decât cantitatea.

Gh. T. Avramescu. — Dv. aveți două jocuri de silabe încrucișate pe cari le despărțiți cu pătrățele negre. Jocul va fi publicat dacă-l veți corecta. Am oprit cartea de vizită magică.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE :

Aiud (Alba): Nicolae L. Petrescu-Tigru, București.
Bârlad: Mircea Grossu-Migro.
Brașov: Kolya I. Borșan.
București: Fănică Nicolaescu-Balș, locot. Noel S., Nicu Lăzărescu, Gh. T. Avramescu, Al. Dobrinescu-Aledo, student, Bobby Avramescu.
Buzău: Nicu Gr. Arsene.
Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.
Caracal: Ilie T. Lupița.
Constanța: Jean Dumitrescu-Goiceanu.
Craiova: Lizica Munteanu, Mircea A. Bădescu, Barbu Cismărescu-Barcis, Șt. Cernaucă-Bocani-Bălți, Coleta și Costinel Ciocâlteu.
Focșani: Pincu A. Saul-Piasa.
Galați: Ionescu T .Ștefan.
Iași: Ovidius Idriceanu-Igrov.
Perișor (Dolj): Take B. Stoicovici.
Râmnicu-Vâlcea: Ionel D. Leca.
Timișoara: Mihai Ruje, Romescu I. Ioan, Iochin Aurel.

AU DESLEGAT SILABELE INCRUCIȘATE SI JOCUL INFINIT :

București: Fanny Martinique, Titi Copelmann.
Câmpina: Ionel Ionescu-Băicoi.
Craiova: Augustina și Didina Florescu, Leonard Brașoveanu, Vasilescu Aurel.
Curtea-de-Argeș: Constantin I. Gheorghe.
Focșani: Mauriciu Goldstein, Alfred Simionescu, Tudor Georgescu, Radu Ionescu, Carol Klein, Anton Tomescu.
Galați: Artur Murat, Simion Finkelstein, Rosica Herșcovici,

(Urmează în pag. 1189)

Inspecția mâinilor la soldații englezi

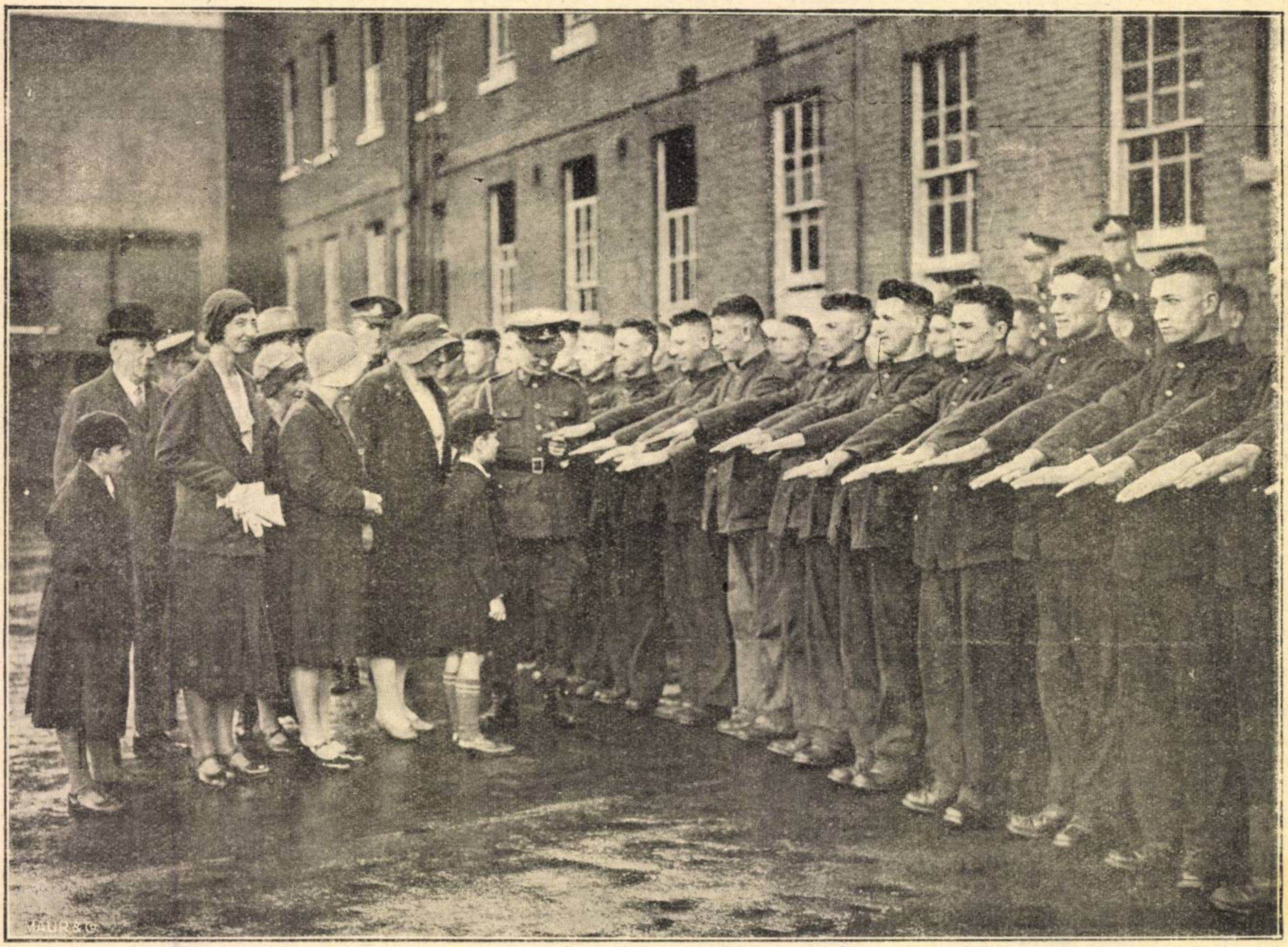

(Foto-exclusivitate Kaystone)

Soldații englezi trebue să-și îngrijească mâinile și unghiile și sunt des inspectați sub raportul acesta de către superiorii lor. Uneori, însă, această operație se face chiar în prezența publicului, cum a fost de curând cazul cu regimentul de artilerie dela Woolwich-Garrison, lângă Longra, când s'a luat fotografia de mai sus.

Soluțiile jocurilor

Paul Schwartz, Mihail Popescu. A. Negrescu.

Ploești: Theodor și Ana Stoicescu, George Negroiu.

Săliște (Sibiu): Nellu Nanu.

Silistra: Ing. Agr. N. D. Nacov.

Târgu-Ocna (Bacău): Octavian T. Rădulescu.

Turnu-Severin: Rică Timoftescu, Anghel Militărescu, Zoe Ionițiu, Paulina Anastasiad.

Vaslui: Ionescu Șt. Elvirra, Paul Tănăsescu.

Zimnicea (Alexandria): Gogu Georgescu.

AU DESLEGAT SILABELE INCRUCIȘATE ȘI CARTEA DE VIZITA MAGICA

Arad: Amalia Turnavitu, Burada Georgetta.

Brașov: Klein Elvira, Izu Schein, Marin Simionescu.

București: Ionel Cătuțoiu, Ana Theodorescu, George Pelmuș, Lucicuța Sch., Lăzăroiu Valentin, Robert Dunăreanu, Carol Marinescu, Zissu Leon.

Buzău: Constantin C. Constantinescu.

Constanța: Anghel Mihăileanu, Lucia Constantinescu.

Drăgășani (Vâlcea): Simon Finkelstein, Alexandru Marinescu, A. B. Simionescu.

AU DESLEGAT JOCUL INFINIT ȘI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

București: Tudor, Dan și Anghel Dumitrașcu, Pavel Negrescu, Gaby dr. Popescu, Anton Dumitrescu, Aurel Vasilescu, Tudor Theodorescu, A. Sandu.

Craiova: Didina și Ana Klein.

Drăgășani (Vâlcea): Vilhelem (?) Layci.

Galați: Marcel Feinstein, Rosica Strulovici, Dan Marinescu, Leopold Goldenberg.

Orhei: Căpitan Nicu Șerbănescu.

Roman: Minuța Kleinberg.

Sinaia: Marilena N. Constantinescu. M. A. D. Hertz, M. Austriac, M. Virgil, M. Bum, M. Șaraga, M. Schwartz.

AU DESLEGAT NUMAI SILABELE INCRUCIȘATE:

Bălți: Carol Munteanu, Solomon Züssmann.

Bârlad: Anton Marinescu și A. Pavelescu.

Buzău: Răducu I. Mușat.

Câmpina: A, Sănătescu.

Constanța: Aurel Cahane, A. Pavelescu, Tudor și Arghir Thomasian. Otto Herșcovici, Schein A.

Ploești: Fanny și I. Mendel, Theodor Popescu.

Slatina: Mihail Bădulescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL INFINIT:

Alexandria (Teleorman): Mișu Simulescu.

Bacău: Daniel Cantemir.

București: Zuckerman Marcel, Simon Schwartz, Hascalovici G., Lola și Marietta Grünberg.

Craiova: Max Steinberg.

Voicești (R. Vâlcea): Ilie R. Nițulescu.

Zimnicea (Alexandria): Dumitru I. Dumitrescu.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITA MAGICA

București: Radu și Ilie Georgescu, Alfons Klein, A. Saphir, George și Nathan Strulovici, Clara și Cuța Herșcovici.

Caracal: I. Ionescu.

Giurgiu: Panaitescu Alexandru, Tudor Mateescu, Gogu Negoescu.

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT:

Premiul silabelor încrucișate: Bobby Avramescu (București).

Premiul jocului infinit: Constantin I. Gheorghe (Curtea-de-Argeș).

Premiul cărței de vizite magice: Ionel Cătuțoiu (București).

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 46:

Aiud (Alba): Nicolae L. Petrescu-Tigru-București.

București: Dora General Alexandrescu, Rădulescu T. Octavian, Gaby dr. Popescu, Nicu Șt. Lăzărescu, Fanny Martinique.

Buzău: Rădulescu I. Mușat.

Câmpina: Sigmund Boniowski

Constanța: Sorel Avramescu.

Craiova: Vasilescu Aurel, Take B. Stoicovici, Sandy Proorocu, Etienne Cernauque.

Curtea-de-Argeș: Constantin I. Gheorghe.

Isvoarele (Olt): Gigel Țolescu.

Ploești: Theodor Stoicescu, Negroiu George.

Râmnicu-Vâlcea: Petre Stănescu.

Stănești (Mușcel): Jean Moisescu, Const. Manolescu.

Timișoara: Romescu I. Ioan, Iochin Aurel, Rica Bota.

Vâlsănești (Argeș): Constantin Ghinette.

„Oglinda Lumii" No. 49

BONUL JOCURILOR

ACTUALITATEA IN CARICATURA

PE JUMATATE

— Aşa dar, eşti brăilean.
— Pe jumătate... Când am părăsit Brăila aveam 45 de kilograme. Acum am 90 !

DISTRAT

— Aşa dar domnule profesor, soţia d-v. a născut doi gemeni. Fete sau băeţi ?
— După câte ştiu, unul este fată şi cellalt băiat. Dar, poate să fie şi invers.

LA ORA DE ISTORIE

Pofesorul de istorie observă că elevul Ionescu a revenit la şcoală după o boală îndelungată.
— De când lipseşti Ionescule ? îl întrebă profesorul.
— Dela războiul Troei.

PRACTIC

Doctorul: Lăsaţi-vă de tutun şi de alcool şi veţi mai putea trăi încă douăzeci de ani.
Pacientul: Dar nu e prea târziu ?
Doctorul: Niciodată nu-i târziu.
Pacientul: Atunci, mai aştept zece ani.

Naivitate

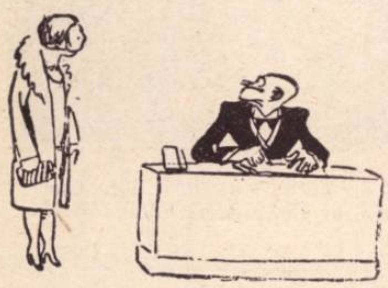

Doamna (în biroul puşcăriei) : Aşi vrea să văd pe criminalul Nr. 99... dacă e acasă !

FEMEE MODERNĂ

Ea: Vei să telefonezi să vie un automobil pentru mine?
El: Dar... nu mergem în aceeaşi direcţie ?
Ea: Aşa e... Atunci telefonează să vie două maşini!

Un furt bine organizat

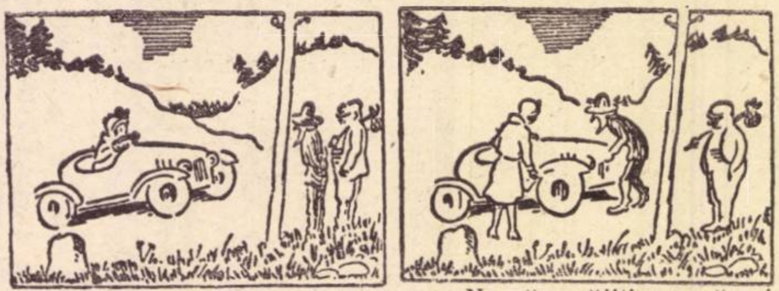

— Asta-i acuma! O pană la distanţă mare de orice sat.

— Nu vă necăjiţi, eu mă pricep în mecanică...

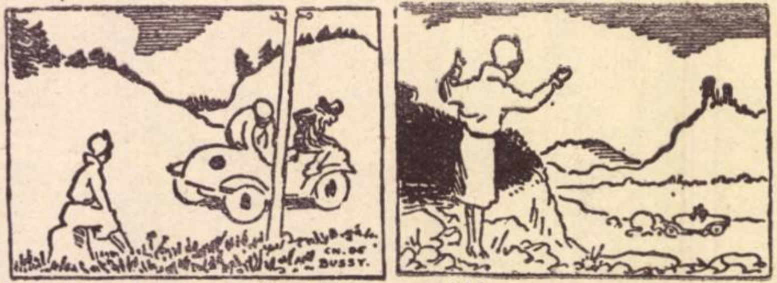

...Incă un minut, până voi face o mică probă.

! ! !

LA DROGHIST

Tânăra clientă. — Şi garantaţi că roşul acesta de buze nu se ia.
Droghistul. — Sigur duduie. Puteţi face o încercare chiar aici...

LA PARTER.

Judecătorul: Eşti acuzat că ţi-ai aruncat soţia dela etajul al treilea.
Acuzatul: Da, domnule judecător; noi locuiam mai înainte la parter şi uitasem că ne-am mutat.

DEOSEBIRE

Ce deosebire e între capital şi muncă?

— Inchipueşte-ţi că-ţi împrumut 1000 de lei. Acesta este capitalul. Apoi alerg după tine să-mi restitui mia. Aceasta este munca.

SANCTA SIMPLICITAS

— Mamă, pot să mă duc să văd eclipsa de soare ?

— Da ! dar să nu te apropii prea mult.

Desiluzie

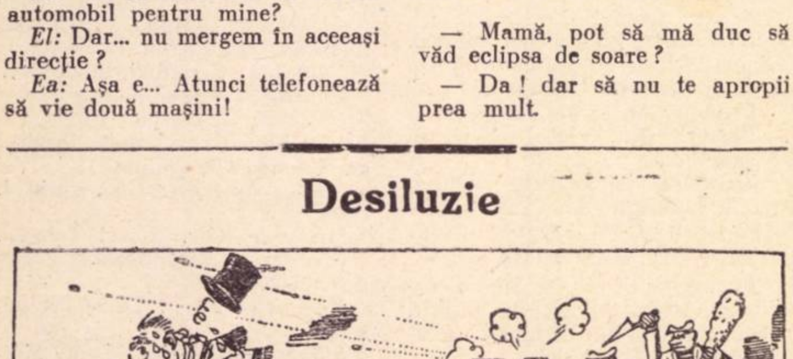

— Şi când te gândeşti că mă întorc dela o conferinţă de dezarmare universală !...

IN URMĂRIRE...

— Cine a fost femeea cu care te-ai distrat aseară?

— Agenta secretă pusă de soţia mea să mă urmărească.

DOUĂ SOŢII

— Tata trebue să susţină acum cheltuiala pentru două soţii.

— Cum, e bigam?

Nu, dar m'am căsătorit şi eu.

COPII PRECOCI

Ionel: Tăticule, ce sunt ăia: strămoşi?

Tatăl: Eu sunt strămoşul tău şi bunicul tău tot strămoş este.

Ionel: Atunci, de ce se laudă oamenii cu strămoşii lor.

INTRE NEGUSTORI

Ionescu: De ce arăţi atât de prost ?

Popescu: Nu dorm deloc noaptea, din cauza necazurilor. Până Sâmbătă trebue să fac rost de 500.000 de lei, căci altfel dau faliment.

Ionescu: Dar bine dragul meu. De ce nu mi-ai spus mai curând aceasta ?

Popescu: Cum ? Adică poţi tu să-mi faci rost de bani ?

Ionescu: De bani nu, dar aşi fi putut să-ţi dau un leac contra insomniei.

LA RESTAURANT

— Chelner, de cât timp a cumpărat patronul d-tale racii aceştia?

— N'am cum să ştiu... Nu sunt angajat aici decât de două săptămâni.

ZGARCENIE SCOŢIANA

— Mă dor dinţii grozav.
— De ce nu te duci la dentist?
— Ar trebui să fiu nebun. Peste 3 ani şi fiul meu va fi dentist.

II MERGE BINE

Doctorul: Cum merge acum cu cleptomania soţiei dv.?
Soţul: Mulţumesc, nu mă pot plânge. Iar a adus acasă o mulţime de lucruri.

TIMPUL E BANI

Cerşetorul: Mai repede doamnă. De când tot scotociţi în poşetă am scăpat trei clienţi.

STRICT NECESAR

Tatăl: Dacă insişti să-i laşi plete lui Ionel, atunci trebue neapărat să-l dau şi la o şcoală de box.
Mama: Pentru Dumnezeu! De ce să înveţe boxul ?
Tatăl: Un băiat cu plete, are nevoe de aceasta la şcoală.

Se dă de gol

Soţia: Am cumpărat un ruj de buze identic cu al Pamelei.
Soţul: Dece? Rujul ei are un gust foarte prost.

ARE DREPTATE

Popescu: — Soţia ta te ascultă?
Ionescu: — Desigur ! Ori de câte ori îi spun: „fă aşa cum vrei tu", face întocmai.

Fericire

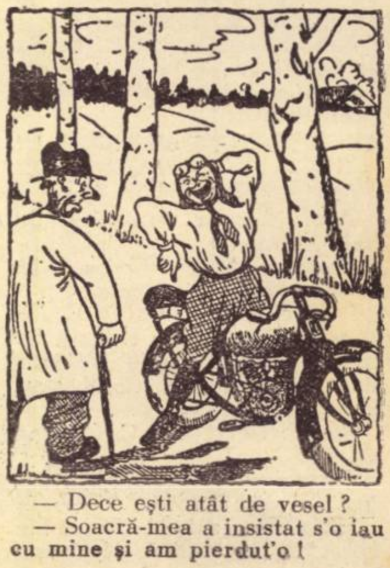

— Dece eşti atât de vesel ?
— Soacră-mea a insistat s'o iau cu mine şi am pierdut'o !

Concurs nautic pentru câini

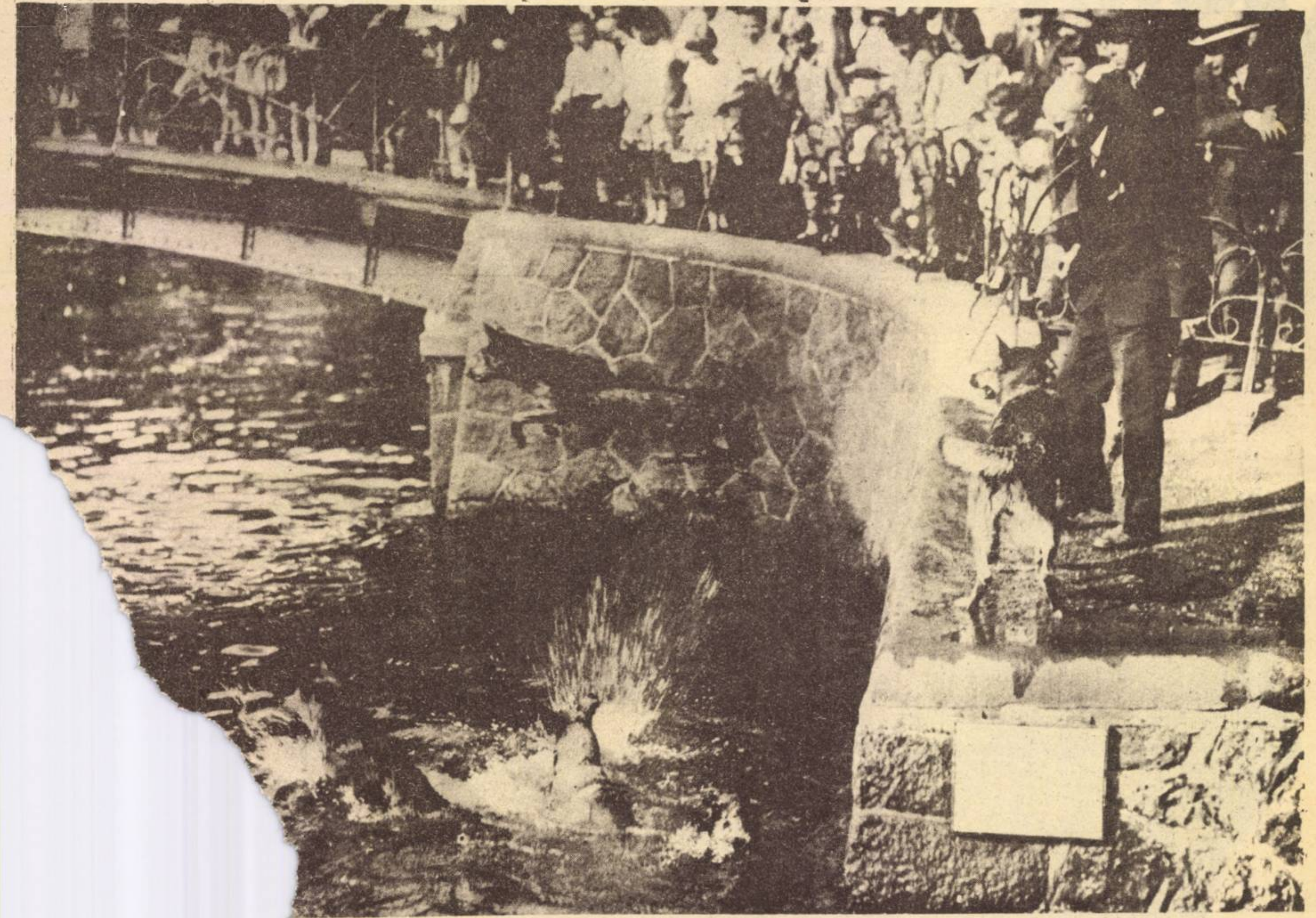

ară regulat interesante curse de înot pentru câini, urmărite cu interes de un public foarte pasionat. Iată aci plecarea într'o astfel de cursă.

eftinit şi cărţile literare

nând linia de conduită care şi-a impus'o reducând la jumătate preţul revistei „Oglinda ii" reduce de astădată în mod simţitor şi preţul cărţilor sale literare.

15 lei volumul

rgheniev: Erois- agostei	Lei	15
in: Fata Că-	»	15
passant: Nu-	»	15
s: Pata de	»	15
u: Geniu	»	15
Cănuţă	»	15
Cum	»	15
		15

20 lei volumul

Jules Mary: Păcatul Mamei	Lei	20
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei	»	20
Georges Meirs: Enigma Trenului 13	»	20
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jokeu	»	20
Louis Hemon: Battling Malone	»	20
Victor Eftimiu: Kiriachiţa	»	20
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu	»	20
I. Greculescu: Cronicile lui Popic	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Gentlemen Apaş	»	20
urice Leblanc: Arse- Lupin, contra lui ck Sholmes	»	20
eblanc: Arse- Acul scobit	»	20
c: Arse-	»	20
Cele Ar-	»	20
		20

20 lei volumul

Maurice Leblanc: Piatra Miraculoasă.	Lei	20
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului	»	20

25 lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud, Vol. I—IV fiecare volum	»	25

30 lei volumul

Claude Farrère: Casa Oamenilor vii	»	30
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari	»	30
Victor Margueritte: Talionul	»	30
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)	»	30
Victor Margueritte: Femeia emancipată	»	30
Victor Margueritte: Prostituata	»	30
Victor Eftimiu: Elfiona	»	30
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu	»	30
Baron de Schlicht: Elita Prusacă	»	30
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal	»	30
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate	»	30

Colecţia dedectivului
ROB. PARKER
Povestiri complecte
EI VOLUMUL LEI 5
apărut 55 volume.

40 lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula	Lei	40
Victor Margueritte: Vitele Umane	»	40
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul I	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul II	»	40
Mihail Eminescu: Poezii	»	40
Victor Eftimiu: Cântecul Milei (Poesii)	»	40
Marie-Lise Emilian: 1313 Intrebări şi tot atâtea răspunsuri	»	40

50 — 60 lei volumul

Klabund: Borgia, romanul unei familii	»	50
Alfred Musset: Spovedania unui Indrăgostit	»	50
Joseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Erich Maria Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60

Cărţi de succes

Friedrich Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240
Al. Marghiloman: «Note politice», scriere complectă în 5 vol. mari	lei	1.600

Bucureşti I. Str. Saligny 2

OGLINDA LUMII

5 • DECEMBR • 1931
ANUL X. No. 49

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI

OGLINDA LUMII

12·DECEMBR·1931
ANUL X. No.50

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

20 PAGINI
LEI 5

O delicioasă atitudine a Yvonne-i Pelletier, o nouă stea franceză, a filmului american.

Un testament original

De curând a murit la Philadelphia o bătrână în vârstă de 74 ani, miss Jenny Wylson, care a lăsat prin testament nu mai puțin de 42 milioane dolari pentru opere de binefacere. Această bătrână se conservase atât de bine, încât moartea a găsit-o fără un singur fir de păr alb și cu tenul tineresc, lipsit de sbârcituri și riduri. Din această cauză era considerată în Philadelphia drept vrăjitoare, numele ei fiind amestecat într'o sumedenie de povești care mai de care mai misterioase. Copiii, când nu se purtau cum trebue, erau amenințați de părinți cu Wylson vrăjitoarea, care, fără să aibă ceva deosebit, inspira teamă tocmai prin faptul că la o vârstă atât de înaintată mai avea încă farmecul tinereții...

In ultimii treizeci de ani, nu părăsise o singură dată casa pe care o locuia. Avea oroare de stradă. Lumea vorbea pe socoteala ei și ea ținea să evite orice contact cu mediul în care nu se simțea deloc bine. Adevărul era că bătrâna a fost o femee întreagă la minte, și nu făcuse niciodată nici un fel de vrăjitorie.

In tinerețe, fusese îndrăgostită de un căpitan de vapor, un tânăr foarte frumos, cu ochi albaștri, așa cum sunt îndeobște oamenii cari își petrec viața pe mare. Părinții ei, oameni foarte bogați, se împotriveau căsătoriei, pentrucă detestau viața aventuroasă a tânărului ofițer.

Acesta fu așa dar obligat să renunțe la cariera pe care și-o alesese, pentru a putea închegà cu iubita sa un cămin fericit. In ziua premergătoare nunții, ofițerul ceru logodnicei sale permisiunea să facă ultima plimbare pe mare, ceeace ea consimți. Ce s'a întâmplat pe mare nu s'a putut afla. Ofițerul însă nu s'a mai întors niciodată din călătoria sa de adio.

Din ziua aceea, nefericita logodnică a rămas deprimată pentru tot restul vieții.

Se închise în casă, singură, fără nici un fel de servitoare și în fiecare zi pregătea un tort de nuntă, pe care-l punea pe masă în așteptarea logodnicului... Și astfel, zi la zi, treizeci de ani a trăit cu ideia că frumosul ofițer se va reîntoarce, refuzând să se arate lumei, chiar dela fereastră. O bătrână îi aducea în fiecare zi alimentele pe care le punea lângă ușă și primea banii printr'un orificiu special făcut în perete.

De curând bătrâna care-i aducea mâncarea, fu surprinsă că nu mai auzea nici un sgomot înăuntru. Trei zile la rând, pachetele pe care le lăsa în fața ușii au rămas neatinse. A anunțat poliția și ușa principală a fost forțată. Inauntru, bătrâna logodnică zăcea moartă și alături de ea se plimbau agitate animalele favorite: 5 câini și 4 pisici.

Testamentul pe care-l scrisese cu mult înainte, prevedea ca 42 din cele 50 de milioane de dolari pe cari îi lăsa să servească pentru operile de caritate. Restul averii, avea destinații diferite, printre cari și aceea de a servi la îngrijirea animalelor, în tovărășia cărora bătrâna maniacă își petrecuse ultimii ani ai vieții. Două milioane de dolari au fost lăsate astfel unei rude depărtate, cu condiția să protejeze câinii și pisicile sale, până la sfârșitul vieții lor.

Această extravaganță a bătrânei nu a fost luată în nume de rău atâta vreme cât cea mai mare parte a averii sale colosale fusese destinată unor scopuri din cele mai nobile.

O altă rudă a sa, cu care nu vorbise treizeci de ani și pe care nu o putea suferi din cauză că îi omorâse unul din câinii săi favoriți, a moștenit de pe urma acestei capricioase bătrâne o jumătate de milion de dolari cu condiția să-i îngrijească un canar favorit. Paragraful acesta mai conținea și o clauză: Dacă pasărea va muri înainte de 3 ani dela deschiderea testamentului, ruda norocoasă se va vedea deposedată de însemnata moștenire.

Publicarea acestui original testament, a provocat, după cum era și de așteptat, o furtună în rândul rudelor apropiate, cari au atacat în justiție valabilitatea lui, demonstrând că bătrâna era dementă și neîndreptățită să dispună de averea ei.

Justiția americană însă, a apreciat că cea mai mare parte a averii fiind destinată operilor de caritate, nu poate fi vorba de actul unei desechilibrate și a hotărât valabilitatea testamentului.

Așa că, moștenitorii se bucură de averi nevisate și vietățile bătrânei milionare își au viața confortabilă asigurată pe foarte multă vreme...

Un glonte în inimă

In timpul luptelor crâncene de pe frontul germano-francez din 1915, un soldat german a fost grav rănit. Un glonte de calibru mare îi perforă pieptul și se opri în mușchii inimii.

Inima continuă totuși să bată normal, ceeace făcu pe medici să renunțe la o intervenție chirurgicală, care, dat fiind sensibilitatea organului ar fi avut foarte puține șanse de reușită. Cert este că rănitul a putut să-și continue nesupărat activitatea ca și când nu ar fi avut înfiptă în inimă bucățica de plumb.

După mulți ani însă rănitul, care aproape că uitase de ceeace a pătimit în război, începu să se plângă de dureri de cap, amețeli și greață. Medicii consultați au diagnosticat fel de fel de maladii, nici unul din ei nereușind să-i găsească leacul. O analiză medicală a constatat însă de curând că bolnavul prezintă urme de intoxicare a sângelui cu plumb.

Cazul fiind în deosebi de interesant, a fost studiat de specialiști în materie, cari au ajuns la concluzia că intoxicarea provine dela glontele de plumb din inimă.

Cercurile medicale consideră acest caz drept unic în felul său.

Sport și zăpadă

(Foto-exclusivitate Keystone)

Odată cu căderea zăpezii, sporturile de iarnă își încep activitatea laborioasă. In Apus, ski-ul se practică intens în lumea tineretului, care nu se sfiește să cutreere văile munților, în costume sumare, dar sănătoase. Clișeul nostru reprezintă un tânăr skieur elvețian, în Alpi, înaintea unei curse pentru juniori.

No. 50 „OGLINDA LUMII" 12 Decembrie 1931

Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente { pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

ÎN BALAMUC...

O zi printre nebuni

2

Mult mai puțin numeroase decât bărbații, cari și în materie de nebunie au păstrat «o superioritate demnă», femeile au un singur pavilion.

La exterior, pavilionul nu are nimic deosebit. Acelaș dreptunghiu, cenușiu, uniform, pierdut în grămada de clădiri comune, cu aceleași uși și aceleași ferestre, fără flori și fără ornamente.

Pe dinăuntru însă, are un aer special. Ceva de diminutiv, de grație feminină, parfumată, pe care brise-brisele de opal o insinuiază cu o veselie reținută. Femeile, chiar când sunt nebune, împrumută mediului o atmosferă de gingășie specială.

Pe un perete, respectată de bidineaua curățitoare a îngrijitorilor cari controlează în fiecare zi integritatea calcaroasă a zidurilor, o însemnare prinsă într'o inimă: «Iubirea este numele pe care-l dăm durerii, pentru a mângâia pe cei ce suferă».

Bietul Pierre Louis!

Popularitatea românească l-a fixat pe pereții unui ospiciu.

Paturile sùnt aceleași. Albe, pe scheletul negru de fier al suporturilor, înghesuite și aliniate.

Pe unul din ele, un tip mai de grabă de mahalagioaică decât de bolnavă, se supraalimentează cu ficat rece, prăjit.

Il poartă prin gură, fixându-l cu mâna în dreptul singurului colț de măsea care i-a rămas, se contractă într'un efort suprem și reușește cu multă caznă să desprindă un colț de carne pe care îl mai controlează odată, luându-l în mână, înainte de a-l repezi pe faringe cu un sughiț «național» de bun venit.

— Ați venit? ne întâmpină baba. Ce căutați aici?

Și se strâmbă oribil, încrețindu-și gura într'o grimază care i-o deplasează în sus, sub nările umede ale nasului.

— Să închidem fereastra! încearcă doctorul să o liniștească.

— Da? se miră baba. Era și timpul. Inghețasem de tot.

— Dar singură nu puteai să o închizi?

— Cum să nu! tușește femeia, zguduită de un acces astmatic. D'aia sunt la spital? ca să mă îngrijesc singură?

Și se întinde sub plapoma care a acoperit-o complect. Scoate din când în când o mână care apucă ciosvârta de ficat, o introduce sub învelitoare, și o scoate apoi din nou, ronțăită într'un colț de dunga pe care ciobul aproape tocit al aceluiaș dinte utilizabil, a însemnat o dâră nouă, roșiatică.

Alături de ea, o fată de 18 ani, de o frăgezime curioasă în mediul acesta zbârcit de matroane bine situate ca vârstă, citește pe Geraldy. Intoarce filele încet, cu regret parcă, le măsoară lungimea și le descifrează titlul cu o voce abia șoptită: Versailles... Nerfs... Toi et moi...

A fost adusă acum câteva luni, în niște împrejurări aproape distractive. Era elevă la un externat. Elevă mediocră strecurată comun în catalogul elevelor cari înseamnă de-alungul celor șapte ani de școală, importanța exclusivă a unui loc în bancă și pe lista promovaților. Fără veleități, fără personalitate și fără morgă.

Intr'o zi, într'una din zilele acelea mohorîte de sfârșit de an, s'a manifestat. S'a așezat în pragul ușii prin care, clopoțelul deschis al recreațiilor didactice, eliberase o oră grea de latină, și apuca cu un clește de spart nuci, proeminența posterioară a colegelor.

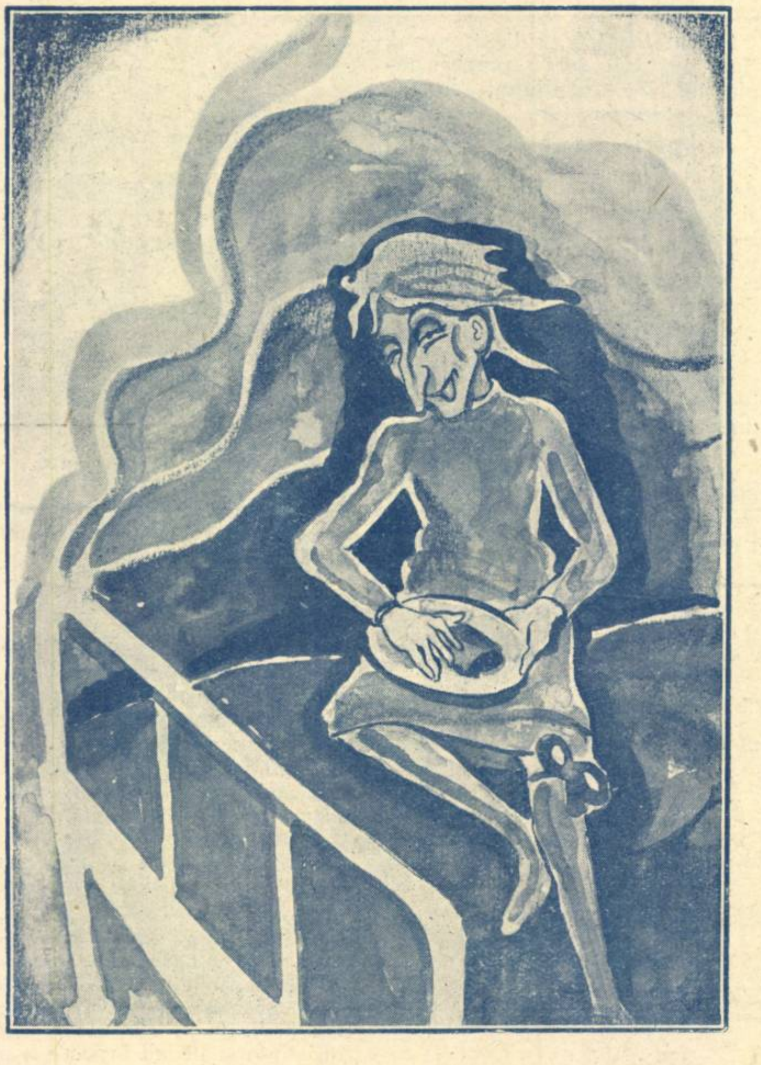

La început, s'a făcut haz.

Când s'a băgat de seamă însă, că operația aceasta foarte puțin didactică, imprimase în ochii fetei, o lumină de seriozitate ciudată, au intervenit profesorii. Ancheta, cu toată severitatea directoarei care dirija «în persoană» explicațiile, a fost mai mult un act de comedie bufă, decât un act de reprimare scolastică.

Se închidea uneori într'o atmosferă grea, de curte cu juri. In momentul însă când liniștea, zdrențuită de hohotirile abia reținute ale auditoriului, se restabilea de bine de rău, un nou răspuns al «inculpatei», întregit de o repezeală a cleștelui — pe care nu-l abandonase la niciun moment — în posteriorul prezidențial al directoarei, o nimicea complect.

In colțul ei, bolnava nu mai prezintă niciun vestigiu de porniri represive. Citește calm, absentă aproape, întoarce filele pe cari le abandonează greu și îngână o franțuzească pe care un «r» special o deschide într'un accent destul de convenabil.

PRINȚESA

Piesa de rezistență a salonului însă, este «Prințesa». O femee a cărei vârstă o poți fixa foarte greu. (In fond, vârsta cărei femei se poate aprecia ușor?)

E scundă. Orizontal, picioarele abia îi ajung până la jumătatea patului. Scofălcită, într'o slăbiciune pe care oasele perfect vizibile sub pielea care i s'a brăzdat în niște crețuri paralele, i-o amplifică încă. Un cap mic, triunghiular, dealungul căruia nasul tae o linie semicirculară strânsă între frunte și buza inferioară a unei guri drepte. Fără nici o variație.

Albă, mică și erotică.

— Ce faci Prințeso?

— Quoi? strecoară Prințesa un fel de răgâit care vrea să sune franțuzește.

— Ce faci?

— Dar ce-ți pasă ție?

Și-și ridică fusta, pentru a-și întări funda roșie a unei jartiere.

— Cum ce-mi pasă? Nu sunt eu fratele tău?

— Da? se miră bolnava. Ești fratele meu?

Și-și îndulcește glasul într'o miorlăială sentimentală: Așa frate!... Nu mai mă pupi, nu mai mă mângâi...

Gura Prințesei s'a borcănat «ispititoare». Rezistenta doctorului însă, de un asentimentalism total, a redresat-o. S'a strâns într'o mină strâmbă, de dispreț s'a țuguiat din nou și a trântit un scuipat alb, provocător:

— Ieșiți, că vă dau cu ficatu'n cap!

In celălalt colț al dormitorului, mai puțin zgomotoasă, «România mare». O femee fără nici un semn distinctiv. Un cap comun, fără reliefuri abrupte, spălăcit și inexpresiv. E îmbrăcată într'o rochie tricoloră, extrem de lungă și de largă, pe care o mângâie patriotic.

— Eu sunt România mare! se prezintă bolnava. Iată Basarabia!

Și întinde un picior enorm, dropicos.

— Iată Bucovina! Iată Ardealul!

Se învelește în rochia care i-a descoperit câteva vârfuri de membre, o întinde strâns lipită pe corp și întoarce capul spre peretele pe care harta României îl acopere aproape în întregime.

Alături, o surdo-mută.

O bătrână de cel puțin 80 de ani, care-și studiază toată ziua «coifura», nemulțumită de tonul puțin «criant» al unor fundulițe albastre, pe cari le desnoadă nervos, le calcă cu o piatră în care suflă pentruca să o încălzească și le leagă din nou.

ZOE

...Și însfârșit, Zoe.

Madona visurilor poetului Poppescu-Bobel, e un fel de «țață» veselă a spitalului. Doarme puțin, mănâncă mult și bea de stinge.

Și nu se îmbracă.

Are cultul nudului. Principiile mai puțin «standard» ale supraveghetoarelor, îi impun o cămașe. O cămașe obișnuită de spital, albă lungă și strânsă la gât, pe care — după discuții destul de violente — reprezentanta oficială a «nudismului» în Balamuc, o acceptă. Cu un corectiv însă.

Nu numai că n'o leagă. Dar chiar, îi sfâșie deschizătura superioară, până jos, spre poale, desvelindu-și un stomac enorm, unsuros în fața căruia sedus, poetul Bobel a improvizat quatrenul:

«Noi nu ne săturăm
Oprindu-ne de voe,
Totuși murmurăm
De barta ta, Zoe!».

Actualmente, bea apă. Căni întregi, de pământ pe cari le rostogolește pe gât, golindu-le cu o «adresă» uimitoare. Inainte

(Continuarea în pag. următoare)

însă, avea o slăbiciune mărturisită pentru vin.

— Am băut cu Măruntelu ! se înduioșează Zoe, la amintirea unor vremi pe cari gardul de sârmă al spitalului i le usucă într'o astringență emotivă.

Stă proptită în pervazul ușii, își pipăe formele pe cari vântul i le contureză lipindu-i cămașa de ele și râde. Un râs spart, gâlgâit în horcăeli succesive.

— Fac un chef de Crăciun, să-i meargă untu !

— Serios ?

— Nu vii doctore ? îl invită Zoe, și-și plimbă limba peste buzele pe cari speră să mai prindă duhneli de motorină.

— Dar Bobel ? o neliniștește o nouă intervenție.

Ochii femeii s'au închis pe jumătate. Au licărit o lumină grea, voluptoasă și s'au lăbărțat apoi într'o dilatare pe care pleoapele abia o mai pot suporta.

— Dă-l în...

Gestul nervos al doctorului însă, a ponderat-o :

— Dă-l în... colo !

SIESTA

Un intern, căruia trivialitatea nebunei i-a impus un aer plicticos, de om stânjenit, încearcă să o scuze :

— Așa este nebunii !

In curte, bolnavii adună ultimele raze ale unui soare înghețat în ochii incolori. Fără viață.

Se plimbă încet, fără țintă precisă, se opresc, mormăind niște socoteli ciudate, sau sar, înțepați parcă în tălpi.

Autorul «Epigramelor și al biletelor de plăcintă», poetul Petre Adina Șt. Poppescu (cu doi p) Bobel, e indispus.

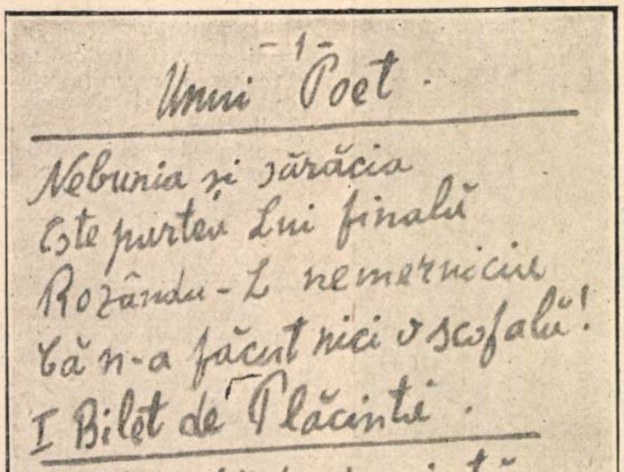

-1-

Unui Poet.

Nebunia și sărăcia
Este partea Lui finală
Rozându-L nemernicia
Că n-a făcut nici o scofală!

I Bilet de Plăcinte.

O plăcintă fără viață
Este o Tragedie
Nu mânca cu o paintă
Taie-ți puțină: o Felie!

S'a apropiat fără prea mult entuziasm, a scos din buzunar câteva volume noui de versuri pe cari mi le-a întins, a repetat de câteva ori prețul : opt lei și șaptezeci și cinci de bani, și când s'a convins că marfa nu e căutată s'a depărtat, ridicând una din cele 3 pălării pe cari le avea pe cap :

— De ce trei pălării Bobel ? l-a întrebat doctorul.

— Ca să nu răcesc la creer, a zâmbit poetul.

Și s'a îndreptat spre un «confrate» începător într'ale prozodiei.

In dreptul pavilionului No. 4, de sub conducerea doctorului Brașcu, un individ pe care la început îl luasem drept om «zdravăn», migălește un vaporaș pe care, cutii de chibrituri, cartoane bețe și hârtii, l-au complicat într'un produs extrem de aglomerat. Catarguri, punți de comandă, babord, tribord ancore, cârlige, frânghii punți și mașini inofensive, întregesc un «transospiciu» de cea mai autentică speță.

— Este inventatorul de vapoare !

Inventatorul a ridicat capul. Ne-a învăluit într'o privire rapidă și și-a continuat lucrul. Nu-l interesam.

A desprins un băț de chibrit care a năruit o întreagă punte de comandă, l-a șters de praf, și l-a așezat la loc, acoperindu-l încet cu toate pătratele de carton cari îl înconjurau. Și când a construit din nou puntea, a desprins iar bățul de chibrit, ca să-l mai șteargă odată.

Toți nebunii cer bani.

Se apropie încet, te apucă de braț și-ți fac cu ochiul, frecându-și două degete :

— Niște bani de tutun !

Apropierea doctorului însă, îi alungă. Se depărtează câțiva pași, se opresc și-ți mimează cu capul :

— Da, sau ba ?

Și așteaptă verdictul.

Uneori, după câteva ore de acestea de plimbare, își aduc aminte că au plecat fără să treacă prin cabinetul medicului. Se întorc grăbiți, găfâind de oboseală, deschid ușa și încurcă o propozițiune pe care o aveau cu siguranță întipărită :

— La revedere !

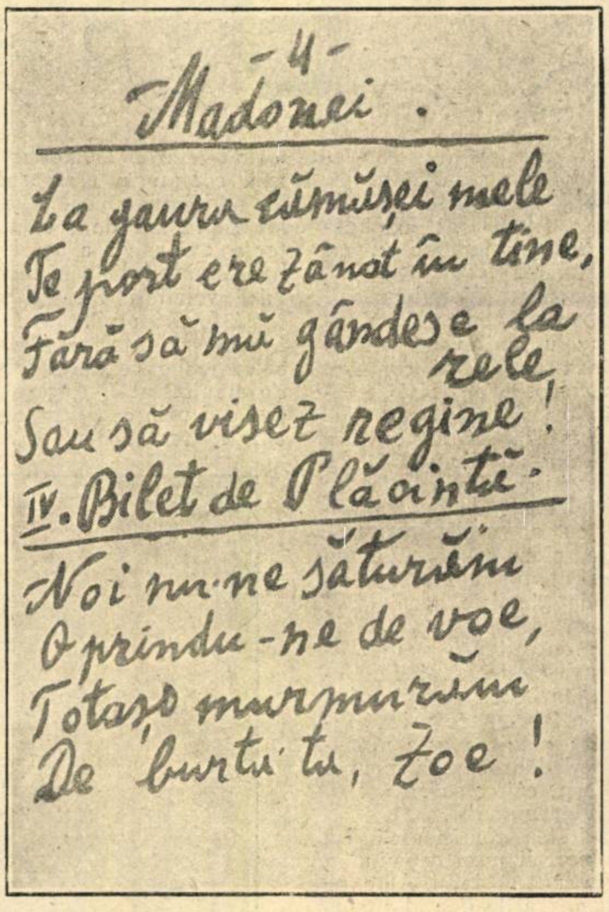

-4-

Madonei.

La gaura cămășei mele
Te port crezând în tine,
Fără să mă gândesc la rele
Sau să visez regine!

IV. Bilet de Plăcinte.

Noi nu-ne săturăm
Oprindu-ne de voe,
Totași murmurăm
De burta ta, Zoe!

— Pleci ? îi încurajează doctorul.

— Mă duc să mă plimb puțin !

Și ies pentru cine știe a câtea oară.

INCIDENTE

Incidentele sunt rare. Nebunii trec unii pe lângă alții fără să se vadă, într'o armonie pe care numai cei pe cale să se însănătoșească sau cei în clipe de luciditate parțială, o strică.

Atunci când se produc însă, sunt extrem de violente.

Supraveghetorii, obișnuiți cu ele, nu le acordă o prea mare importanță. Cineva nepregătit însă, le suportă greu.

Se fac scandaluri din nimica. Fără motive chiar. Dar dacă motivele sunt indiferente, efectele sunt groaznice. Supraveghetorii iau în brațe pe răsvrătiți, îi duc în celule și prima injecție a medicului de serviciu restabilește liniștea pe care ceilalți bolnavi nu o apără, fiindcă nu observă că e încălcată.

La doi pași de o bătae iscată pentru o muscă pe care un nebun a speriat-o depe pălăria altui nebun, un omuleț, roșu de frig, își suflă în palme mirându-se că nu i se încălzește nasul. Palmele cari trosneau pe obrajii încinși ai celor de-alături, nu-l interesau.

Nu le auzea ?

Scandalul cel mai feroce însă, abia potolit de intervenția supraveghetorilor cari au trebuit să muncească un sfert de oră aproape până să restabilească echilibrul unei prietenii dislocată de un pumn prăvălit în plin pe fața unui bolnav înecată de sângele care-i gâlgâia liberat printr'o spărtură de câțiva centimetri a obrazului, s'a pornit din cauza lui Bobel.

Poetul se oprise în dreptul gardului, dincolo de care, pavilionul femeilor se pierdea pipernicit de scândurile cari îl retezau dela jumătate, transportându-i acoperișul printr'o mișcare de translație, cu cel puțin cinci metri mai jos.

Iși pironise ochii pe o fereastră în spatele căreia Zoe își expunea estetica obesă a unei nudități obscene, scosese o hârtie și încerca să se inspire.

La doi metri de poet înfipt în tocuri, Adalbert Kessner, un cunoscut escroc, pus sub observație medicală, rânjea un dispreț pe care-l exterioriza din când în când, sonorizând un fel de râgâit care trosnea în inspirația lui Bobel, asasinându-i-o.

Bobel era nervos. Se întorsese de câteva ori îndesându-și cele trei pălării cari îi protejau creerul, lărgise un zâmbet de neliniște totală și îngâna câteva vorbe fără nici-un șir, pe care Ghiță, un alt nebun, martor al scenei le repeta fără să le poată prinde sensul.

Kessner însă nu voia să renunțe.

Agasat de obrăsnicia aceasta, poetul s'a întors deodată și-a întărit mușchii, i-a jucat sub mânecile cari nu voiau să salte și conștient de insuficiența lui fizică, a răcnit : «Ah».

«Ah», pretinde Pitigrilli, înseamnă ah, și la nebuni.

Durerea lui Bobel, l-a câinit pe Ghiță. A sărit dela locul lui, a înfipt o mână în beregata lui Kessner, l-a zguduit de câteva ori, și în clipa când credeam că-i va da drumul, i-a trântit un pumn formidabil, înfierbântat de sângele care-i gâlgâia în palmă.

Intervenția supraveghetorilor, obișnuita intervenție a unei autorități platonice, a fost nulă.

— (Urmează în pag. 1198) —

IARNA
PE TOT GLOBUL

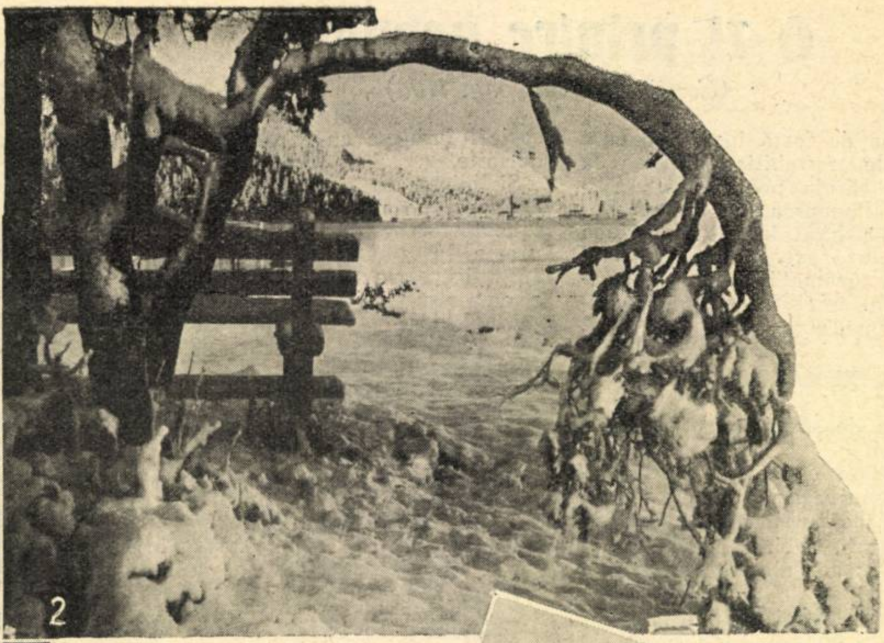

1. In Cişmigiu, după primii fulgi. — 2. Un pitoresc aspect al celebrului St. Moritz. — 3. Zăpadă şi soare în Alpii bavarezi. — 4. Doi eschimoşi, mama cu copilul în spinare, se bucură de o zi mai călduroasă, deşi termometrul arată minus 20 grade Celsius... — 5. Skieurii pornesc voioşi la drum. — 6. Sezonul coşarilor, cu sau fără joben.

O zi printre nebuni

(Continuare din pag. 1196)

Cămaşa de forţă însă, a calmat spiritele, restabilind liniştea la umbra căreia poetul Petre Adina Şt. Poppescu (cu doi p.) Bobel, şi-a fixat în ochi imaginea unei muze grase desbrăcate şi beţive, înrâmată în pervazul cafeniu al unei ferestre de balamuc femenin.

CINEMATOGRAFUL

Masa de seară n'a avut nimic deosebit.

Dintr'un capăt până în celălalt al sufrageriei, acelaş zângănit de tacâmuri purtate uniform spre gură, aceiaşi ochi incolori şi acelaş aer abstract de strigoi aliniaţi.

Clopotul unei pendule a invadat sala spărgând de nouă ori tăcerea.

Bolnavii s'au ridicat. S'au înşirat câte doi, sub controlul sever al internului de serviciu, s'au luat de mâini şi s'au urnit încet, abia mişcându-se spre sala de spectacol.

In fiecare sărbătoare. Ospiciul îşi distrează pensionarii cu o reprezentaţie de cinematograf gratuit.

Matineuri nu sunt.

Distanţa, câţiva buni chilometri de centrul sonor al cinematografelor din centru, n'a fost parcursă încă de instalaţiile Western. Cinematograful Ospiciului este mut. Sala însă, este de o sonorizare totală.

Spectatorii vorbesc, flueră, se ceartă sau dorm (ca şi în centru). Iar femeile, venite puţin mai târziu decât bărbaţii, s'au resemnat să stea în picioare (tot ca şi în centru).

Rulează un film sentimental cu Diana Karene.

Majestatea şef, un violonist destul de pregătit, acompaniază filmul. Incearcă câteva compoziţii originale, destul de melodice, le înfloreşte cu părţi transpuse pe două coarde, le ia d'acappo, nemulţumit, şi uneori se opreşte.

— «Muzica» ! pretinde fundul sălii.

Majestatea şef se lasă convins. Mai zdrângâne câteva note şi renunţă definitiv.

— Trăiţi Majestate Şef, domnu profesor doctor şef ardelean Emil Russu, se scuză el. Vreau să văd şi eu filmul.

Şi fără să aştepte încuviinţarea, îşi împachetează vioara şi se sprijină de perete căscând o gură mare de admiraţie cinegrafică.

La zece şi jumătate, reprezentaţia e terminată.

Spectatorii se înşiră din nou sub controlul internului şi se îndreaptă spre dormitoare.

La unsprezece, liniştea stăpâneşte spitalul. Câteva candele, împletesc deasupra paturilor o lumină galbenă de cavou. Tremură înnecate de untdelemnul care le inundă, îşi măresc umbra şi se aprind din nou, pâlpâind o lumină străvezie.

Nebunii îşi tremură piepturile în sforăituri lungi. Se întorc în pat obosiţi de o zi de inactivitate, se ridică, pornesc spre uşi şi se întorc escortaţi de internii cari îi însoţesc cu căscaturi adormite.

Şi liniştea se înnoadă din nou.

Uneori un ţipăt scurt, despică sala. Se loveşte de pereţi, se opreşte în albul varului care-l amplifică şi se răstoarnă într'un ecou pierdut până departe, spre sălile goale ale sufrageriei care-l repetă sinistru... ca într'o casă părăsită.

Siringa doctorului însă îl înneacă.

Şi sforăelile bolnavilor se întregesc rar, albite de zorii cari inundă prin ferestre, feţele supte ale unor oameni cari vor începe din nou o viaţă fără variaţii, fără perspective şi fără colorit.

Viaţă albă de spital veşnic.

Balamucul se luminează.

GEF

Rinocerii albi

Guvernul Uniunii sud-africane a luat măsuri severe pentru a împiedica distrugerea completă a rasei rinocerilor albi. Masacrele vânătorilor n'au lăsat din această rasă decât foarte puţine specimene. O numărătoare recentă a lor a constatat existenţa a numai 172 din aceste animale. Rinocerii cari fuseseră prinşi înainte de luarea acestor măsuri sunt astăzi în posesia grădinilor zoologice, cari i-au cumpărat cu sume foarte mari.

Joc de cărţi sub apă

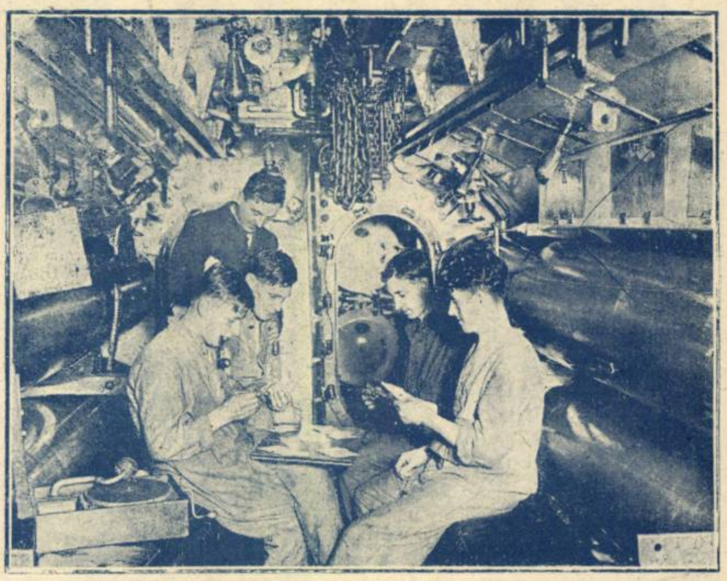

(Foto-exclusivitate Kaystone)

Nu vă speriaţi! Nu e o nouă invenţie americană, ci un submarin englez, al cărui echipaj îşi petrece timpul jucând cărţi la câţiva metri sub apă, în camera torpilelor.

Filmul sonor şi limbile străine

Filmul sonor pare a fi mijlocul cel mai indicat pentru studiul teoretic şi practic al limbilor străine. Acesta prezintă fără îndoială un mare avantaj asupra metodelor fonografice utilizate până acum, deoarece permite să se urmărească şi mişcările gurii în timpul audiţiei.

La Moscova sistemul filmului sonor a şi început să fie utilizat în şcoli speciale pentru învăţatul limbei engleze; scene animate, comentate în limba engleză, sunt prezentate elevilor mai întâi încet şi apoi într'un ritm accelerat, pe măsură ce aceştia se familiarizează cu sunetele respective.

Aparatele sonore întrebuinţate la studiul limbilor sunt din cele mai perfecţionate şi se află instalate în săli special amenajate, pentruca reproducerea sunetelor să fie cât mai perfectă.

Rezultatele primelor experienţe au fost mai mult decât bune.

Asistenţa copiilor în stradă

Blumstein
FURNITURE
BROTHER

(Foto-exclusivitate Keystone)

La New-York, gospodinele îşi lasă fără teamă cărucioarele cu odraslele lor, în faţa magazinelor în care îşi fac cumpărăturile. Portarii acestor magazine au grijă de copii, pe cari îi mângâe, sau le dă lapte cu biberonul după cum se vede şi în ilustraţia noastră.

Relativitatea relativităţii

Einstein şi-a modificat faimoasa lui teorie

O nouă operă senzaţională sub tipar. Armistiţiu între savanţi

Totul e relativ, chiar teoria relativităţii

Biblioteca Universităţii Iaşi

Ultima noutate a ştiinţei e modificarea teoriei relativităţii, modificare făcută de însuş Einstein, fără să fi contribuit cu ceva unul din numeroşii săi adversari.

VIZITA LA PASADENA

Cetitorii noştri ştiu că anul trecut profesorul Albert Einstein făcu o călătorie în America, unde vizită cel mai mare observator astronomic din lume, instalat în localitatea Pasadena depe muntele Wilson, din California, la o altitudine de aproape 3.000 de metri.

Scopul acestei călătorii era confirmarea sau infirmarea, pe cale experimentală, a celui de al treilea criteriu einsteinian, care a stârnit atâta vâlvă dela războï până azi. Cum observatorul din Pasadena dispune de cel mai uriaş telescop ce s'a construit vreodată şi în plus fiind montat în atmosfera excepţional de transparentă a marilor altitudini, Einstein s'a deplasat din Germania până în California în timpul iernii, spre a face el însuş observaţiunile şi măsurătorile de rigoare.

CRITERIILE LUI EINSTEIN

Vom rezuma în cele ce urmează cele trei criterii practice deduse din teoria relativităţii:

1) Razele de lumină deviază în vecinătatea masselor mari de materie.

2) Periheliul orbitelor planetare e supus unei rotaţiuni, iuţeala de mişcare fiind considerată ca o massă adiţională.

3) Bandele spectrului solar deviază către roş într'un câmp de forţe gravitaţional.

Deşi bănuim că nu chiar toţi cetitorii noştri au înţeles suficient cele trei criterii de mai sus, trecem peste ele, căci nu e aci locul să le desvoltăm. Amatorii se pot ghida uşor. Le recomandăm admirabila broşură asupra teoriei relativităţii, apărută în a doua ediţie, în colecţia *Editurei Eminescu* şi cum nu costă decât 10 lei şi-o poate procura oricine.

Menţionăm că dela descoperirea legilor lui Kepler — acum 300 de ani — şi a legii atracţiei universale a lui Newton, în secolul al 17-lea, nu s'a mai cunoscut în astronomie a revoluţie mai mare ca a celor trei criterii lansate de Einstein în al doilea an al războiului mondial.

Tragică e şi soarta astronomilor! *Kepler* a descoperit legile sale în timpul războiului de 30 de ani şi pentrucă nu se găsia nimeni pe vremea lui să le priceapă, el fu silit să se ocupe cu astrologia până la moarte, făcând horoscoape ofiţerilor şi soldaţilor lui Wallenstein.

Newton cunoscu deasemenea zile grele. Pe vremea când era student în matematici isbucni ciuma la Londra.

Fugind la ţară pentru a scăpa de molimă, observă, într'o bună zi, căderea unui măr dintr'un pom şi formulă legea gravitaţiei.

Einstein nu fu nici el mai norocos. Lucrând aproape 10 ani la teoria relativităţii, o termină abia în toiul celui mai mare carnagiu cunoscut pe această planetă de mizerii perpetue.

Războiul trecu. La 1919 Einstein deveni omul zilei. El fu cel dintâi german aclamat la Londra şi la Paris.

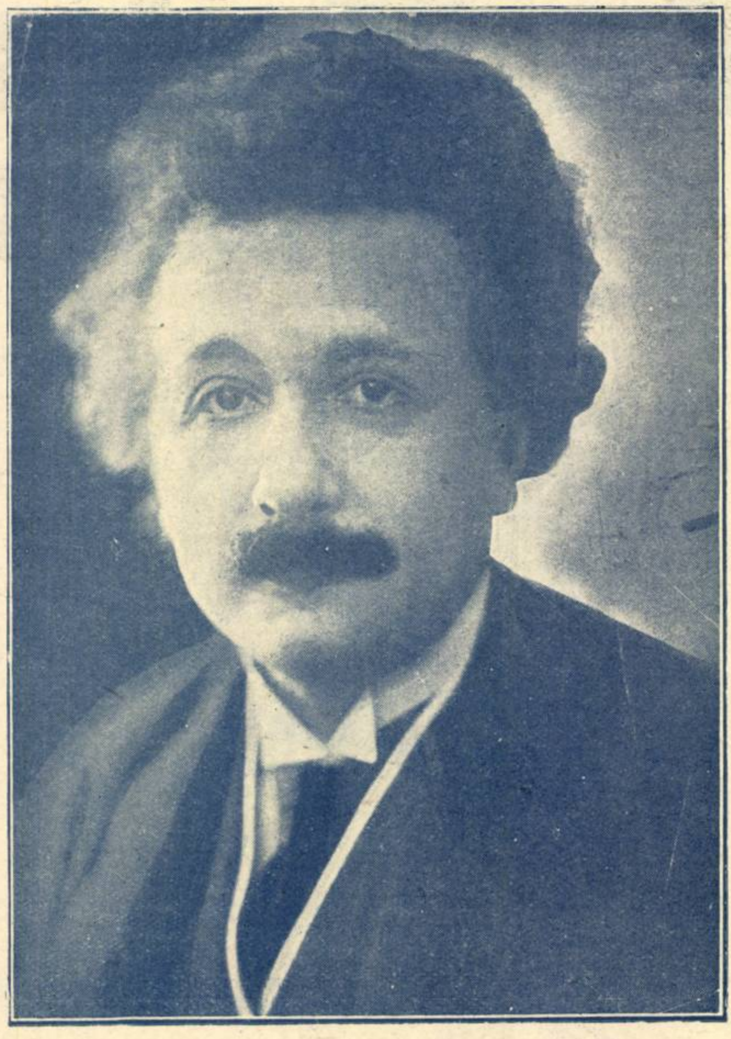

Albert Einstein

După războiul mondial începu un război între savanţi pe tema relativităţii. Unii erau relativişti absolutişti, precum Painlévé, Langevin şi lordul Haldan. Alţii erau adversari hotărâţi ai relativităţii. Printre aceştia se numără savanţi de o reputaţie mondială ca: Lenard şi Flammarion.

Dacă e permis a compara ştiinţa cu fabula, se poate spune că Einstein se văzu în situaţia omului cu lupul, capra şi varza.

Timp de un deceniu cele trei criterii relativiste au stârnit atât curiozitatea oamenilor de ştiinţă, cât şi a marelui public, provocând un adevărat război, mai ales între astronomi.

Probabil însă că în anul viitor va interveni un armistiţiu, între matematicieni şi fizicieni, graţie nouei lucrări a lui Einstein, cuprinzând modificarea teoriei relativităţii. Această modificare e de aşa natură încât va desarma pe adversari şi va consolida bazele fundamentale ale acestei geniale elaborări a minţii omeneşti.

Să arătăm acum, în spaţiul disponibil ce ne mai rămâne, situaţia celor trei criterii practice, cari constitue cheia de boltă a teoriei relativităţii.

PRIMUL CRITERIU

Acum 11 ani, astronomii au verificat primul criteriu al teoriei lui Einstein, cu prilejul eclipsei totale de soare dela 27 Mai 1930, văzută în America de Sud.

Această verificare a avut un răsunet extraordinar în presa mondială. Einstein obţinu premiul Nobel şi teoria lui se bucură de o popularitate atât de mare, încât graţie ei cuvântul „relativ" începu să fie întrebuinţat tot mai des în limbajul curent. E drept, trăim nişte vremuri de o relativitate cu totul neobicinuită, cum nimeni n'a putut să le prevadă, afară doar de Marx.

O curioasă coincidenţă leagă numele lui Marx de Einstein, dând dreptate astrologilor. Marx a murit în ziua de *14 Martei*, iar în aceiaş zi s'a născut Einstein, ceiace nu e de mirare, Martie fiind luna tuturor revoluţiilor, deci şi a revoluţionarilor ştiinţei.

Inchizând paranteza să revenim la primul criteriu. Conform acestui corolar, lumina e grea şi se poate cântări, calculându-se cu precizie câte tone de lumină ne trimite soarele într'o oră, fapt ce nu mai surprinde azi nici tineretul şcolar. Acum un deceniu era senzaţia fizicei şi a astronomiei.

AL DOILEA CRITERIU

Al doilea criteriu e verificat de planeta Mercur, cea mai apropiată de soare, ale cărei perturbaţiuni n'au putut fi lămurite de nici un astronom până la Einstein.

Mercur se mişcă foarte repede fiind planeta cea mai apropiată de soare. Periheliul orbitei ei e supus unei rotaţiuni apreciabile, cunoscută şi de astronomii veacului trecut, fără a putea fi însă explicată. După Einstein, viteza fiind şi ea considerată o massă adiţională, ne putem explica deviaţia lui Mercur şi a tuturor periheliilor planetare.

De fapt nu numai energia e socotită drept massă materială. Fizica modernă nici nu mai admite existenţa materiei, totul fiind doar energie.

Atomii sunt nişte sisteme planetare în miniatură, particule de electricitate negativă, numiţi electroni, rotindu-se cu mare iuţeală în jurul unor nuclee de electricitate pozitivă, numiţi protoni.

Numărul electronilor şi protonilor, precum şi spaţiul dintre ei formează cele 92 elemente cunoscute, de la hidrogen până la uraniu. Elementele se pot transforma unul în altul. In viitor se va extrage aur din pietre, deoarece nu există nici aur, nici pietre, ci număr divers de electroni, gravitând în jurul protonilor.

AL TREILEA CRITERIU

Al treilea criteriu, neputând fi verificat nici de astronomii americani, cari au la dispoziţie cele mai perfecţionate instrumente, a ridicat o mulţime de adversari, dornici să dărâme opera lui Einstein.

Fizicienii francezi Perot şi Fabry au anunţat anul trecut Academiei de Ştiinţi, din Paris, verificarea experimentală (?) a deplasării bandelor spectrale spre roş.

Einstein pare însă a renunţa la acest criteriu, modificând teoria relativităţii pentru a corespunde progreselor recente ale fizicei şi astronomiei.

Opera lui e în curs de tipărire la Pasadena. Nu va avea desigur un tiraj mare. Se presupune că va apare în circa 1000 exemplare. Totuş ea va avea un răsunet imens.

Nu trebue să uităm că acum zece ani erau în toată lumea abia 12 oameni cari înţelegeau bine opera lui Einstein, capabili să cetească în original şirurile sale de calcule cu semne bizare, inventate anume pentru necesităţile nouei teorii, cum acum un veac Beethoven inventă anumite semne muzicale pentru a-şi scrie simfoniile.

F.

Eşti stângaci?...

V'aţi gândit vre-odată care mână o întrebuinţaţi mai comod la mişcări sau la apucat? cu care mână daţi cărţile şi în care ţineţi ţigarea? cu stânga sau cu dreapta? vă este poate perfect egal?

Este foarte probabil că nu aţi avut curiozitatea să aprofundaţi această chestiune, de mică însemnătate în aparenţă. Este totuşi interesant să ştiţi dacă sunteţi dotaţi din naştere cu mai multă îndemânare pentru mâna stângă, sau dacă posedaţi aceeaşi abilitate a ambelor mâini. Pentru aceasta se poate face o experienţă foarte uşoară, dar cât se poate de eficace în rezultate.

Luaţi un bastonaş între degete şi încercaţi să imitaţi cu el mişcarea de rotaţie a elicei avioanelor. Această mişcare se execută în modul următor: bastonaşul se apucă mai întâi cu degetul cel gros şi cu arătătorul şi este învârtit; apoi este prins cu degetul mijlociu şi în urmă cu inelarul, inversându-se mişcarea în aşa fel, încât bastonul să ajungă din nou la degetul arătător.

La începutul experienţei, luaţi bastonul în mâna dreaptă şi învârtiţi-l între degete în modul arătat, timp de trei minute înspre stânga, numărând în acelaş timp învârtiturile făcute.

Repetaţi apoi această operaţiune cu mâna stângă, ţinând însă în seamă ca direcţia învârtiturei să fie înspre dreapta.

La sfârşitul experienţei comparaţi numărul învârtiturilor făcute cu mâna stângă şi numărul celor făcute cu dreapta. Dacă numărul obţinut cu mâna stângă depăşeşte pe celălalt, nu mai încape nici o îndoială că sunteţi stângaci.

In general mai marea îndemânare a mâinii drepte a consacrat-o ca pe cea mai abilă deşi stângacii sunt la rândul lor foarte numeroşi.

Marele psiho-analist, profesorul dr. Bolton, a făcut nu de mult o statistică foarte interesantă. A cercetat o sută de persoane, alese la întâmplare, şi a constatat că 65 la sută dintre acestea aveau mai multă îndemânare în mâna dreaptă; 15 la sută erau perfecţi stângaci; iar 20 la sută executau cu aceeaşi dexteritate mişcările ambelor mâini.

Prioritatea mâinii drepte este o urmare directă a asimetriei corpului omenesc căci este lucru ştiut că partea dreaptă a corpului este mai bine alimentată cu sânge, deoarece inima se găseşte în partea stângă.

Pentru alegerea carierei, este foarte bine să se ştie care mână este mai abilă, pentrucă multe meserii exclud cu desăvârşire pe stângaci. In decursul anilor s'a putut constata că aproape toţi gemenii se nasc cu aceaşi dexteritate a mâinilor. Sunt sau stângaci sau dreptaci, dar niciodată nu se deosibesc în ceeace priveşte abilitatea mai mare a uneia din mâini.

Lombrozo, a făcut constatarea că majoritatea ucigaşilor sunt stângaci, dar n'a putut să dea o explicaţie ştiinţifică acestui fapt.

Aşa dar, experienţa cu bastonaşul aţi putea-o face şi dv., pentrucă nu cere cheltuială şi vă poate edifica asupra unor lucruri interesante cari vi-au rămas necunoscute. Şi cine ştie, poate vă vor fi de folos odată şi odată.

Totul pentru voi femei frumoase!

Expoziţia Modei

în

PALATUL CICLOP
Bulevardul Take Ionescu
12 DECEMBRIE -
10 IANUARIE 1932

sub patronajul Uniunei Camerelor de Comerţ şi de Industrie, organizată de Rudolf Mosse S. A. pentru prima oară în România

In două etaje special amenajate, industria, casele de modă şi firmele de primul rang în legătură cu moda vor expune ultimele creaţiuni şi modele, menite să îndrumeze femeia elegantă şi modernă, care ar vrea să fie în curent cu moda.

Vor avea loc şi demonstraţiuni ale modei, al căror program îl vom anunţa la timp.

FEMEEA ÎN NEGRU

NUVELĂ DE A. SMITH

Deasupra Schweizerhof-ului şi la începutul lungului drum care mărgineşte lacul Lucernei, alee plantată cu arbuşti de toată frumuseţea, se ridică un monument măreţ, înconjurat de flori şi palmieri sclipind, seara, sub lumina vie a sutelor de becuri, galbene şi roşii. Acesta-i cazinoul. In fiecare colţ al marei intrări, afişe colorate anunţă pe acrobaţii faimoşi, pe cântăreţele tiroleze sau pe jonglerii renumiţi, cari se vor produce în exhibiţii extraordinare, preţurile rămânând aceleaşi cu toate cheltuielile extraordinare făcute cu aducerea vedetelor.

In interior, acest club, foarte frecventat, este o cafenea cu chelneri aferaţi, cu o orchestră numeroasă şi un mic teatru cu rampa şi scena foarte puţin înalte şi pe care artiştii renumiţi execută inscripţiile afişelor promiţătoare.

In timpul reprezentaţiei, asistenţa fumează şi bea. Intre acte, cei mai mulţi dintre spectatori se refugiază pe culoarele învecinate, cari duc la saloanele de joc — saloane autorizate — unde tronează jocul căişorilor mânaţi de jockei minusculi ca şi o altă stratagemă diabolică, la fel de ispititoare — jocul bilelor cari aleargă spre scobiturile colorate în toate felurile. Aceste învârtituri imorale, sunt veşnic urmărite de ochii aprinşi ai bărbaţilor şi femeilor care-şi încearcă norocul pentru o distracţie de moment, ca şi de jucătorii decavaţi cari pun pe ultima monedă aruncată pe masă, şansa existenţii lor.

Din timp în timp fete tinere şi frumoase, însoţite de părinţii lor, câştigă un napoleon pentru un franc şi râsul lor copilăresc răsună straniu în atmosfera aceasta încărcată.

. . . .

Cântăreaţa tiroleză terminase tocmai unul din cupletele de succes, mulţumind publicului d'andaratelea în fustele ei scurte şi pantofii cu ciucuri de argint, şi, căutând să scap de vacarmul orchestrei, ajunsei la capătul lungului coridor care dădea în grădină, când un om apărând printr'o uşă pe jumătate deschisă, mă atinse pe umăr:

— Iertaţi-mă, domnule, aşi putea să vă vorbesc?

Era un omuleţ scurt şi gras, ras cu îngrijire, îmbrăcat în negru, al cărui ac de cravată avea un smaragd enorm. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult oamenii cari poartă asemenea giuvaericale la cravată.

— Se va juca baccara la orele unsprezece, urmă el cu vocea coborâtă, ochii săi aruncând o privire misterioasă. Bateţi de două ori în uşa aceasta.

Obişnuiţii Lucernei, cei cari n'au trecut Alpii fără a face o plimbare de cel puţin o zi sub arborii Corăbiei lui Noe, vă vor spune că plecând dela deschizătura tunelului Saint-Gothard, Lucerna, — această oază între Paris şi Roma, — a adăpostit pe cei mai mulţi din aventurierii Europei; că sub aceiaşi copaci şi pe aceleaşi bănci, au stat şi au complotat nihilişti; că refugiaţi şi exilaţi au şuşuit cu glas coborât şi că aventuriere, ascunzând în sânul lor un stilet încrustat cu nestemate, s'au odihnit aşteptând nouile lor victime.

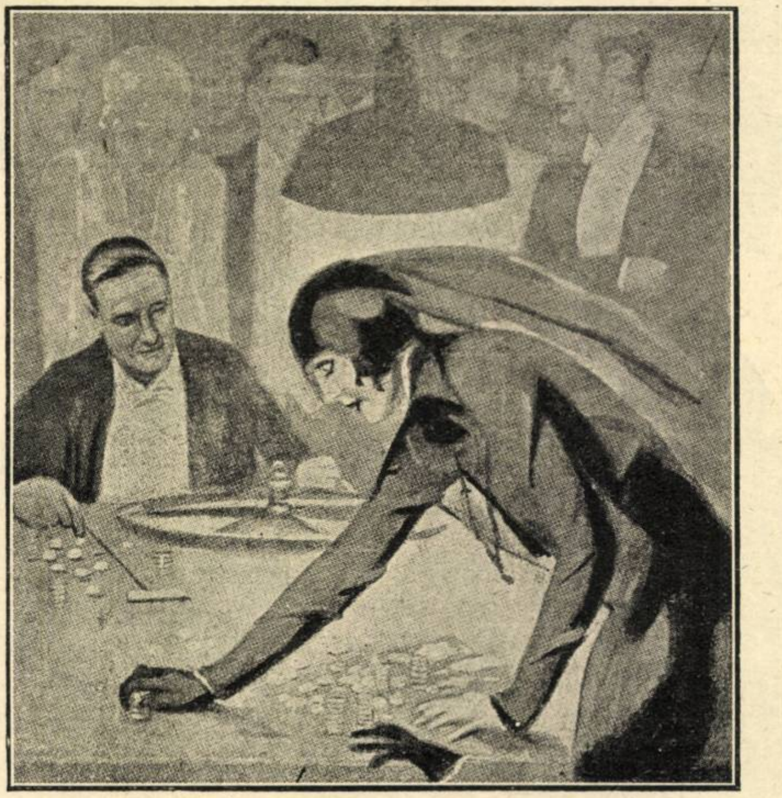

N'am întâlnit niciodată, în peregrinările mele, nici una din aceste misterioase şi delicioase individualităţi. Şi ori cât de ciudat s'ar părea, n'am asistat niciodată la o partidă de baccara! Era un prilej rar. Aveam să văd jocul şi, poate, să întâlnesc câteva din specimenele acestea ciudate.

*

Mă uitai la ceas: mai era încă o jumătate de oră. Omul era, desigur, aducătorul de clienţi al acelei case clandestine de joc şi mă alesese ca pe o victimă probabilă...

Când sosi clipa, bătui la uşă.

Ea fu deschisă, nu de individul gras cu acul de cravată cu smaragd, ci de un bătrân nespus de respectuos, care mă privi o clipă, ţinând uşa cu piciorul. Apoi, închizând-o încet, mă precedă printr'un hall şi urcă o scară lungă. In partea de sus se găseau un coridor şi o altă uşă, care dădea într'o sală mare, tapisată în culori sumbre. Intr'o parte a sălii se vedea un birou impozant. Aci, casierul număra bani şi asorta după culoare tot felul de jetoane. In mijloc, o masă acoperită cu postav negru. Intotdeauna mi-am închipuit că mesele acestea trebue să fie verzi. In jurul ei, o duzină de oameni stau pe scaune, iar crupierul la mijloc.

Jocul începuse.

M'am aşezat, făgăduind să privesc numai. Fără să joc.

Dacă am fi fost într'o clinică, jocul — un corp, crupierul — un chirurg operând, grupul în jurul mesii, n'ar fi părut mai absorbit şi mai tăcut. O răceală asemănătoare celei a morţii, şi o linişte plină de ameninţări umplea aerul. Singurul sgomot, din timp în timp, era acela al fiselor de fildeş, asemănătoare unui scârţâit al dinţilor, sau fraza monotonă a crupierului: «Faceţi jocurile... jocul e făcut, nimic nu mai cade».

Incepui să studiez caracteristica acestei clinici a norocului: doi englezi în haine, aşezaţi alături, nu scoteau o vorbă, cu ochii ţintuiţi pe cărţile cari cădeau uşor din mâna crupierului; o femee, cu trăsături comune şi tenul gras — rusoaică desigur — privea liniştit, spirijinindu-şi capul în mâini; un bărbat, complet în gris, cu faţa ca de ceară, cu ochii galbeni, lăcrămând, făcea bulgări de hârtie pe cari îi învârtea uşor între degetul cel gros şi arătător. Trăsăturile, imobile ca ale unui mort. Un german blond, cu ochii albaştri, ofiţer, purtând o decoraţie pe reverul hainei, îşi răsucea mustaţa, cu umerii înţepeniţi de o tensiune maximă; o franţuzoaică cu părul pudrat, cu sprâncenele înegrite, se apleca pe deasupra braţului însoţitorului său. Mai departe, un negru curios îmbrăcat, cu siguranţă un Haitian, şedea nemişcat ca o stâncă cu o emoţie pe care o anumită flacăre din ochi, i-o trăda.

Nu vorbea nimeni. Nimeni nu râdea.

In grup, două persoane mă interesară dela început: crupierul şi femeia care se aşezase tocmai, la trei paşi de mine.

Crupierul, în haine negre, ca cea mai mare parte dintre cei prezenţi, n'avea o vârstă hotărâtă. Puteai foarte bine să-i dai sau treizeci, sau cincizeci de ani. Avea ochii complet în fundul capului şi luminoşi ca ai unui tuberculos. Părul negru de cărbune, faţa rasă şi tenul de un alb murdar şi flasc, ca pântecele unei broaşte. Buzele, subţiri şi decolorate, descopereau un şir de dinţi albi şi curaţi pe cari luceau câteva boabe de aur. Mâinile pe negrul postavului, făceau impresia unor păianjeni albi. Degetele lungi şi subţiri, degete insinuante şi târâtoare. Uneori, în mişcările lor nervoase, făceau impresia unei legături de chei. La un deget purta un inel înflorit cu diamante şi rubine. Cărţile cunoşteau parcă degetele acelea. Sburau împrejurul lor, sau la comandă, se întindeau fără sgomot pe postav.

Când câştiga banca, faţa crupierului schiţa o umbră de dezamăgire, stergându-se într'o expresie de scuză când lua miza. Când pierdea banca, buzele i se separau încet, desvelind dinţii într'o jumătate de zâmbet. O consideraţie atât de delicată pentru sentimentele victimelor sale părea să facă parte din educaţia sa. Un semn al rafinamentului său natural...

Femeia era un altfel de tip. Deşi mi-a întors spatele, i-am putut prinde profilul când şi-a ridicat voalul.

Era îmbrăcată complet în negru. Fusese şi mai era încă de o frumuseţe remarcabilă, cu un aer de distincţie care nu înşeală. Avea liniile fine. Gura şi nasul de o formă delicată; bucle de păr negru îi umbreau fruntea, acoperindu-i pe jumătate urechile. Ochii mari ale căror pleoape roşii destăinuiau lacrimi recente...

Singura-i podoabă era un inel simplu, de aur, la mâna stângă. Ca exterior, era singura persoană din sală, care trăda, prin atitudine, un real interes pentru joc.

Anumite fisionomii, după ce ţi-au atras atenţia, nu le mai uiţi niciodată. Fizionomia femeii, era din acestea.

Când, la un moment dat, pierdu, îşi muşcă buzele atât de puternic, încât o picătură de sânge îi pătă batista. In secunda următoare îşi strânse câştigul cu ferocitatea unui animal înfometat

(Urmează în pag. 1209)

ULTIMELE EVENIME

1

2

3

6

7

9

1. Cei 3 capi ai recentului complot revoluţiona
Molnar şi Ferencz Karoly Hozncetz. — 2. Conte
pancuropene, a fost propus pentru premiul Nobe
Academiei Române. — 4. Madeleine Marion a câ
dinetelor. — 5. Prima zi de patinaj în Cişmigiu.
Londra. — 7. D-nii Negruzzi şi Şutzu, cei doi
8. O fază a războiului Chino-Japonez: un detaşam
toreador mexican Carmela Perez a fost ucis de u
10. O uzină americană pregăteşte construirea unu
«Ak

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

5

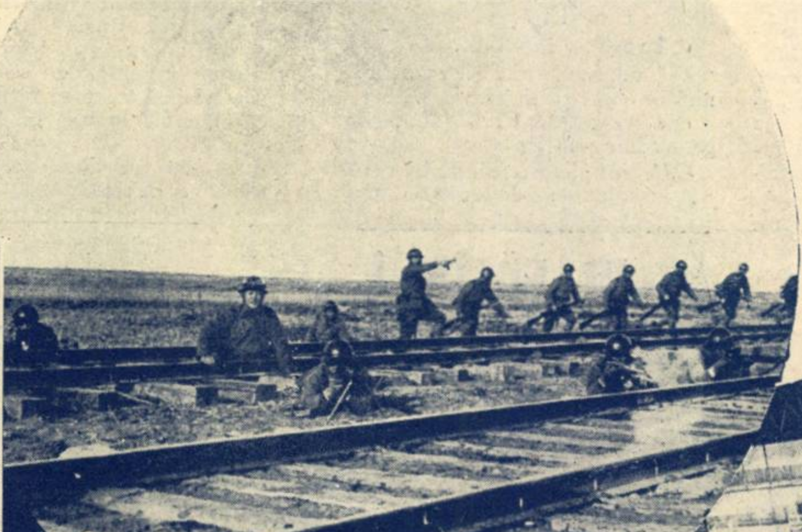

8

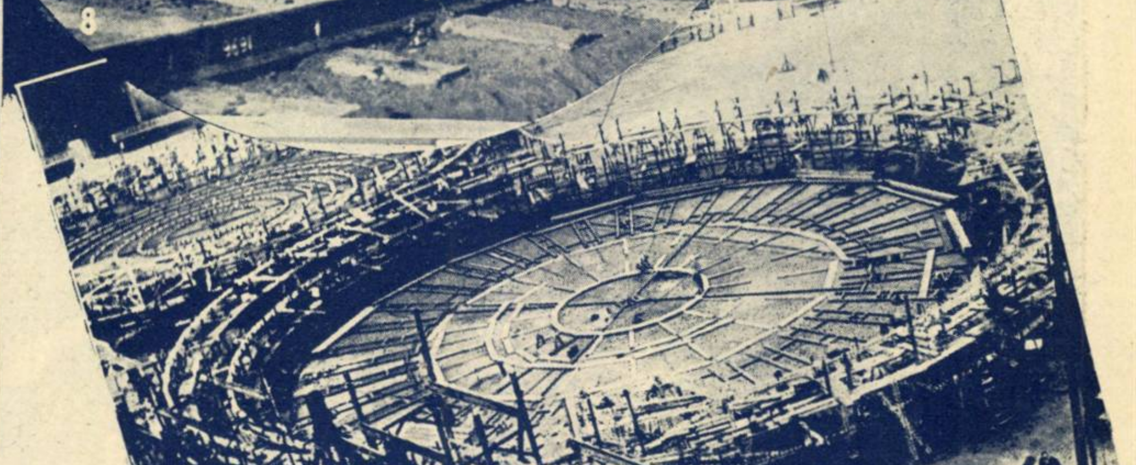

10

r din Ungaria: Kalman Zsabka, Ferencz Gyulai
le Coudenhove Kalergi, conducătorul mişcării
l. — 3. M. S. Regele prezidând ultima şedinţă a
ştigat la Paris, tradiţionala cursă pedestră a mi-
— 6. Ultima şedinţă a «Mesei Rotunde» de la
onagenari sărbătoriţi de Academia Română. —
ent japonez ocupă o linie ferată. — 9. Vestitul
n taur, în cursul unei exhibiţii la Barcelona. —
i zepelin gigant, mai mare chiar decât vestitul
on».

DE PRETUTINDENI

Norocul indienei...

(Foto-exclusivitate Kaystone)

La conferința «Mesei Rotunde» dela Londra, unul dintre delegații indieni a venit însoțit de fiica sa, o fată extraordinar de frumoasă. Leila Sockhey, dansează splendid și a fost remarcată de un mare regisor londonez, care i-a propus un angajament excepțional. Este posibil, așa dar, că tânăra indiană va renunța la călătoria de reîntoarcere în Indii.

Educația școlarilor în America

Toată legislația Statelor Unite este bazată pe jurământ.

In școală se acordă foarte multe ore educației pentru evidențierea valorii jurământului.

Incă de mici, școlarii învață perfect termenii primului lor jurământ.

Primul jurământ pe care-l învață aproape toți școlarii americani, este următorul:

«Jur:

«Să nu distrug nici pomii, nici florile.

«Să protejez păsările mici.

«Să respect lucrul altuia, întocmai cum îl respect pe al meu.

«Să vorbesc întotdeauna corect.

«Să nu scuip nici în tramvaie, nici în clasă și nici pe stradă.

«Să nu arunc hârtii pe aleile grădinilor publice».

Obiceiul de a cere unui copil un angajament de **onoare**, desvoltă în sufletul său sentimentul de a-l prețui. Copilul care va ști că se pune preț pe cuvântul său, va căuta să și-l țină.

Acesta este mijlocul cel mai bun de a face «oameni».

Invenții femenine

Sunt oameni cari pretind că o femee nu poate să scoată un cui, fără să-și rupă degetele și că tot ceeace s'a făcut până acum în omenire este opera exclusivă a bărbatului. Că această afirmație este absurdă, o dovedește expoziția artei și industriei femeei, deschisă la New York și în care o secțiune este consacrată invențiilor femeilor.

Printre aceste invenții se găsește un fier de călcat cu marginile rotunjite. Cu acest fier se pot călca mătăsuri brodate, și cusături complicate. Se mai poate vedea aici o panglică pentru mașina de scris cu care se pot face cinci copii fără indigo. Inventatoarea acestei panglici mai are la activul ei încă aproape patruzeci de brevete, printre cari și o umbrelă ce se poate strânge și purta în buzunar.

Privind aceste brevete feminine se poate vedea că obiectele casnice n'au fost singurele cari au preocupat pe femei. Peste trei sferturi din invențiile lor (15.000) sunt privitoare la industrie, mecanică și agricultură.

Printre acestea se găsește și un sistem ingenios de semnalizare maritimă, care se întrebuințează cu mult succes în Statele Unite.

Unde este așa dar neputința creatoare a femeei?

Vrem război!...

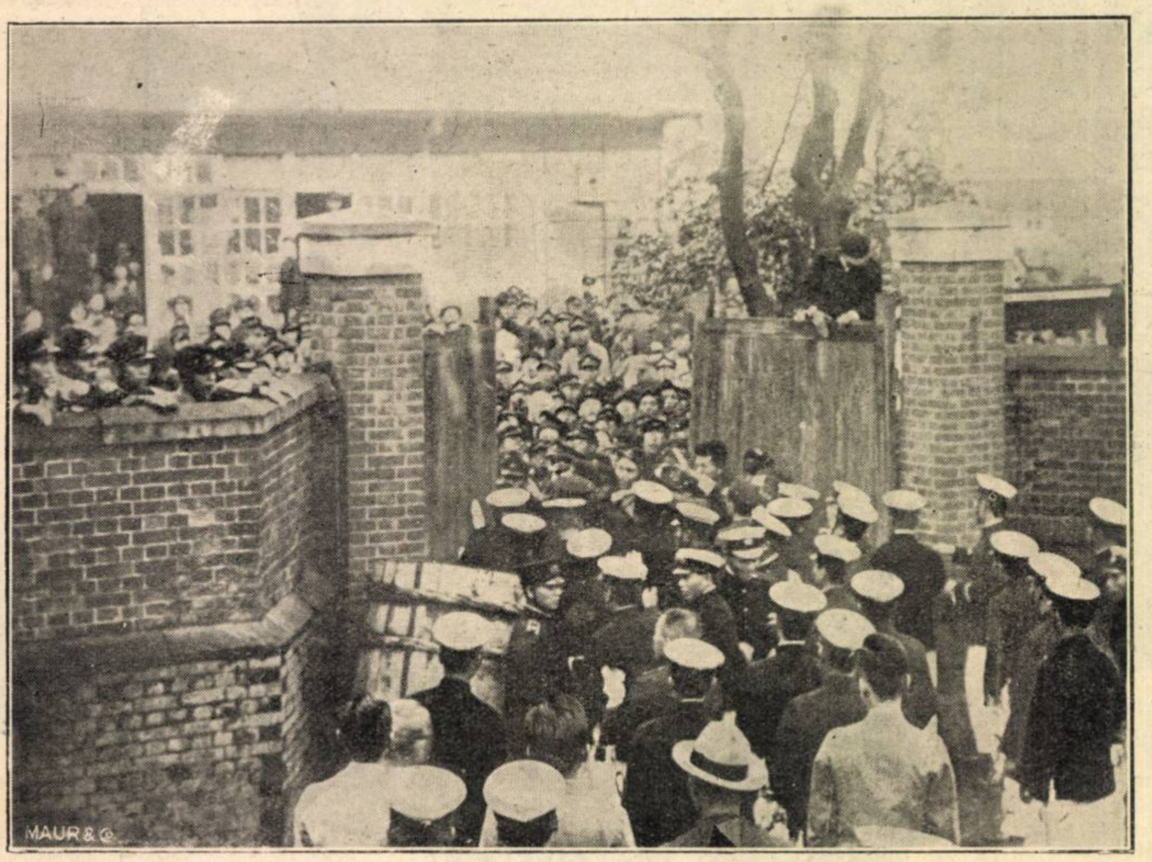

La Peking, două mii de studenți au manifestat zgomotos pentru intrarea Chinei în război cu Japonia. In clișeul nostru poliția baricadează porțile universității pentru a împiedica astfel o manifestație contra guvernului.

Radio în slujba poliției

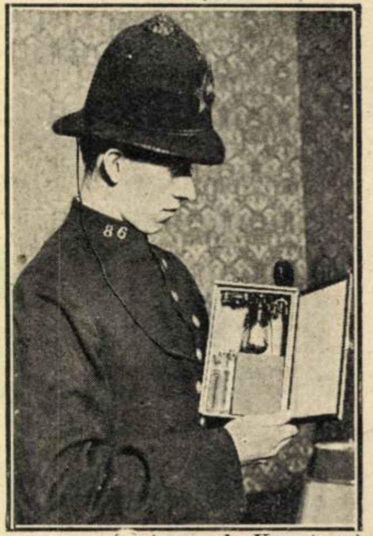

(Foto excl. Keystone)

Poliția engleză a brevetat un aparat ingenios prin care agenții lui Scotland-Yard pot comunica de ori unde cu centrele polițienești.

Este vorba de un minuscul aparat portabil de radio, care este menit să folosească foarte mult în goana contra răufăcătorilor.

Celibatul la turci

Turcii sunt puși pe revoluții, mai ales în ceeace privește modernizarea datinei și obiceiurilor. Au renunțat la fesul național și la alfabet; Haremul nu va fi în curând decât o amintire, iar Constantinopolul nu mai este de recunoscut.

Moda nouă, i-a făcut însă să adopte și celibatul, ca o măsură contra abuzului de femei pe care-l făceau mai înainte în vestitele haremuri, O recentă statistică a dus la concluzia că din cei 700.000 bărbați ai Constantinopolului, nu mai puțin de 400.000 sunt celibatari.

Reforma nu-i prea excesivă?

Cel mai migălos scriitor

Colecționarii prețuesc atât de mult autografele scriitorilor celebri, încât aceștia au fost nevoiți, cu timpul, să dea importanță tuturor liniilor pe cari le trag pe hârtie.

Scriitorul Abel Hermant poate fi considerat printre cei mai atenți autori în ceeace privește confecționarea manuscriselor sale. Când intenționează să scrie un roman, înainte de a începe lucrul, însemnează pe un număr de mici caete cari corespund capitolelor respective, prima și ultima frază a fiecărui capitol. După ce ia aceste precauțiuni, scrie pagină cu pagină, fiecare rând putând fi un mod de stil și caligrafie.

Când trimite manuscrisul la tipografie, are grijă să atragă atenția zețarilor să nu care cumva să păteze cu mâinile lor înegrite de cerneală, paginile artistic executate de cel mai migălos scriitor din lume.

Colecționarilor le rămân așa dar, manuscrise artistice și din punct de vedere literar și din punct de vedere grafic.

Matchul de footbaal
ROMÂNIA GRECIA

Echipa reprezentativă de football a României, a jucat Duminică la Atena ultimul match pentru «**Cupa Balcanilor**», înfruntând formaţia naţională a Greciei.

Partida s'a terminat cu victoria culorilor noastre, jucătorii români învingând cu 4—2.

In alte împrejurări, victoria României asupra adversarilor de la Sud, ar fi fost cu totul lipsită de semnificaţie dat fiind faptul că în football, grecii nu pot emite pretenţii exagerate.

Sportul acesta deşi intens practicat, n'a ajuns încă în patria olympiadelor, la o desvoltare deosebită. Astăzi însă, rezultatul deşi nu tocmai exagerat ca diferenţă de puncte are o valoare cu totul deosebită pentru mai multe consideraţiuni.

In primul rând, România s'a prezentat la Atena aureolată cu titlul de campion balcanic, deoarece partida contra grecilor nu putea să influenţeze supremaţia noastră. Or, când te înfăţişezi ca «leader» e neapărat necesar să laşi impresia în consecinţă. In al doilea rând, jucătorii români, trebuind să satisfacă cerinţele unui regulament exclusivist, n'au reprezentat în totul clasa cea mai ridicată a footballului nostru naţional. Mulţi dintre footballiştii de mare valoare technică, au fost nevoiţi să rămână acasă din această cauză, astfel că rezultatul de 4—2 cu care s'a îmbogăţit lista succeselor noastre internaţionale are semnificaţia precisă a unei victorii însemnate.

Mulţi dintre acei cari n'au reuşit încă să pătrundă tainele conjuncturilor internaţionale, şi-au închipuit că înfrângerea cu 8—1 suferită de echipa grecească anul trecut la Bucureşti, s'ar fi putut repeta şi la Atena.

In spiritul acesta a fost cultivată un an de zile opinia sportivă a atenienilor şi dacă superioritatea evidentă a jucătorilor noştri a avut darul să le provoace o nouă deziluzie, nu a făcut decât să probeze odată mai mult că footballul românesc deţine cu cinste primul loc în Balcani.

Victoria românească de Duminică vine după nemeritata înfrângere suferită la Budapesta, unde culorile noastre naţionale nu au fost apărate aşa cum trebuia.

Restabilind încrederea în forţele de care dispunem, vom putea năzui spre culmi pe care avântul tineresc al reprezentanţilor noştri vor purta cu demnitate culorile româneşti.

1

2.

3

4

5

1. Cei doi căpitani ai echipelor combatante: Jamalis (Grecia) şi Sepi (România). — **2. O şarje urmată de un shoot puternic al lui Sepi la poarta Greciei — 3. Salutul echipei româneşti înainte de începerea matchului. — 4. Ofensiva înaintării greceşti, este oprită în extremis de portarul Zauber care degajează. — 5. Zauber, prinde balonul, după o combinaţie interesantă a înaintării adverse.**

◆

Pagina problemelor

Către cititori

Aducem la cunoştinţă cititorilor următoarele:

1) Vom propune în fiecare număr numai câte două probleme. Una va fi foarte uşoară putând fi deslegată de toţi cititorii, iar a doua numai de cei având idee de matematica claselor superioare liceale.

2) Premiile în cărţi au fost desfiinţate, dar în schimb publicăm în revistă numele tuturor deslegătorilor şi fotografiile premianţilor.

3) Deslegătorii vor anexa bonul de probleme, indicând totdeauna profesiunea sau numele şcoalei şi clasa. Deasemenea vor menţiona adresa.

4) Vom publica toate soluţiile rămase în restanţă, de oarece propunând de azi înainte numai două probleme, ne rămâne mai mult spaţiu disponibil.

Premianţii noştri

Continuăm a publica fotografiile premianţilor.

CONST. I. DIACONESCU
elev cl. V lic. «Tasse Dumitrescu»
Mizil

Noui probleme

CÂTE SECUNDE TRĂEŞTE UN OM

Ştiind că într'o minută sunt 60 de secunde, într'o oră 60 minute şi într'o zi 24 de ore, a se calcula câte secunde a trăit un om mort în vârsta de 80 de ani.

TOPIREA UNUI BULGĂRE DE GHIAŢĂ

Un bulgăre de ghiaţă de 200 de grame a fost introdus într'o massă de apă cântărind 100 de grame şi încălzită la 20 grade Celsius. Care e temperatura finală a amestecului şi câte grame de ghiaţă s'au topit?

Notă. — Pentru a uşura cititorilor deslegarea acestei probleme reamintim că un gram de ghiaţă absoarbe 80 de calorii pentru a se transforma în apă la 0^0.

Soluţiile primite

CONDENSATORUL TERMIC

D-l *Theodor* STOICESCU elev cl. VI B lic. «Petru şi Pavel» (Ploeşti) a găsit că temperatura finală a massei lichidului va fi de 5 grade. Aceiaşi soluţie a fost obţinută şi de d-ra Ana STOICESCU, elevă anul III Şc. C. Sup. (Ploeşti).

PIATRA RACHETĂ

D-l *Lazăr* PETRESCU, maestru mecanic special cl. I R. M. S. (Bucureşti) a calculat că piatra ar trebui aruncată cu o iuţeală iniţială de 402 m. pe sec. ridicându-se la 4505 m. înălţime.

GLONŢELE DE PUŞCĂ

D-l *Nicolae* L. PETRESCU-TIGRU elev Şc. Sup. Com. No. 2 (Bucureşti) a făcut următoarele operaţiuni:

$$v = v_0 - gt$$

$$S = v_0 t - \frac{2g}{2}$$

$$V_0 t = \frac{g t^2}{2}$$

$$v_0 = \frac{g t}{2} = \frac{9,81}{2}$$

$$v_0 = 49,5 \text{ m.}$$

PARAŞUTA D-REI BRĂESCU

D-l *Ilie Gh.* NIŢULESCU, elev particular de liceu (com. Voiceşti, jud. Vâlcea) a calculat că raza vizuală a d-rei Brăescu în momentul aruncării dela 6000 m. atingea oraşele Buzău, Ploeşti, Câmpina, Bucureşti, Slobozia, Călăraşi, Silistra, Olteniţa, Turtucaia, Giurgiu şi Rusciuc.

OCOLUL ROMÂNIEI

D-nii Constantin I. Gheorghe (Curtea de Argeş), Constantin Ghinette (Vâlsăneşti), Jean Moisescu (Stăneşti) şi C-tin Manolescu (?) ne scriu că au modesta pretenţiune de a-i socoti printre cetitorii regulaţi ai revistei noastre şi că au rezolvat vre-o 5 probleme, trimiţând fiecare un stoc de bonuri.

Intre altele aceşti noui problemişti au stabilit că avionul care ar face ocolul României plecând din Bucureşti ar trece prin oraşele Silistra, Balcic, Constanţa, Cetatea Albă, Tighina, Orhei, Hotin, Cernăuţi, Storojineţ, Sighet, Satul Mare, Oradea, Arad, Timişoara, Oraviţa, T. Severin, T. Măgurele şi Giurgiu.

*

Problema geografică a mai fost rezolvată de d. Th. Stoicescu (Ploeşti).

Avionul plecând din Bucureşti, trece prin următoarele capitale: Giurgiu, Constanţa, Cetatea Albă, Tighina, Soroca, Hotin, Zastavna. Văscăuţi, Vişniţa, Sighet, Oradia, T. Severin, T. Măgurele, Giurgiu.

MERIDIANUL ORAŞULUI BUCUREŞTI

Pe meridianul oraşului Bucureşti, sau în imediata apropiere a acestui meridian, se găsesc următoarele oraşe:

ROMANIA: Ploeşti, Cernăuţi.

FINLANDA: Oulu, Helsingfors.

BULGARIA: Rusciuk, Stara Zagora.

AFRICA: Kindu, Kabulo, Bukama (Congo belgian), Orange şi Elisabeth (Afr. engleză).

Răspunsul de mai sus ne-a fost trimis de d-l *Jean* DUMITRESCU-GOICEANU elev cl. VI liceală, Constanţa.

MAŞINA DE TREERAT

D-nii PETRE I. POPA (Constanţa), NELLU NANU (Sălişte) şi NICOLAE L. PETRESCU, elev Şc. Com. Sup. Nr. 2 (Bucureşti) au găsit că meşterul ţigan, din problema «O. L.» Nr. 45, va trebui să construiască o roată având raza de 1,57 m.

Un alt cititor a găsit că raza va fi de 9,83 m.

Care soluţie e mai bună?

ROATELE AUTOMOBILULUI

D-l TH. STOICESCU (Ploeşti) a calculat că roatele automobilului fac 10 învârtituri pe secundă.

GLONTELE DE PUŞCĂ

După zece secunde glontele va avea iuţeala de 598 m. pe sec. Spaţiul parcurs 5490 m. (Soluţie Th. Stoicescu).

VITEZA AUTOMOBILULUI

D. SOREL AVRAMESCU (Constanţa) a deslegat problema automobilului din O. L. No. 43 găsind că va avea o viteză de 64 km. şi 800 m. pe oră

ACCELERAŢIA AUTOCAMIONULUI

D-l PETRE I. POPA (Constanţa) a rezolvat problema camionului din No. 45 găsind că viteza va fi 72 km. pe oră.

Pentruca soluţia să fie complectă, precum s'a cerut, rugăm a ni se comunica şi acceleraţia.

MANIVELA

D-nii Dumitru Triţoiu (Mercurea Ciuc) şi Nicu Lăzărescu (Bucureşti) au găsit că viteza manivelei e de 1,05 m. pe sec. Aceeaşi problemă a mai fost rezolvată de d. Nicolae L. Petrescu-Tigru (Bucureşti).

Amintim că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile problemelor, va trebui să le însoţească de bonul ataşat în această pagină.

„Oglinda Lumii" No. 50
BON
de probleme

ORA ORIENTALĂ

Nu s'a perdut nici o oră. Au trimis răspunsuri bune d-ra Floricica Predescu (Drăgăşani), d-ra Valerica Dădârlat elevă anul IV şc. com. sup. (Sibiu) şi d. Nellu Nanu (Sălişte).

Poşta problemelor

Th. Stoicescu (Ploeşti). — Dispunând de spaţiu mai mult vom publica treptat toate problemele în restanţă.

Numele deslegătorilor

Am mai primit soluţiuni dela următorii cititori şi cititoare:

Dumitru Triţoiu (Mercurea Ciuc), Gh. Duca elev cl. VI lic. (Roman), Th. Stoicescu elev cl. VI lic. (Ploeşti), d-ra Ana Stoicescu (Ploeşti), N. Gr. Arsene elev cl. VII lic. Haşdeu (Buzău), Petre I. Popa (Constanţa), Lazăr Petrescu, mecanic R. M. S. (Bucureşti), P. Cernaucă elev Şc. Normală (Craiova), Petruş P. Stănescu elev cl. VII lic. Lahovary (R. Vâlcea), Vasile Bibolam (Sân Nicolaul Mare), Nicu C. Slavu (Câmpina), Ovidiu Dorondoc (Galaţi), G. Ioan (Craiova), I. G. Learsy (Bucecea), Ion Tălăgeanu (Cahul), Valeriu Degan (Lugoj), Gicu M. Tacu (Bârlad), Alex. Sassu (Paşcani), Dan Florescu (Roman), Petru Ionaşcu (Gara Titu), Spirache Travlos (Brăila), Gherman Vasile (Oradea), Alex. Frişberg (Galaţi), D. Niţulescu (Galaţi), Const. Chicoş (Bârlad), Valerian I. Nica (Mediaş), Nicu Zicas (Galaţi), Vichente Miclău (Lipova), I. Parepeanu (Braşov), Kristian Boicescu (R. Vâlcea), Dumitru Marfievici (Botoşani). Th. Costăchescu (Brăila), N. Rădulescu (Târgovişte), E. Gessner Caracal), Sarmiza Marinescu (Sinaia,) Lică Constantinescu (Roşiori de Vede), Mihail Oprea (Târgovişte), Gică Şt. Lăzărescu şi Nicu Şt. Lăzărescu elevi şc. com. sup. No. 2 (Bucureşti), Octavian Rădulescu (Bucureşti), Nellu C. Vartolomeu (Bucureşti), Gh. Theodorescu-Hăneşti (Bucureşti), Petruţa şi Alexandrina L. Petrescu (Bucureşti), Mircea Grossu-Migro elev şc. c. s. anul III (Bârlad), Rumer Carol (Bucureşti), V. Giuroescu, elev cl. VI (T. Severin), Stelian şi Const I. Diaconescu elevi cl. VI lic. T. D. (Mizil), V. Humeriu (com. Ceahor, jud. Cernăuţi), Ioseph Zummer (Focşani), George Negroiu (Ploeşti), Ticuşor M. Comănescu (R. Sărat), Barbu Cismărescu-Barcis (Craiova), Gigel N. Ţolescu (Isvoarele, jud. Olt), Victor Dragotă (Craiova), Voicu Eusebiu elev cl. 5-a lic. T. D. (Mizil), Gh. Chiriac (Constanţa), Sorel Avramescu (Constanţa), Nicu Popa (Sălişte), Stelian Nicolaescu elev cl. VII lic. (R. Vâlcea), M. Voiculescu (Băseşti), Ovidiu Dorondoc (Galaţi).

Restul deslegătorilor în numărul viitor.

NOTA. — Problemiştii sunt rugaţi să comunice totdeauna şcoala, clasa şi adresa.

Stelele se amuză...

1. Charlie Chaplin, se amuză pe scena unui teatru londonez, în compania unui copil care-i imită masca.

2) Erenst Lubitch, regizorul succeselor lui Maurice Chevalier și Jeannette Macdonald... însurându-se. Alături de el, Ana Munson, recenta doamnă Lubitch.

3) Mitzi Green, marele star (opt ani în total) lansat de o casă americană, comandând un vapor-aș care-l poartă pe ocean.

4) Clara Bow, întregindu-și convalescența pe coastele... abia debarasate de o gripă extrem de puternică, traversând Pacificul pe bordul yachtului său.

5) Mary Clifford, revelația ultimelor premiere new-yorkeze de cinema, socotind sărutările pe cari le-a acordat, în nucile cari o acopere... Un număr destul de impresionant.

6) Și Anita Page, blonda vedetă a Hollywoodului, pregătindu-și o mască pentru Carnavalul care se anunță.

JOCURI

Cuvinte magice

de *Ionel C. Ionescu,* Băicoi

Posed	Roadele unui arbore din familia rozaceelor	Matematician şi fizician francez (1775—1836)
Conjuncţie	Piesă la jocul de şah	Planetă înconjurată cu un inel luminos.
Trăsură elegantă	Divinitate egipteană	Jurnalist francez (1742—1793)
Râu în Grecia	Rege al Persiei (485—472)	Rege al Persiei (472 - 425)
Notă muzicală	Strigăt	Femeie celebră prin frumuseţea ei; imortalizată de Petrarca (1348)
Dârmotin	Conjuncţie	Munte în Grecia antică aproape de Olymp
Primeşte	Anotimp	Provincie spaniolă

In dreptunghiurile de mai sus sunt scrise semnificaţiile cuvintelor ce trebuesc găsite.

Citind împreunate cuvintele din primul şi al doilea dreptunghiu orizontal, se va găsi cuvântul cerut în dreptunghiul al treilea.

Iniţialele cuvintelor în acest din urmă dreptunghiu, citite de sus în jos, vor da un vechiu oraş al Siriei.

Enigmă

de **Pincu A. Saul Piasa,** Focşani

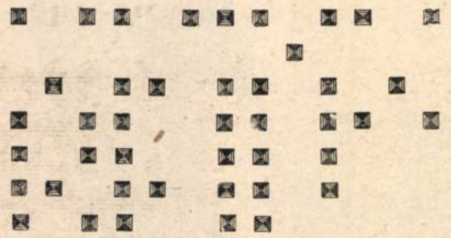

Unind punctele prin linii drepte se vor afla două cuvinte. Primul va da numele aceluia ce propunea enigme trecătorilor ce mergeau spre Peba (Strămoşul propunătorilor de jocuri). Iar al doilea cuvânt arată pe cel ce a deslegat enigma propusă de cel dela primul cuvânt (Strămoşul deslegătorilor de jocuri).

Joc de cuvinte încrucişate

de *Ionel I. Feifer şi C. Pavelescu,* Iaşi

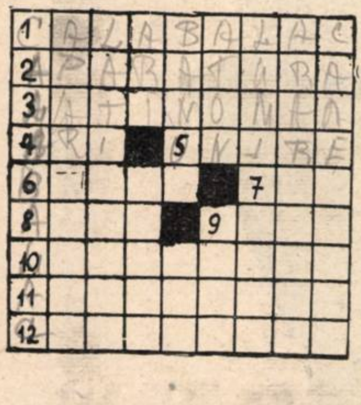

Orizontal:

1) Bagaj; 2) Pădure tăiată pe unde nu umblă oameni; 3) Imitator exagerat al spiritului unui popor din antichitate; 4) Măsuri agrare; 5) Impreunate; 6) Gologan; 7) Plantă alimentară; 8) Insonor; 9) Masiv muntos în Spania; 10) Care călăuzeşte; 11) Cari demonstrează; 12) Păsărele mici cărora le place mult sământa unei plante a cărei tulpină fibroasă servă la facerea pânzeturilor şi a frânghiilor (Art.).

Vertical: la fel.

Soluţiile jocurilor din „O. L" No. 48

OAMENI CELEBRI

I

BERTHELOT
FRIEDEL
LAVOISIER
GAYLUSSAC
KIRCHHOFF
BUNSEN

II

I.—II. — EDISON

POEZIA MAGICĂ

A fost odată cn 'n poveşti
A fost ca niciodată
(Eminescu «Luceafărul»)

CARTE DE VIZITĂ MAGICĂ

Zidar
Roman

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Atragem atenţiunea deslegătorilor că nici o soluţie nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Bârlad: Mircea Grossu-Migro.
Bucureşti: Nicolae L. Petrescu, Gh. T. Avramescu, Nicu St. Lăzărescu.
Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.
Craiova: Victor Dragotă, Barbu Cismărescu-Barcis.
Drăgăşani (Vâlcea): Alfons Schmilovici.
Focşani: Zummer Ioseph.
Galaţi: Cohn Dora, Cohn Jacques.
Iaşi: Izu Strulovici, Paul Margulius Bernardt Schwartz, Bertha Schwartz Caterina Schein.
Oradea Mare: Lucica şi Tony Daia.
Perişor (Dolj): Take B. Stoicovici.
Ploeşti: Theodor şi Anny Stoicescu. George Negroiu.
Tâgovişte: Tina Goldenberg.
Timişoara: Romescu I. Ioan, Mihai Ruje.
Turnu Măgurele: Ovidiu Tănăsescu şi Jean Papaie.
Turnu Severin: Clara şi Margareta I. Ionescu, Ortansa I. Ionescu.
Vaslui: Elvira Şt. Ionescu.

AU DESLEGAT POEZIA MAGICĂ ŞI OAMENII CELEBRI:

Arad: Theodorescu Adrian.
Brăila: I. Goldenberg. A. Săulescu, Carol Brădescu, Mihai Pavelescu.
Braşov: Izu Schein, Alfons Saphir, Tudor Theodorescu, Ovidiu Constantinescu.
Bucureşti: Lucicuţa Sch., Robert Dunăreanu, Carol Dumitrescu.
Buzău: Ionel C. Constantinescu.
Constanţa: Lucica Constantinescu şi Anghel Mihăileanu.
Focşani: Mauriciu Schwartz.
Iaşi: Arthur Schein.
Mizil: Costică I. Diaconescu, Stelian I. Diaconescu.
Sinaia: Marilena N. Constantinescu, M. A. D. Hertz M. Austriac M. Virgil. M. Bum, M. S. Weissendorf, M. Schwartz, M. Şaraga.

AU DESLEGAT POEZIA MAGICĂ ŞI CARTEA DE VIZITĂ MAGICĂ:

Braşov: Elvira şi Isac Katz, Tudor Dumitru Dumitrescu, Anghel Ionăşescu.
Bucureşti: Adelina Bărbulescu, Marga şi Măriuca Gh. Dumitraşcu, Radu Rădulescu, Grünberg Samy.
Craiova: Tina A. Iaşu, T. Grossmann, T. Bunescu, T. Surla, T. Baba, T. Paparom, T. Ştefănescu, T. Târnova, T. Brunu, T. Neamţu.
Oradea Mare: Al. O. Oţcleanu, Paul Marcus.
Sinaia: Micaela Panaitescu.

AU DESLEGAT OAMENII CELEBRI ŞI CARTEA DE VIZITĂ MAGICĂ:

Bucureşti: Gaby dr. Popescu, Valeria Iliescu (Bucureşti? De ce nu scriţi localitatea ?).
Cluj: Victor Albanezu şi Mitică D. Theodorescu, Marioara şi A. Zimnicea.
Craiova: Leonard Braşoveanu, Şt. P. Cernaucă.
Padina (Buzău): George V. Ţiţeica.
Ploeşti: Georges Wilhelm.
R.-Sărat: Ticuşor M. Comănescu.
Turnu Severin: Giuroescu V.

AU DESLEGAT NUMAI POEZIA MAGICĂ:

Bucureşti: Strulovici I., Suzana Popescu. Şerban George, Anton Steinberg. Carol Ionescu, Zamfir Dumitrescu. Mihail Simionescu, Corine Saphir.
Câmpina: Elena Mateescu.
Caracal: Tina Ionescu.
Craiova: Didina şi Ana Klein.
Focşani: Paul Schwartz, Sigmund şi Surica Grünberg.
Vaslui: Ionescu Şt. George.

AU DESLEGAT NUMAI OAMENII CELEBRI:

Bucureşti: Ştefan şi Nicolae Sănătescu, Sandu Moldoveanu.
Constanţa: Elisabeta şi B. Stoenescu, Elena şi George Papaitopol.
Craiova: Alfons Herşcovici, Jacques şi Ella Schein.
Satu Mare: Ghiţă Bocrescu.
Suceava: Ovidiu Const. Rădulescu.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITĂ MAGICĂ:

Brăila: Karcadacoff Sofia.
Bucureşti: L. Zalmanovici, Rumer Carol, Titina Goldenberg, Ozias Ştrulovici, Nora şi Şmil Mendel.
Constanţa: Sorel Avramescu.
Iaşi: Marcel Abramovici.
Târgovişte: Elisabeta Tomescu.
Turnu Severin: Antonescu Getta, Ana Simionescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CÂŞTIGAT:

Premiul poeziei magice: Netty Rotaru.

Premiul oamenilor celebri: George V. Ţiţeica (Padina-Buzău).

Premiul cărţii de vizite magice: George Negroiu (Ploeşti).

*

Persoanele câştigătoare sunt rugate a ne trimite exact adresele spre a li se putea expedia premiile.

— Urmează în pag. 1209) —

Femeea în negru

(Continuare din pag. 1201)

Și-apoi. puțin mai târziu, se aplecă înapoi, pe scaun istovită. cu fața tremurândă, închizând ochii cu un aer de lașitate.

Ținea în mână un săculeț de piele. plin cu aur. Când termina fisele se ridica încet. aluneca întocmai ca o umbră până la birou, întindea un pumn de aur din sac, trecea repede jetoanele în mână și fără sgomot se reîntorcea.

Făcea impresia că nu cunoaște pe nimeni și că nimeni n'o cunoaște, mai puțin poate crupierul care. o pândea de-aproape când îi servea câștigurile, deschizând buzele ceva mai larg, mai servil și mai demonic.

La miezul nopții juca încă, palidă ca o hârtie cu ochii injectați. cu dinții strânși și părul căzut în dezordine pe față.

Jocul continuă.

Când pendula atinse jumătate, omul în gris împinse scaunul, își strânse banii și se îndreptă spre ușe. Un valet îi întinse pălăria.

Cu excepția parisienei, care plecase câteva minute mai înainte. luându-și însoțitorul, obișnuiții rămăseseră. Cei doi englezi, germanul și Haitianul, cari pierdeau calmi ca două mumii, și femeia aceia grasă, cu fruntea udă de nădușeală.

De-odată, auzii un suspin.

Femeia în negru era în picioare, aplecată de-asupra mesii. Ochii îi radiau o bucurie imensă. Strângea monedele de aur pe cari, printr'o minunată lovitură de noroc și aproape cu ultimul ei napelon. le câștigase.

Și apoi cu un gest de sfidare, își puse voalul pe obraz. strânse banii la piept și părăsi sala, șovăind.

*

Scena jocului din noaptea trecută m'a impresionat într'atât. încât a doua zi dimineața m'am îndreptat spre alee în speranța că voi putea recunoaște pe femeea a cărei viață am aflat-o într'un mod atât de curios. Intrai cu pasul domolit în Cazino și încercai să deschid ușa prin care mă strecurasem în noaptea trecută; o găsii închisă și în fața ei femeea de serviciu cu un aer bănuitor. Intors în grădină. m'am așezat pe o bancă, sub un palmier. privind țintă spre ferestrele sălii de joc. Erau însă mascate de vase mari cu flori cari le acopereau aproape în întregime.

Obsedat mereu de amintiri, intrai în biserică — vechiul lăcaș cu tinda măreață și turnurile pătrate — care se ridică pe înălțimea unei coline abrupte. mărginind Cazinoul la mică distanță de arborii lui Noe. In fiecare după amiază, aproape de asfințit, când umbra înserării ajunge la poalele muntelui Pilat și bruma se întinde în vale grupuri compacte urcă domol poteca. Vin să asculte orga mare.

Asistența se așezase deja în bănci și se făcuse chiar liniștea premergătoare începerii slujbei. Zgomotul pașilor mei pe care mă căzneam să-l temperez. călcând pe vârfuri, strică puțin această liniște pioasă. Biserica era lugubră și atât de sumbră încât sutele de capete făceau o masă opacă ce se pierdea în obscuritatea coloanelor și a pereților. Singura pată luminoasă era ultima rază care se strecura sfioasă printre gratiile ferestrei.

Mă îndreptai spre tinda laterală. unde mai era o bancă goală. Tăcerea era profundă. Ca întotdeauna în astfel de ocazii un băiat scăpă o carte; ecoul dură câteva secunde. Intunericul se transformă încetul cu încetul în noapte adâncă. Câteva ferestre de curând înlocuite. se deosebeau de celelalte, făcând pete luminoase în beznă; păreau că sunt mici lanterne suspendate.

Deodată. liniștea fu tulburată de un sunet încet ca un suspin și limpede ca începutul de furtună. Apoi, zgomotul se înteți, devenind din ce în ce mai puternic, un adevărat uragan. După o pauză o melodie armonioasă, se sfârși în tăcere profundă. ca și când porțile cerului s'ar fi deschis și s'ar fi reînchis apoi puternic. In momentul acesta, o voce clară se avântă sub cupole, cântând ca o ciocârlie, se ridica. se împrăștia plutea în înălțimi, umplea biserica, acoperișul, cerul! Poarta cerească se deschise larg, și melodia curse ca un torent. acoperind vocea. In cele din urmă, peste toate acestea, în timp ce tremurând, ascultam. o notă minunată, vibrândă. curată. senzuală dominând cerul. își lua avânt ca o pasăre în văzduh: nici omenească nici divină, ceva pe care nici o femee, nici un bărbat. nici un înger n'ar fi putut-o nicicând, scoate: glasul orgii.

Aceasta nu deșteptă în mine simțiminte de respect sau de extaz religios. Imi amintesc numai că muzica puse stăpânire pe sufletul meu. Simții, pe deasupra acestei magii vibrând în fundul ființei mele, toate tragediile pe cari viața le hărăzește fiecăruia; amintiri ale unui trecut uitat țâșniră pe dinaintea spiritului meu... Revăzui chipuri iubite, auzii glasul lor, pierdut.

— (Sfârșitul în Nr. viitor) —

Soluțiile jocurilor

AU MAI DESLEGAT JOCURILE
DIN «O. L.» Nr. 47:

Arad: Paulina Troisi.

Bascov (Argeș): Mișu C. Marinescu.

Blaj: Suciu M. Paul.

Broșteni (Ialomița): Miti Badea.

București: Marinel Sârbulescu, I. Georgescu, Mișu Zaporojetz, Urseanu V. Paul, Nitta Adania, Adeline Botezatu, I. Haichis, Carol Avner.

Buzău: D. Mitescu, Valery Iliescu.

Câmpina: S. Boniowski.

Caracal: Nicolina Popescu.

Constanța: Sorel Avramescu Gheorghe Chiriac.

Craiova: Alexandru Cristici.

Galați: Derondoc Ovidiu.

Iași: Ionescu Gh. Constantin (primit fără bon. ultima oară când vă publicăm).

Isvoarele (Olt): Gh. N. Țolescu.

Oradea Mare: Maria Vasilescu, Ana Bărbulescu.

Padina (Buzău): George V. Țițeica.

Pitești: Vasiliu Constantin.

Ploești: Georges Wilhelm.

R.-Sărat: Ticuță M. Comănescu.

R.-Vâlcea: Petruș Stănescu, Ghiță Bottez, Gică Gorjan (?).

Roman: Duca Gr.

Roșiorii-de-Vede (Teleorman): Lică I. Constantinescu, M. Voiculescu.

Sinaia: Lavinica Marinescu.

Sulina (Tulcea): Samsonic S. Christofor-Dan.

Tg.-Frumos: Ponu Max.

Tulcea: Alecsei Petrov.

T.-Severin: Rocscu C. Mimi.

„Oglinda Lumii" Nr. 50

BONUL JOCURILOR

Un trib de centenari

Doi exploratori, doctorul Baird și miss Jill Cassley Batt au plecat din Bombay în direcția Himalay-ei pentru a studia mijloacele prin cari poate cineva să devină centenar.

Ei speră să descopere un trib de indigeni care trăește într'un loc necunoscut pe înălțimile Himalay-ei. Membrii acestui trib întâlniți acum un an de miss Cassley-Batt erau de mult centenari.

Expediția celor doi exploratori este finanțată de un grup anglo saxon curios să afle amănunte asupra acestei familii omenești, de a ști cum se hrănește, în ce fel își duce viața și tot ce face pentru a realiza această longevitate.

Doctorul Baird atribue acestui trib care numără aproape 600 de membri, o origine caldeeană. In cazul când vor da de urmele sale, cei doi exploratori și-au propus să rămână acolo pentru studiu cel puțin 3 luni. In acest scop au luat cu ei pieptini cuțite. furculițe și mărgele, obiecte cu cari vor putea intra mai ușor în voia lor.

După unele informațiuni se pare că centenarii aceștia se hrănesc exclusiv cu struguri, miere, untdelemn, ciocolată și fructe crude. De carne nu se ating.

Rezultatul expediției este așteptat cu foarte mare interes în Anglia.

Un instantaneu rar

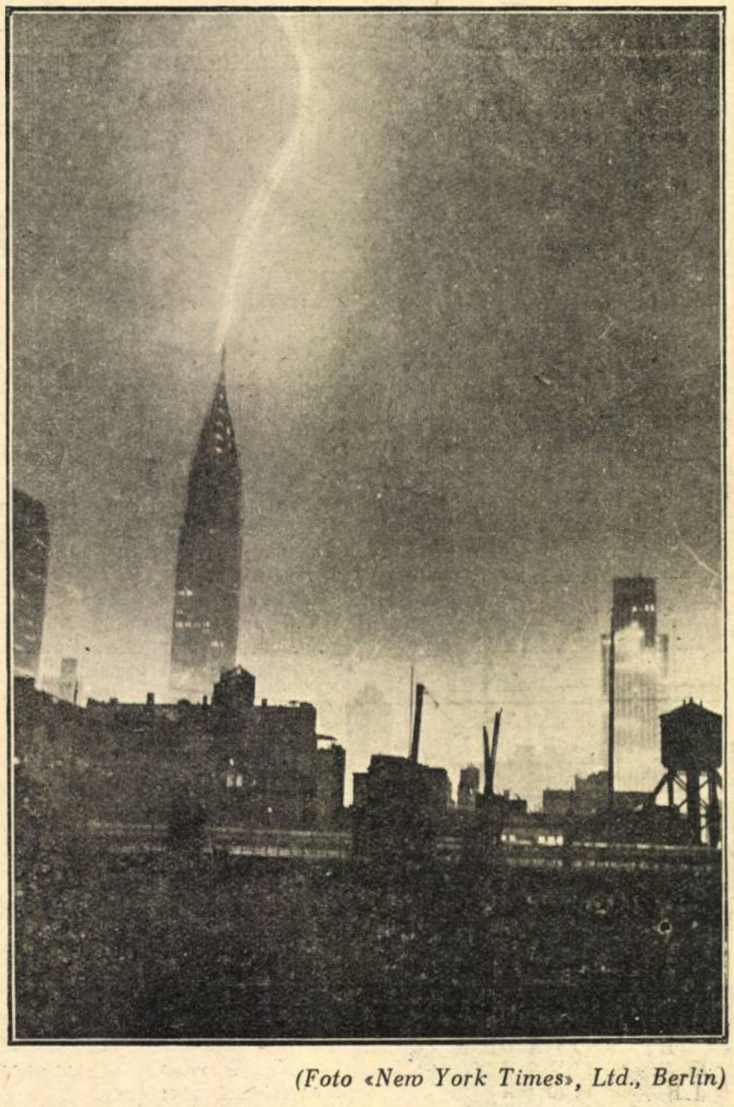

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

In timpul unei furtuni deslănțuită deasupra New-York-ului, descărcările electrice au provocat pagube imense. Un fotograf iscusit a reușit să înregistreze pe pelculă acest instantaneu rar, care reprezintă un zgârie nori trăznit.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

La doctor

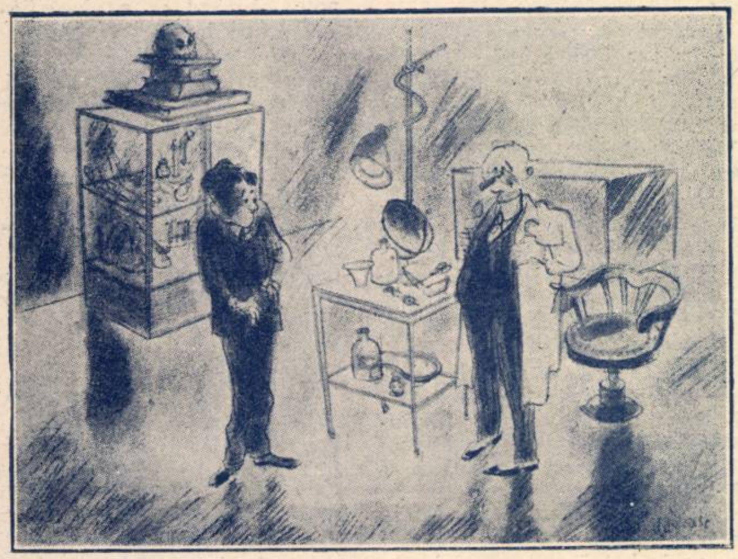

— Tatăl d-tale a fost neurastenic ?
— Nu, tâmplar !

BIATA FATĂ

Maria, noua servantă a soților Ionescu, dă buzna în sufragerie.

— Dumnezeule! Dumnezeule!

— Ce s'a întâmplat?

— Repede un coniac! Repede un coniac!

I se turnă unul pe gât.

— Incă un coniac.

I se turnă al doilea.

După paharul al patrulea, fata își revine în fire.

— Așa! geme ea. Acum mi-e mai bine după spaima pe care am tras'o.

— Ce s'a întâmplat? întrebă stăpâna.

— Am spart vaza chinezească, aia scumpă!

MÂNDRU

Parcă vroiai să te însori cu fata bancherului X...?

— Da, dar după cele ce mi-a spus aseară, nu mă mai gândesc la dânsa.

— Drace! Dar ce ți-a spus?

— Nu!

Filantropie

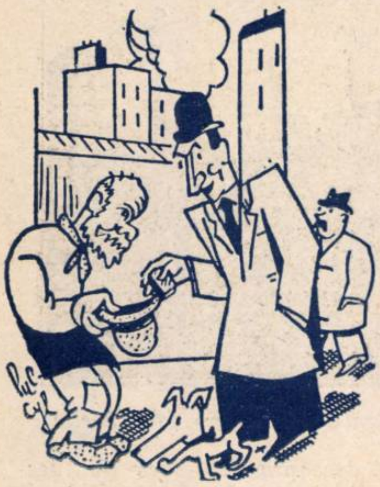

— Aveți milă de un nenorocit care nu are nici foc în casă...
— Ține o cutie de chibrituri....

Iluzie optică

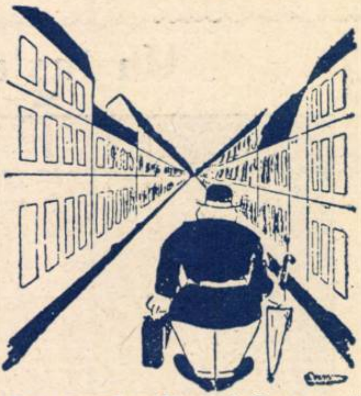

Burtăverde : Drace! Cum o să trec prin deschizătura îngustă dela capătul străzii ?

INTRECERE

Intr'un ziar a apărut următorul anunț:

«Acela care a ridicat eri de pe calea Victoriei portofoliul meu, este rugat să mi-l restitue, deoarece știu cine este».

A doua zi alt anunț:

«Cel care a ridicat portofoliul, roagă pe păgubaș, care îl cunoaște, să vie să și-l ia».

IMPOSIBIL

— Cunosc un pictor care a pictat atât de natural o pânză de păianjen pe tavan, încât servitoarea s'a căsnit ceasuri întregi ca s'o dea jos.

— Imposibil!

— Dece? S'au mai văzut doar asemenea fapte artistice!

— Da, dar nu din partea servitoarelor.

DIN CONVINGERE

— Nu știu dacă să mă dedau picturii sau literaturii.

— Eu te-ași sfătui să preferi literatura.

— Ai citit cumva poeziile mele?

— Nu, dar ți-am văzut picturile.

ADEVARUL

Profesorul: Recunoști că ai scris pe tablă că eu sunt un măgar?

Elevul: Da, domnule profesor.

Profesorul: Imi pare bine că spui adevărul.

PERSPICACE

— Bruta aceea de șofer, nu numai că m'a lovit cu mașina, dar mi-a și strigat că sunt un idiot!

— Dar de unde te cunoaște?

PĂCAT

— Coniță... a furat cineva covoarele!... Și ce păcat!... tocmai le scuturasem.

DUPĂ 3 LUNI

Clientul: Nu voi putea plăti hainele decât peste trei luni de zile.

Croitorul: Nu face nimic.

Clientul: Și când vor fi gata?

Croitorul: Peste trei luni.

PIEDICĂ

— Ioane, te-am trimis la d. Vasilescu să-i repari soneria. Și chiar acum d. Vasilescu mi-a telefonat că soneria tot nu funcționează.

— Păi am fost de două ori acolo, dar nu mi-a deschis nimeni când am sunat.

LA JUDECĂTORIE

— I-ai spus reclamantului că e o lichea?

— Da!

— L'ai făcut și mincinos ?

— Da!

— I-ai spus hoț?

— Nu, asta am uitat,

FEMEILE...

Ea: Vezi, Ionele dragă! Trebue neapărat să-mi fac o rochie nouă! Vecinile îmi cunosc pe toate celelalte!

El: In cazul acesta e mai convenabil să ne mutăm în altă stradă.

Despărțire

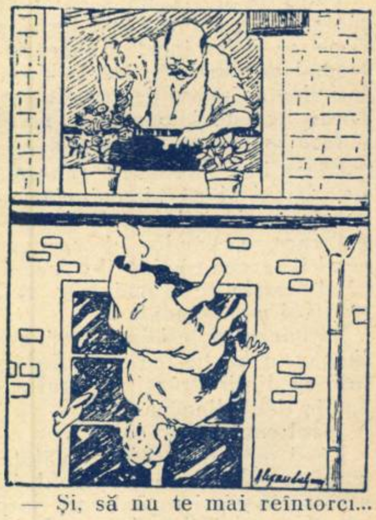

— Și, să nu te mai reîntorci...

SOLUȚIE

— Dar bine fetițo, așa nu mai merge! Spargi mai multe farfurii și pahare, decât capeți leafă. Cum o să eși la socoteală?

— Nu știu nici eu dar ar fi bine să-mi urcați leafa.

INGENIOS

— De ce împletiți atât de repede madam Georgescu?

— Vreau să isprăvesc flaneluța până nu mi se termină lâna.

CONVINGĂTOR

Cumpărătorul: Casa îmi place dar este prea aproape de fabrica asta mare.

Misitul: Nu scăpați chilipirul, pentrucă asta-i o fabrică de explozibile și oricând poate sări în aer.

PREA TÂRZIU

«In ziua în care m'am însurat mi-a venit vestea că am câștigat lozul mare la loteria sinistraților!»

«Ce nenorocire! O zi mai târziu».

Părul artistului

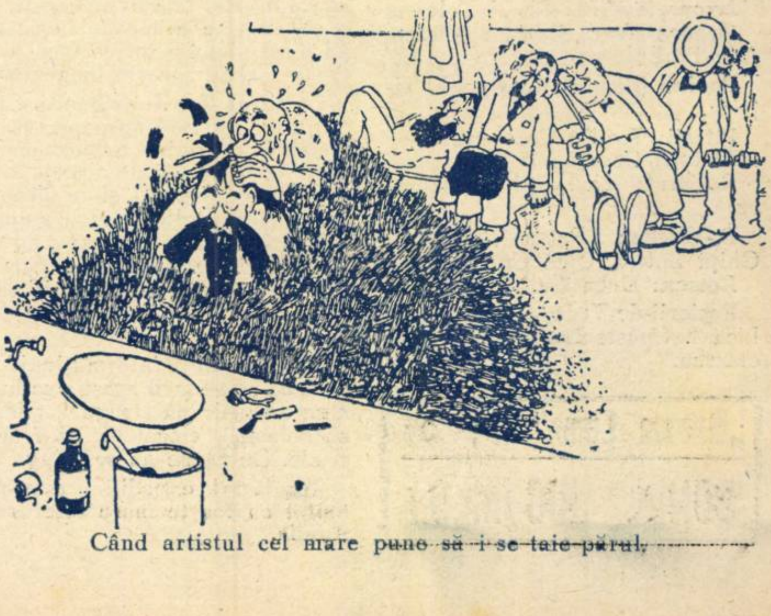

Când artistul cel mare ~~pune să i se taie părul,~~

„Frigurile“ civilizației

Eschimoșii din Alaska au ieșit de mult din făgașul inculturii. Un explorator american a avut chiar surpriza să descopere printre ei adevărați «eruditi» cari învață carte pe copii, și cărora, în orele libere le dau și noțiuni de muzică instrumentală. In clișeul nostru vedem doi bătrâni eschimoși distrându-se la o partidă de șah, pe care copiii satului o urmăresc cu atenție

S'au eftinit și cărțile literare

Editura „Eminescu“ urmând linia de conduită care și-a impus'o reducând la jumătate prețul revistei „Oglinda Lumii“ reduce de astădată în mod simțitor și prețul cărților sale literare.

10 lei volumul

Henri Murger: In noaptea nunții	Lei	10
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul	»	10
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste	»	10
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă	»	10
M. Lermontov: Bela	»	10
N. Gogol: Răzbunarea groaznică	»	10
Gabriele D'Annunzio: Pisica (Nuvele)	»	10
Charles Folley: Fiul Lupilor de Mare	»	10
Maurice Level: Naufragiații vieții	»	10
R. Benim: Rivala	»	10
V. C. Rondy: Secretul Principesei	»	10
Charles-Henré Omessa: Misterul Romanovilor	»	10
Ursula de Epinghoven: Tainele Curții germane	»	10
Bekir Aga: Memoriile unui Eunuc	»	10
René Cazal: Voluptățile răsboiului	»	10
Miguel Zamacois: Accidentul	»	10
Honoré Balzac: Iubita Imaginară	»	10
André Theuriet: Coleta	»	10
Lynkeus: Micuțe Bucureștene (Frivolități)	»	10
Cady: Mica cerșetoare	»	10
B. P. Hașdeu: Sic Cogito	»	10

15 lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei	Lei	15
Alex. Puskin: Fata Căpitanului	»	15
Guy de Maupassant: Nuvele	»	15
Georges Meirs: Pata de sânge	»	15
Mihail Eminescu: Geniu Pustiu	»	15
I. L. Caragiale: Cănuță om sucit	»	15
Dr. I. Frumușanu: Cum să întinerim	»	15
Eugen Todie: O iubire	»	15
Lia Hârsu: Impărăția de zăpadă	»	15

20 lei volumul

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym	»	20
J. Kessel: Nopți Siberiene	»	20
Ivan Turgheniev: Un Cuib de Nobili	»	20
Lew. N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici	»	20
F. M. Dostoievski: O femee blândă	»	20
Emil Zola: Ispășirea	»	20
George Ohnet: Prințul Fatal	»	20
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare	»	20

Biblioteca „Orizontul“
25 numere
5 Lei fiecare volum Lei 5

20 lei volumul

Jules Mary: Păcatul Mamei	Lei	20
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei	»	20
Georges Meirs: Enigma Trenului 13	»	20
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jokeu	»	20
Louis Hemon: Battling Malone	»	20
Victor Eftimiu: Kiriachița	»	20
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu	»	20
I. Greculescu: Cronicile lui Popic	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Gentlemen Apaș	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit	»	20
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813	»	20
Maurice Leblanc: Cele trei crime ale lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Dopul de Cristal	»	20
Maurice Leblanc: Confidențele lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Triunghiul de Aur	»	20
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin	»	20
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci sicrie	»	20

20 lei volumul

Maurice Leblanc: Piatra Miraculoasă.	Lei	20
Maurice Leblanc: Colții Tigrului	»	20

25 lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud, Vol. I—IV fiecare volum	»	25

30 lei volumul

Claude Farrère: Casa Oamenilor vii	»	30
Prințesa Lucien Murat: Viața amoroasă a Caterinei celei Mari	»	30
Victor Margueritte: Talionul	»	30
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)	»	30
Victor Margueritte: Femeia emancipată	»	30
Victor Margueritte: Prostituata	»	30
Victor Eftimiu: Elfiona	»	30
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu	»	30
Baron de Schlicht: Elita Prusacă	»	30
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal	»	30
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate	»	30

Colecția dedectivului
ROB. PARKER
Povestiri complecte
5 LEI VOLUMUL LEI 5
Au apărut 55 volume.

40 lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula	Lei	40
Victor Margueritte: Vitele Umane	»	40
Victor Margueritte: Corpul tău îți aparține	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul I	»	40
I. L. Caragiale: Teatru, Volumul II	»	40
Mihail Eminescu: Poezii	»	40
Victor Eftimiu: Cântecul Milei (Poesii)	»	40
Marie-Lise Emilian: 1313 Intrebări și tot atâtea răspunsuri	»	40

50 — 60 lei volumul

Klabund: Borgia, romanul unei familii	»	50
Alfred Musset: Spovedania unui Indrăgostit	»	50
Joseph Delmont: Evrei în lanțuri	»	60
Erich Maria Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Panait Istrati: Țața Minca	»	60

Cărți de succes

Friedrich Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240
Al. Marghiloman: «Note politice», scriere complectă în 5 vol. mari	lei	1.600

Se găsesc la toate librăriile din țară și la Editura „EMINESCU“ S. A. București I. Str. Saligny 2

OGLINDA LUMII

12 · DECEMBR · 1931

ANUL X. No.50

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IAȘI

20 PAGINI
LEI 5

Maestrul Nottara, decanul scenei române, înaintașul artei noastre dramatice, mereu tânăr și entuziast ca în primele zile ale tinereții.

OGLINDA LUMII

19 · DECEMBR · 1931

ANUL X. No. 51

20 PAGINI
LEI 5

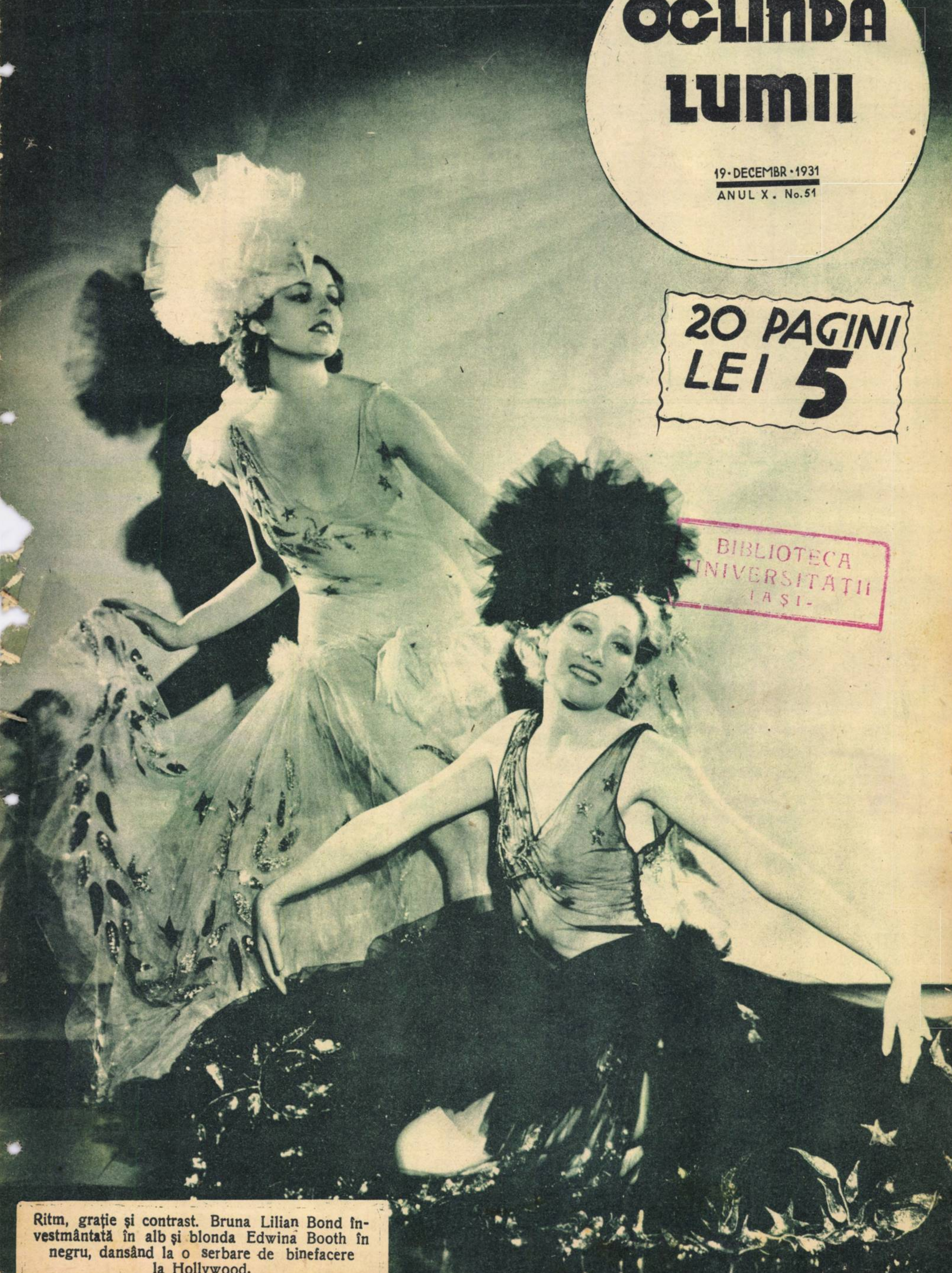

Ritm, grație și contrast. Bruna Lilian Bond înveșmântată în alb și blonda Edwina Booth în negru, dansând la o serbare de binefacere la Hollywood.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Al. Capone la inchisoare

Tocmai când se credea mai puternic şi sfida mai cinic oamenii şi legile penale, Capone, regele gangsterilor din Chicago, fu nevoit să apară în faţa juraţilor şi să primească osânda grea pentru nelegiuirile sale. In America, arestarea celui mai mare bandit din lume n'a produs senzaţia aşteptată. Capone activa de atâţia ani fără teamă şi în văzul autorităţilor, încât arestările şi citările sale în faţa instanţelor judecătoreşti, nu erau decât simple formalităţi. Corupţia pe care banditul o practica pe o scară atât de întinsă îi dădea întotdeauna prilejul să se strecoare printre paragrafele codului penal, ajutat adesea chiar de judecătorii săi.

Ultima sa arestare, i-a fost însă fatală. Se acumulase atâtea dovezi de vinovăţie în contra sa, încât pedeapsa nu putea să fie evitată cu nici un chip.

La proces a asistat foarte multă lume. In ultimile zile de desbateri, o femeie umilă îl întâmpina cu regularitate matematică pe coridor şi Capone îi întindea câte o bancnotă de 5 dolari. Aceasta era singura fiinţă din Chicago şi poate din întreaga lume, care mai avea un sentiment de milă pentru acest bandit. Capone, o fire foarte superstiţioasă, nutrea desigur speranţa, că generozitatea sa faţă de această femeie îi va aduce noroc.

Făcuse de altfel experienţe concludente în această direcţie şi se putuse convinge, că banii pe cari i-a împrăştiat în decursul a-tot-puterniciei sale, nu i-au folosit la nimic în zilele triste ale procesului. Nu-i rămăsese nici un prieten dintre furnizorii săi şi oamenii de casă. Dela primii cumpărase automobile, mobile de lux, giuvaericale şi tot felul de obiecte, pe preţuri înzecite decât valorau în realitate. Pe ceilalţi îi ţinea în puf, şi le dădea ori câţi bani ar fi avut nevoe. Palatele sale, de cel mai bun gust artistic, erau întotdeauna la dispoziţia prietenilor săi şi a celor cu cari, împreună reuşise să pună stăpânire pe Chicago.

Acum, când palid şi resemnat păşi în faţa judecătorului federal, James H. Wilkenson, pentru a primi sentinţa, banditul vroia să pară indiferent, fără a putea însă să ascundă durerea lăuntrică de care fusese năpădit. Judecătorul ceti sentinţa: 11 ani de închisoare corecţională, 1 an temniţă, 50.000 dolari amendă şi cheltueli de judecată.

Capone privi întâi ţintă pe judecător, aruncă o privire sfidătoare asupra publicului, şi se întoarse brusc spre avocatul său, căruia îi strânse mâna cu putere. Se lăsă apoi condus în celulă şi nu se putu opri înainte de a părăsi locul judecăţii, să încrunte privirea spre cei din sală.

Avocatul făcu apel contra hotărârii judecătoreşti. Capone ştia însă că nu se mai poate aştepta la nici un fel de indulgenţă din partea oamenilor. In închisoarea din Kansas, i se pregătise o celulă comună ca şi oricărui criminal de rând.

O VIAŢĂ DE LUX EXORBITANT

Pentru fermierii cari alcătuiau juriul, viaţa de lux şi extravaganţă pe care o ducea Capone sub ochii lor, era îndemnul cel mai puternic pentru sentinţa de condamnare.

Aceşti fermieri modeşti, cari în activitatea lor particulară trebuiau să se restrângă la minimum de existenţă pentru a putea plăti la vreme impozitele apăsătoare către stat, au avut prilejul să afle lucruri într'adevăr extraordinare despre risipa acestui bandit, care nu era trecut pe fişele de impozit nici măcar cu un dolar. In cursul desbaterilor au fost identificaţi nu mai puţin de 80 de locuri de unde-şi procura Capone obiectele necesare vieţii de lux şi de desfrâu. S'a putut afla astfel cât plătea zecile de duzini de cămăşi de mătase pentru el şi pentru prietenii săi şi de unde îşi procura nenumăratele costume de haine şi automobilele sale luxoase, cari valorau fiecare câte 12.500 dolari. La un singur bijutier din Chicago, cumpărase nu mai puţin de 30 de cordoane bătute cu diamante scumpe, pe cari le împărţi tovarăşilor şi prietenilor săi. Aceste cordoane le serveau ca semn distinctiv faţă de marea armată de complici şi agenţi de legătură. Un astfel de cordon a fost găsit şi la Jacke Lingle, reporter la «Chicago Tribune». Acesta a fost după cum se ştie unul din consilierii intimi ai lui Capone şi pe care o bandă adversă l-a răpus cu gloanţe de revolver, pe una din străzile oraşului Chicago.

Mobilele de artă dela vila sa din Miami, valorau sute de mii de dolari. Capone avea în permanenţă pachete întregi de bancnote pe cari le ţinea în buzunarele pantalonilor şi când dădea bacşişuri chelnerilor sau băieţilor dela lift, acestea nu erau niciodată mai mici de 10 dolari.

Cele două hoteluri «Metropole» şi «Lexington», unde îşi avea reşedinţa principală, îi percepeau o taxă zilnică de 1500 dolari, iar chiria saloanelor în cari dădea vestitele sale banchete zilnice, se urca la peste 2000 dolari pe zi. Când pleca în Florida să se repauzeze, făcea cheltueli de sute de mii de dolari, iar la curse, pe care le frecventa cu asiduitate, pierduse adevărate averi.

Capone a putut scăpa atâta vreme de rigorile legii, mai mult datorită împrejurării că nu exista nici o dovadă peremptorie a veniturilor şi cheltuelilor sale exorbitante.

La proces însă, judecătorul a cetit o scrisoare pe care o trimisese Capone avocatului său şi prin care recunoştea că are un venit de mai multe sute de mii de dolari pe an. Ori, în controalele administraţiei financiare, era trecut cu o sumă de 5000 de dolari, fără să specifice, desigur, provenienţa lor. Impozit însă refuza să plătească chiar şi pentru această sumă infimă, ca o sfidare contra autorităţilor şi a omenirei, din rândurile căreia se considera a nu fi făcând parte.

Fermierii modeşti cari aveau în mână soarta celui mai mare bandit din lume, n'au stat prea mult la îndoială atunci când a fost vorba să pronunţe sentinţa condamnatoare. Au făcut-o fără părere de rău şi cu conştiinţa că fac un mare bine omenirii, punând în afară de lege pe unul care se considera ca atare.

GANGSTERUL ÎN FAŢA JUDECĂTORILOR

Capone, un psiholog fin, ştia mentalitatea acestor fermieri. Sta liniştit la masa apărării şi urmărea atent desfăşurarea desbaterilor. Avocaţii săi nu vorbeau mai mult decât le dădea el voie şi făcea impresia că pledoariile lor erau dictate de banditul însuşi. Alteori îşi muşca buzele cărnoase sau îşi ţinea capul în mâini, mestecând pastile de piperment. In rarile momente, când faţa sa trăda preocupări neliniştitoare, pupilele-i se adânceau în ochii săi albaştri. Atunci devenea adevăratul Capone, omul extraordinar, pentru care vieţile omeneşti nu însemnau nimic, omul care trimisese în alte lumi pe cei cari îndrăznise să se împotrivească hotărârilor sale.

Faţa sa brăzdată de cicatrice, exterioriza firea acestui bandit sângeros, care reuşise atâţia ani să îmbete cu alcool milioane de oameni şi să corupă cu bani, sute de judecători.

Eşi liniştit din sala de desbateri. Când se apropie de duba care-l aştepta în faţa porţii, se învineţi. Reporterii fotografici, de cari a avut oroare toată viaţa, se îmbulzeau să-i prindă figura pe peliculă. Capone se aplecă distrat, ridică de jos zăvorul de fier al dubei şi-l aruncă apoi furios în fotografii indiscreţi. Urcă apoi alături de sentinele şi dispăru pe străzile întortochiate, spre închisoarea din Kansas...

Al. Capone şi aghiotantul său în diziua arestării

No. 51 „OGLINDA LUMII“ 19 Decembrie 1931

Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35

Abonamente { pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

SING-SING

Cea mai mare închisoare din lume

Tineretul din toată lumea, s'a pasionat mai mult sau mai puţin de isprăvile detectivilor americani; pe vremuri Buffalo Bill alias căpitan Cody, iar azi Nat Pinker Ton, Scherlock Holmes-ul yankeu, care va fi mâine un adversar implacabil al lui Capone şi Jack Diamond... Aceste povestiri ingrozitoare, în cari dramele se succed cu o iuţeală şi variaţie prodigioasă, se terminau întotdeauna cu prinderea banditilor cari «sunt duşi sub escortă puternică, la închisoarea Sing-Sing şi la scaunul electric».

Inchisoarea Sing Sing! Ce rol important joacă în închipuirea celor tineri! Ea este imaginată ca o construcţie de oţel, cu deţinuţi sălbateci şi păzitori nemiloşi, gata ori când să tragă la cel mai neînsemnat început de rebeliune.

Adevărul este mai simplu — mai teribil chiar — decât toate acestea. Inchisoarea Sing Sing se înalţă pe un ostrov stâncos la marginea New-Yorkului, la Assining. Ea este cea mai mare din lume, cu cele 800 celule, aproape întotdeauna pline. Deşi foarte veche, închisoarea aceasta se măreşte şi se modernizează mereu. Dispunând de terenuri considerabile şi foarte puţin fertile, ameliorările acestea sunt foarte lesne de realizat.

Inainte de a intra în detalii, e bine de reamintit care este astăzi regimul penal în Statele Unite. Vor fi astfel înţelese mai uşor favorurile de cari se bucură deţinuţii, favoruri cari nu «cadrează» în totul cu ideile noastre europene.

Sunt câtiva ani de când presa a făcut revelaţii foarte grave în ceeace priveşte regimul la care sunt supuşi deţinuţii în închisorile americane. S'a relevat cu acest prilej torturile la cari erau supuşi preveniţii, pentru a mărturisi vini de cari adesea erau cu totul străini. Prevenitul care nu se hotăra să facă «mărturisiri», nu era numai interogat timp de patrusprezece, optsprezece şi câte odată douăzecişipatru de ore consecutiv; condus într'o cameră specială aşa zisă a «mărturisirilor spontanee» era bătut atât de tare, încât adesea eşea mai mult mort decât viu de acolo.

In închisoare în fine, condamnaţii pentru a spune ceeace era necesar instrucţiei, erau stropiţi printre gratii cu apă îngheţată cu ajutorul pompei de incendiu. Şi câte alte monstruozităţi ca acestea.

Campaniile duse de presă, au făcut senzaţie enormă în Statele Unite. Personalul superior al închisorilor a fost destituit şi s'a instaurat un nou regim; un regim omenesc.

Pentru America, un om în închisoare, înseamnă un om care plăteşte astfel o datorie societăţii. Dar, el nu este pentru aceasta ultimul dintre fiinţele umane; el nu abdică întru nimic de la personalitatea sa; îndată ce porţile închisorii i se deschid el ese curat; şi nimeni nu are dreptul să-i pună la socoteală fapte consumate şi apoi plătite. Acest fel de a vedea lucrurile, diferă foarte mult de mentalitatea noastră a europenilor, unde recidiva este întotdeauna un motiv de agravare a pedepsei.

Prizonierul rămâne deci, în celula sa, un om ca toţi ceilalţi; el nu este «un număr». El poate urma prin corespondenţă cursurile unei universităţi, poate învăţa economia politică, dreptul, muzica şi declamaţia. El nu a pierdut — afară de cei condamnaţi la moarte—legăturile cu lumea exterioară. El se îmbracă aşa cum îi p'ace, poartă părul scurt sau mare, poate să lucreze sau nu, în celula sa şi într'un cuvânt, face tot ce-i convine. Dorinţa sa este respectată cu scrupulozitate.

După tragicul incendiu al închisorii Columbus (Ohio), care a făcut, după cum se ştie, sute de victime arse de vii în dosul gratiilor, acest tratament destul de uman, a fost, totuşi, încă îmbunătăţit.

Nu se pare, însă, că aceasta a dat rezultate fericite deoarece criminalitatea a luat proporţii înfiorătoare în America de Nord. Sing Sing care este astăzi închisoarea privilegiată a Statelor Unite, va cădea totuşi în curând pe planul al doilea întrecută de închisoarea din Attica lângă New York, azi în plină construcţie şi care se anunţă ca una din cele mai moderne şi perfecţionate din lume. Dar să revenim la Sing-Sing. Grija de confort în această închisoare este atât de mare, încât ilustraţiile cari circulă în Statele Unite reprezintă adevărate palate, cari n'au aproape nimic comun cu locurile de întemniţare a condamnaţilor.

Când soseşte la Sing Sing vreunul din acel oaspe «fără voia lui», este introdus prin poarta de la Sud, deasupra căreia veghează în permanenţă un gardian înarmat. Poarta e mărginită de un turn cu ferestre multe, care serveşte corpului de gardă şi postului de observaţie. Noaptea, un far puternic luminează sacadat pereţii tuturor celulelor. Patru până la şase poliţişti sunt aici în permanenţă; ei dispun de puşti mitraliere, de carabine şi fără îndoială de revolvere. Inchisoarea Sing Sing este atât de bine păzită, încât în timp de cincizeci de ani nu s'a înregistrat decât o singură evadare. Deţinutul care reuşise să scape, a fost însă prins imediat.

Trecut de poarta principală prizonierul îşi schimbă hainele într'un pavilion special. Pe acesta îl lăsăm aci şi ne continuăm drumul.

Aliniate într'un şir lung şi drept intâlnim vechile celule, toate bine luminate. Fiecare fereastră, mai mult înaltă decât lată, corespunde unei încăperi de trei metri pe patru, unde îşi duce existenţa un deţinut. La fiecare trei rânduri de celule, mari deschizături zăbrelite întinse dealungul celor cinci etaje servesc exclusiv pentru aer şi lumină. Se ştie că în America, foarte rar sunt deţinuţi laolaltă mai mulţi condamnaţi.

Blocurile de celule sunt instalate de aşa manieră, încât fac impresia unor stupi de albine. Porţile nu sunt din fier masiv ca la închisorile europene, ci sunt făcute din bare groase şi solide pentruca păzitorii cari se plimbă prin faţa lor să poată vedea la fiecare moment tot ce se petrece înăuntru, astfel încât condamnatul american, nu are niciodată impresia că este singur. Fiecare din vechile bastimente ale Sing-Sing-ului, dominat de posturi de pază şi de faruri, face impresia unei grădini bine amenajate. In stânga sunt clădirile administraţiei. Deţinuţii, atât cât mai au energia şi curiozitatea de a se urca la nivelul ferestrelor din celule, pot zări, câteodată, în birourile administraţiei dactilografe tinere şi cochete. Nu e tocmai comod, atunci când eşti condamnat la douăzeci de ani închisoare să ai priveliştea aceasta, evocatoare de viaţă şi libertate.

Locuinţa şefului suprem al Sing Sing-ului, este o adevărată fortăreaţă blindată şi care ar putea cu uşurinţă să susţină şi un asediu. In caz de revoltă generală, aici este locul de rezistenţă al poliţiştilor şi de aici se porneşte acţiunea de reprimare. Nu e vorbă, turnuleţul de formă curioasă care străjueşte această mică fortăreaţă, este prevăzut, pentru ori ce eventualitate, cu un tun de 37 milimetri cu tir rapid.

Pentru a ne depărta puţin de aceste viziuni dramatice dar nu mai puţin reale (revoltele prizonierilor sunt foarte frequente în Statele Unite) facem o raită prin ateliere.

Tot ceeace este necesar deţinuţilor, se confecţionează în aceste ateliere.

(Urmează în pag. 1216)

O nouă maşină americană

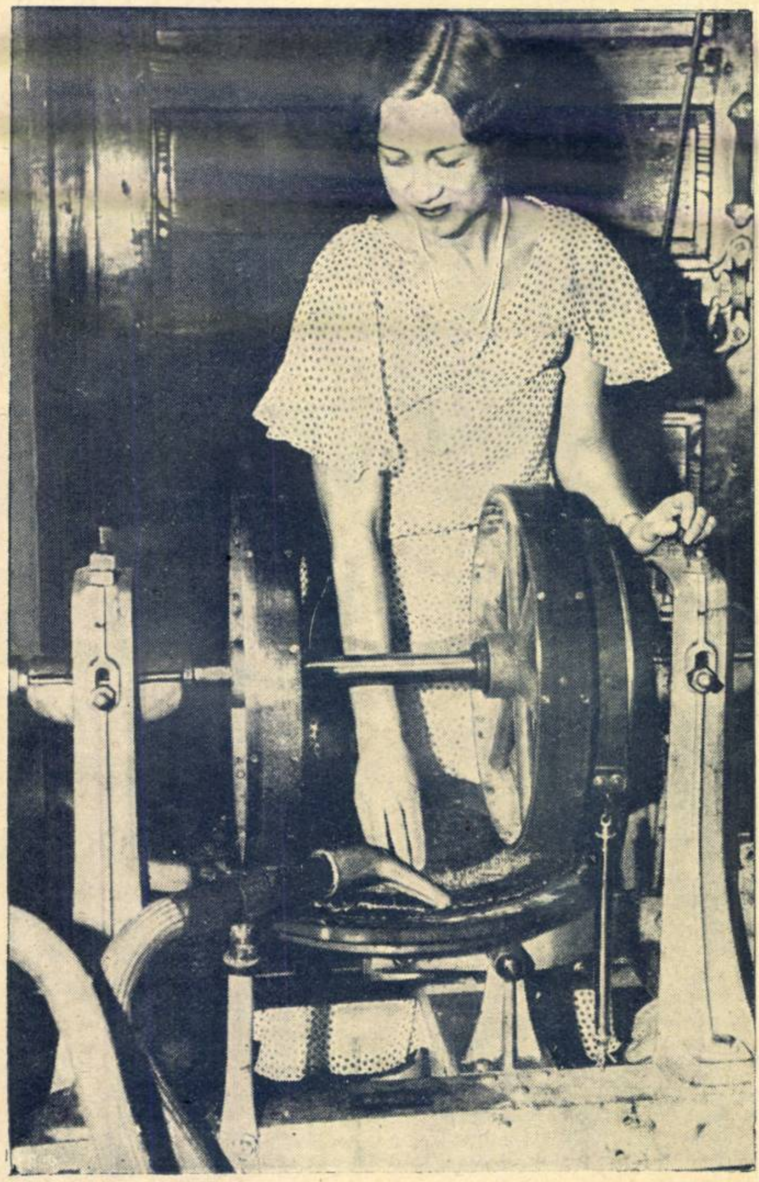

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Ultima descoperire a mereu inventivilor americani este maşina de încercat durabilitatea covoarelor. Deacum nu vom mai fi înşelaţi de negustorii puţin scrupuloşi, gata să-ţi vândă un covor de fabrică, drept un veritabil persan.

Printre cei opt sute de pensionari ai săi, Sing Sing are reprezentate toate meseriile. Cea mai mare parte dintre acei cari cunosc o meserie utilă (croitori, cizmari, brutari, horticultori, bucătari, electricieni, tâmplari, etc.) pentru a scăpa de singurătatea şi plictiseala teribilă a celulei, cer să fie puşi la lucru, imediat după venirea lor la închisoare. Aceştia sunt repartizaţi, după aptitudini, în echipe, cari fac haine şi ghete pentru deţinuţi, prepară mâncarea în bucătăria vastă, etc. Aceşti deţinuţi capătă bine înţeles răsplata materială pentru munca prestată şi mulţi dintre ei au la eliberare o sumă destul de frumuşică pentru a-şi putea închega o existenţă modestă.

Trecem acum în construcţia nouă a Sing-Sing-ului. Ferestrele cari corespund celulelor, sunt aici mult mai mari: aer şi lumină peste tot. In dreapta acestei clădiri, din piatră şi cărămidă roşie, se găseşte un reflector imens care serveşte aceluiaş scop ca şi cele mai mici dela intrare.

Toată piatra necesară nouilor construcţii, a fost extrasă de către deţinuţi, realizându-se astfel o economie apreciabilă.

Infirmeria, un adevărat «building», are aspectul unui spital pentrucă poate cuprinde peste o sută de deţinuţi, bolnavi sau răniţi. Infirmieri şi medici speciali sunt în permanenţă ataşaţi închisorii, unde au la dispoziţie apartamente vaste şi cu confortul cel mai modern. Sistemul vizitei la oră fixă care există în aproape toate închisorile din Europa, a fost de multă vreme exclus dintre zidurile majestuoase ale Sing-Singului. Infirmeria are în exterior acelaş aspect de fortăreaţă cu ferestrele zăbrelite ca şi celelalte secţii ale giganticei închisori; interiorul însă poate rivaliza cu cel mai modern spital.

Sing Singul are vaci de lapte, oi şi capre proprii. Laptele este rezervat în principiu, gardienilor şi celor bolnavi.

Se întâmplă însă de multe ori, că se produce în cantităţi atât de mari, încât este distribuit în mod gratuit tuturor deţinuţilor. Lapte cald servit deţinuţilor? Nu vi se pare că mulţi oameni cum se cade, cari muncesc din zori zilei până seara, pentru o biată bucăţică de pâine, ar fi fericiţi să poată lua de dimineaţă, o cană caldă cu laptele fumegând? Dar acesta nu e singurul avantaj al condamnaţilor dela Sing Sing. Celulele lor sunt construite cu atâta confort, încât laptele servit uneori dimineaţa, nu contrastează nici de cum cu felul lor obicinuit de viaţă. Astfel, fiecare deţinut are în celulă lavabo de porţelan cu apă curgătoare, pat de fier, scaun, masă, instalaţie electrică şi calorifer. Pereţii sunt acoperiţi cu email uşor de spălat de culoare foarte deschisă. Podeaua şi plafonul sunt construite dintr'o compoziţie specială care înăbuşe toate sgomotele venite de jos sau de sus. Dacă n'ar fi grilajul ferestrelor şi al porţii, nu aţi putea crede că vă găsiţi într'o cameră de hotel modern amenajată?

Deţinuţii au dreptul să stea o oră pe zi în curte, iar restul timpului şi-l petrec fie la lucru, fie ascultând radio în celulele lor prevăzute cu instalaţii complecte.

Este un mijloc ingenios de a le îmblânzi sufletele... Aparatele funcţionează toată ziua. Nu toţi deţinuţii agreiază însă, aceiaşi bucată, astfel că se delectează în căutarea posturilor şi produc o cacofonie generală din care nu se mai înţelege nimic. Pentru a se remedia acest rău şi mai ales pentru a se menaja susceptibilităţile.. muzicale ale deţinuţilor, la o anumită oră din zi manipularea aparatelor de radio este interzisă şi în schimb undele sonore sunt transmise printr'un difuzor imens tuturor deţinuţilor.

In subsolul imens se găseşte spălătoria şi brutăria ambele complect mecanice. Pâinea se fabrică aici după principiile cele mai moderne şi preceptele stricte ale higienii, iar rufele deţinuţilor cunosc aceeaşi îngrijire ca şi a celor obişnuiţi să-şi încredinţeze lengeria caselor de specialitate.

Sala de mâncare, unde se consumă această pâine de lux, nu are nici o asemănare cu sălile respective ale celorlalte închisori. Are totuşi un aspect sever, ca de altfel întreaga închisoare. Scaunele sunt fixate de podea, ceeace constituie o măsură inteligentă de precauţiune, căci la altercaţiile dintre deţinuţi ar putea servi de arme periculoase.

Fiecare deţinut are la dispoziţia sa un spaţiu anumit. Fiecare vine cu furculiţa, lingura şi gamela sa proprie. La intrare, un gardian controlează curăţenia acestor ustensile şi nu permite intrarea decât a celor cari le prezintă în cea mai perfectă stare de curăţenie. Principiile sanitare cele mai moderne au găsit aici aplicaţia cea mai riguroasă.

Cariera de piatră a închisorii este foarte populată. Când eşti tânăr şi când ai muşchi, de ce să-i laşi să se atrofieze în închisoare? Oameni cari n'au de stat în dosul grilajului decât cincisprezece sau douăzeci de ani, de ce nu şi-ar reîmprospăta puterile urnind din loc pietroaele imense de granit? Nu-i obligă nimeni să-şi facă de lucru în mină. Deţinuţii vin de bună voe şi-şi petrec aici vremea deplasând granitul şi întărindu-şi muşchii.

Unii din ei, cei cu gânduri bune îşi refrişează fizicul pentru viaţa de muncă pe care o întrezăresc la părăsirea închisorii. Ceilalţi, pentru cari nimeni şi nimic nu-i mai poate readuce pe drumul drept, îşi pun la punct forţa fizică pentru cine ştie ce noui isprăvi viitoare. Care este însă, ochiul atent de gardian, care să poată deosebi cu preciziune pe unii de alţii?

Cu toate acestea, acum, când am istorisit — pe scurt de altfel — viaţa frumoasă lipsită de orice griji, tratamentul admirabil şi confortul deosebit al Sing-Singului, încheierea pe care orice om normal o va face povestirei noastre va fi invariabil: «Şi cu toate acestea, Sing-Sing-ul rămâne.. tot o închisoare».

Recorduri de viteză

Abatele Th. Moreux, directorul observatorului din Bourges, afirmă că aviatorul care reuşeşte să zboare 100 metri într'o secundă, se declară foarte fericit de ispravă, în timp ce glontele de mare calibru zboară cu o viteză iniţială de 1000 până la 1500 metri pe secundă. Toate aceste recorduri sunt însă bătute în domeniul molecular.

Astfel, la temperatura la care îngheată apa, o moleculă de hidrogen face mişcări cu o viteză care se apropie de 2 km. pe secundă; în arcul electric, viteza atinsă atinge cu uşurinţă 8000 metri.

Alte exemple sunt şi mai edificatoare.

Un bolid venit din adâncimile cerului şi căzând pe pământ numai prin simplul fapt al atracţiunii, are o viteză de mai mult de 12 km. în ultima secundă a căderii.

Toate acestea nu găsesc însă comparaţie în vitezele realizate în lumea stelelor, căci sunt nebuloase cari se depărtează de noi cu 1800 km. pe secundă.

Dar cele mai mari viteze le realizează atomii:

Astfel, razele catodice ale razelor X nu sunt decât un flux de electroni care aleargă cu 60.000 km. pe secundă. Dacă nu le-ar sta nimic în cale, aceşti electroni ar parcurge distanţa dintre pământ şi lună adică 384.000 km. în mai puţin de 7 secunde.

Dar, n'am terminat; studiindu-se diferitele raze pe care le degajă radium-ul, s'au observat că micile corpuscule beta, aleargă cu o viteză de 290.000 km. pe secundă. Acest record nu a fost bătut decât de lumină, care parcurge 300.000 km. în acelaş timp.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la „Oglinda Lumii" primesc GRATUIT un calendar bloc „Eminescu" pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la „Oglinda Lumii" se ridică la modica sumă de lei 250.

Inundaţii la Londra

(Foto-exclusivitate Keystone)

Inundaţiile recente din Anglia au făcut mari stricăciuni în special la Londra, unde Tamisa a acoperit cartiere întregi. Iată aci un aspect periferic al năvalei apelor, cari au blocat cu desăvârşire pe locuitorii respectivi în casele lor.

Curiozităţi din toată lumea

1) Marele sculptor Misu-un-Takamura (stânga) a realizat în marmoră un idol dedicat soldaţilor japonezi, căzuţi în luptele recente din Manciuria. — 2) In Scoţia, studentele îşi aleg... rectorul. Pentru această îndeletnicire extra-ştiinţifică, alegătoarele vin la Universitate într'o curioasă îmbrăcăminte, uzând de biciclete ca mijloc de locomoţiune rapidă. — 3) Africa în studio! O negresă, reprezentantă frumoasă a... rasei, serveşte de model în studio-ul plastic al unei şcoli superioare din Londra. — 4) La noi, lupte de cocoşi; în India, lupte de elefanţi. Fiecare ţară cu obiceiurile ei, adăogăm, totuşi ca şi în India, ca şi în Spania pentru luptele de tauri — aceste lupte de elefanţi constituesc o distracţie naţională. O mulţime imensă asistă la bătălie şi encurajează cu urlete şi strigăte stridente pe elefantul combatant. Elefantul însă este un animal blând, care nu-şi urmăreşte cu înverşunare victima. Elefantul căzut jos, care e socotit învins este ajutat să se ridice chiar de către elefantul învingător. 5) O furtună puternică pe coastele Scoţiei, în loc să arunce la mal obişnuitele scoici, a dat la iveală cantităţi enorme de cărbune de o provenienţă necunoscută. Iată aci două tinere fete aprovizionându-se cu acest mineral preţios.

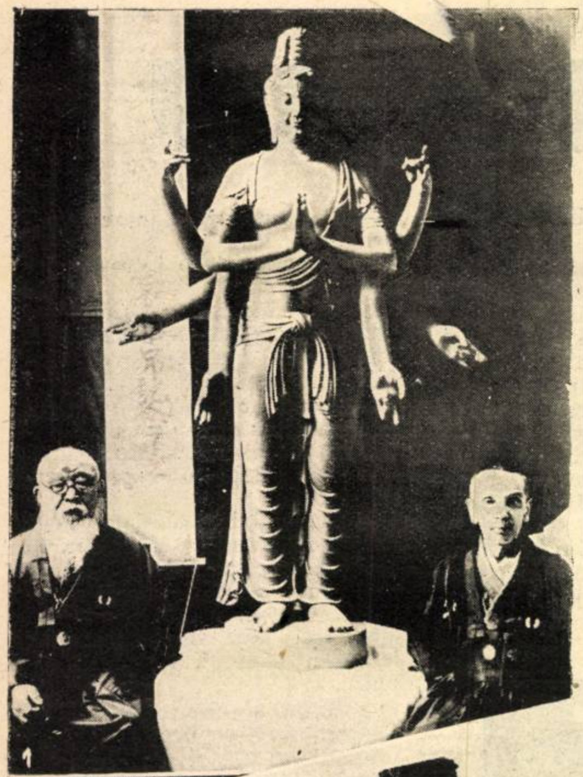
1

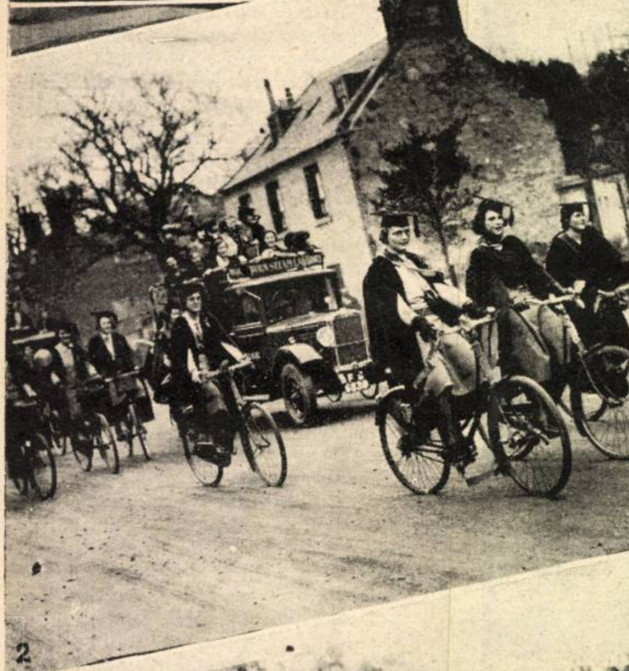
2

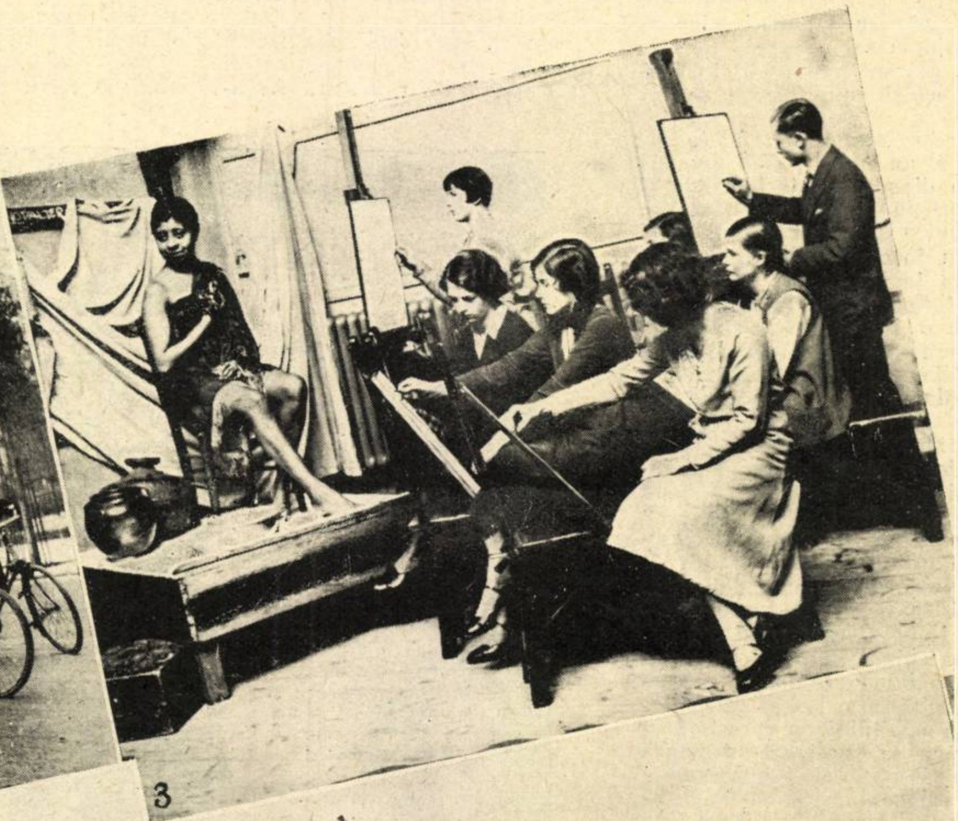
3

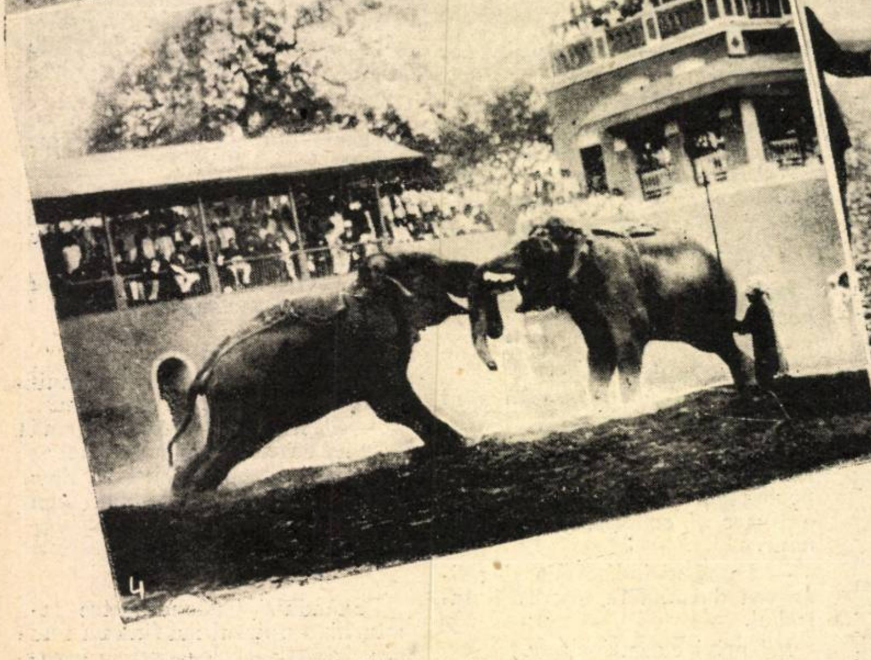
4

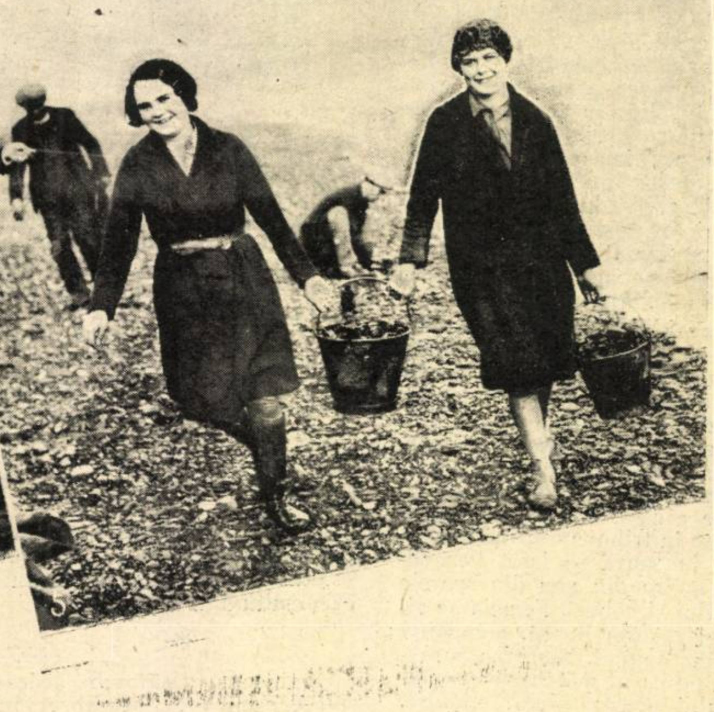
5

FEMEEA IN NEGRU

NUVELĂ DE A. SMITH

2)

Glasul orgii se opri deodată, fără gradaţii, ca şi cum o inimă s'ar fi rupt şi viaţa s'ar fi avântat într'o strădanie supremă. Un murmur ca un plânset mut, venind dela o bancă laterală, mă făcu să tresar. Mă strădui să văd şi desluşi în cele din urmă, conturul unui obraz de femee, pe care un văl des îl ascundea privirilor. Observai şi un copil lângă dânsa, care-şi odihnea capul pe umărul ei. Băeţaşul era descoperit şi cârlionţii părului său blond, păreau o pată luminoasă pe hainele sale negre.

Un plânset pe jumătate înăbuşit ca şi cum femeea se sufoca...

In clipa aceasta de emoţie puternică, un zgomot slab de paşi venea dinspre uşa bisericii, şi se apropiă încetul cu încetul. Nu putea fi decât cel al unui bătrân încovoiat şi tremurând. Acesta înainta încet în încăperea întunecoasă, ţinând într'o mână o lumânare aprinsă, un biet muc de ceară. In cealaltă, un felinar de ţară, a cărui flacără dansa în jurul picioarelor sale.

Imbrăcat într'o manta lungă cafenie, o dâră de lumină îi încercui barba şi părul alb într'un nimb vaporos. Mişcările îi erau încete, nesigure. Dascălul venise să aprindă lumânările.

El se opri la jumătatea drumului, în tinda cea mare şi lucirea slabă a felinarului său căzu pe chipul cel mai apropiat şi pe o lumânare lungă şi subţire, lipită pe o bancă. Mica flacără a opaiţului pe care-l ţinea în mâna sa nesigură tremură ca un fluture de noapte, înainte de a atinge lumânarea, apoi, aceasta, se aprinse şi arse. In timp ce lumina ei se urca spre profunzimile cupolelor întunecoase, atingea arabescurile altarului învăluit în întuneric şi se strecura pe argintul lămpilor agăţate, o ultimă notă tristă pluti încet, crescu într'un extaz de sunet şi se pierdu într'un cor de glasuri îngereşti. Dascălul înaintă în marea tindă, aprinse două lumânări pe altarul din fund şi dispăru în întuneric.

Femeea abia vizibilă, era aplecată cu capul pe spătarul unui scaun, strângând copilul la sân. La un moment dat se întoarse. O rază de lumină îi căzu pe faţă şi atunci, surprinsei o lacrimă, fără să-i fi văzut obrazul.

Muzica încetase; ultimul psalm fusese cântat; un bec de gaz se aprinse în tribuna orgii şi credincioşii începură să iasă. Paracliserul apăru din nou din spatele altarului şi coborî. Femeia se ridică şi eşi din bancă, mângâind cu mâna copilul. Mişcarea aceasta nu putea să mă înşele; ritmul mersului acesta lent, ondulat, era umbra nopţii dinainte.

Lumânarea pe care o ducea paracliserul, răsfrântă toată acum asupra femeii, îmi risipi ori ce îndoială. Aceleaşi trăsături fin cizelate, aceleaşi bucle de păr negru, aceeaşi ochi, aceleaşi pleope obosite ca nişte flori umede de roua dimineţii.

Insfârşit, o găsisem!

Mergeam în spatele ei, atât de aproape, încât puteam să pun mâna pe capul băeţaşului sau să-l ating pe cel al mamei, aplecat pe buclele blonde ale copilului.

Bătrânul paracliser încovoiat, trecu mişcându-şi felinarul şi jucând împrejurul său o umbră sepulcrală. Apoi, se opri, lăsând să se scurgă mulţimea, prin eşirea principală.

In momentul când paracliserul făcu un alt pas, femeia tresări izbită parcă de o lovitură, strângând copilul mai aproape de ea şi fixând cu privirea umbrele mobile pe cari le închega lumânarea. Mă plecai înainte. Licăritul lampei, cu conurile ei de lumină tremurândă, proectându-se pe pietrele podelei, trasa urma unei cruci.

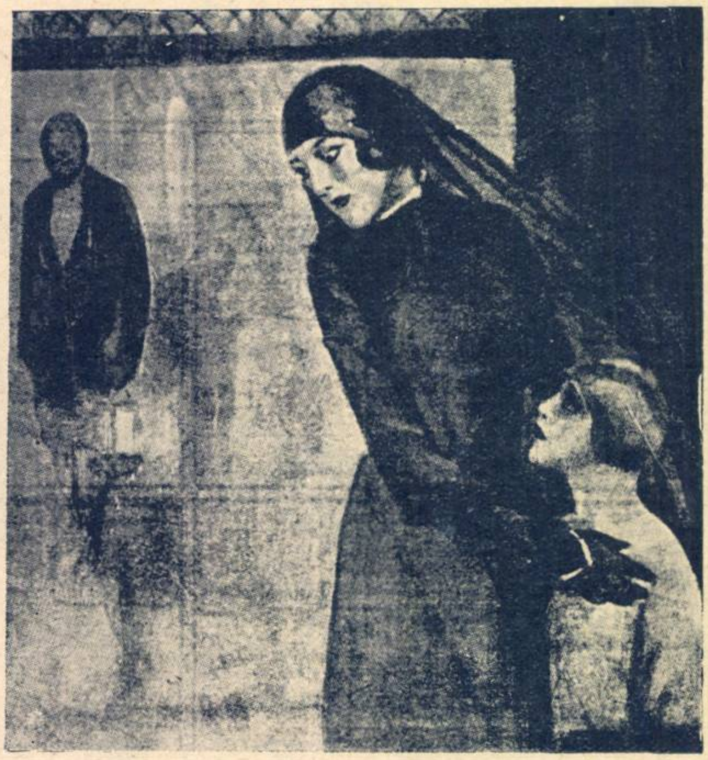

Câteva minute femeia rămase ca leşinată, cu ochii fixaţi pe umbră tremurândă din întreaga ei fiinţă şi numai când paracliserul, făcând câţiva paşi înainte pentru a ţine uşa deschisă, risipi umbra acestei cruci, femeia îşi reveni.

Liniştită, salută cu cucernicie, se închină şi eşi în noaptea rece şi înstelată, strângând mâinile băeţaşului într'ale ei.

*

Dimineaţa următoare şedeam sub copacii lui Noe, observând oamenii cari treceau şi se reîntorceau, când un bărbat, într'un costum alb de flanelă, cu un baston uşor în mână, cu o pălărie de pae cu panglică roşie şi cu cravată în ton, opri o florărească drept în faţa mea şi-şi prinse la butonieră un supliment de culoarea sângelui.

In lumina zilei, bărbatul era mai galben încă decât sub razele artificiale ale lămpilor cu gaz. Ochii îi rămăseseră limpezi şi strălucitori. Marginile lor însă erau puţin roşii, iar cearcănele cari se săpau sub pleoape, trădau lipsa de somn. Mergea cu siguranţa lui obişnuită, fără gravitatea aceia de maniere care îl caracteriza în noaptea jocului. Luat ca un simplu trecător, impresiona prin aerul lui blând; un obişnuit al mizelor excesive care îşi oferă plăcerea unei preumblări matinale fără alt scop în viaţă decât acela de a respira aer proaspăt.

Flerul lui de păianjen îi indicase prezenţa mea, dela început — eram încă un mucos de atras — şi-şi alesese floarea în faţa mea, cu scopul de a întinde firele pânzei sale. Intorsei capul. Era prea târziu însă.

— Domnul n'a jucat noaptea trecută? mă întrebă el cu respect.

— Nu!

Imi veni subit o idee.

— Ia loc, te rog. Vreau să-ţi vorbesc.

Crupierul atinse cu un deget marginea pălăriei, deschise un porte-cigarettes de aur, îmi oferi o ţigare şi se aşeză alături de mine.

— Scuză-mi indiscreţia, dar cine era doamna în negru? îl întrebai.

Mă privi cu curiozitate.

— Vreţi să vorbiţi despre doamna cu poşetă?

— Da

— A fost pe vremuri baroana Frontignac.

— Pe vremuri? Dar acum cine e?

— Acum? Este o întreagă poveste, îngână el.

Se opri, închise cu un clinchet sec porte-cigarettes-ul şi aplecat, tot mişcând pietricelele cu vârful bastonului, zise:

— Dacă ar fi avut o poşetă mai mare, nu credeţi că ar fi putut să facă să sară banca?

— Prin urmare o cunoşti? persistai eu.

— Oamenii de profesia mea cunosc toată lumea. Mai curând sau mai târziu, fiecare vine la noi: când eşti tânăr, banii au aripi, când încep să-ţi apară fire albe, eşti mai circumspect, iar bătrânii, ramoliţi, îşi pierd capul.

— Dar ea nu făcea impresia să fie jucătoare! replicai la iuţeală.

Crupierul zâmbi, cu zâmbetul lui cinic şi obraznic.

— Domnul nu fixează sensul cuvintelor. O jucătoare! Aveţi desigur intenţiunea să spuneţi că doamna nu avea aparenţa de a fi dominată de patima jocului?

Şi cu un ton hotărît, mişcând încă pietrele, adăogă:

— Doamna juca din dragoste.

— Pentru cărţi? îl completai, eu, insistând să aflu tot.

Crupierul, mă privi fix, ridică umerii şi începu să râdă şuerat:

— Pentru un bărbat!

Şi observând interesul meu, continuă:

— Aţi dori să ştiţi ceva despre dânsa?

Işi ridică cele cinci degete dela mână şi prinse să le îndoiască, unul după altul, povestind.

— Iată drama doamnei baroane. Povestea începe depe când era novice la mânăstirea Sf. Ursule, destinată grijilor bisericeşti şi operilor caritabile. O găsim apoi doamnă de societate, bogată şi soţia baronului Alphonse de Frontignac, prim-secretar al legaţiei franceze la Viena. Şi însfârşit, mama unui copil un băiat de şase ani astăzi, aproape întotdeauna în braţele sale.

Tăcu un moment, se jucă cu bricheta, o făcu să alunece în buzunar şi continuă:

— Iată prima parte.

Şi apoi, după o pauză în timpul căreia făcu iar câteva desene cu bastonul, spuse brusc:

— In fond, vă interesează cu adevărat, povestea aceasta?

— Evident.

— O cunoaşteţi deci?

Şi îmi aruncă o privire bănuitoare la care nu mă aşteptam.

— N'am văzut-o niciodată până în ziua aceea! îi răspunsei net şi n'o voi mai vedea niciodată. Plec astăzi la Paris şi Sâmbătă mă îmbarc la Havre.

*

Punându-şi bastonul între genunchi, crupierul mă fixă cu una din privirile acelea cari te învăluesc, ca pentru a-ţi pătrunde cele mai ascunse gânduri şi cu un aer de încredere provocat, fără

(Urmează în pag. 1226)

SPORT

1. — Hockey-ul pe ghiață este un sport relativ nou și care a izvorât mai mult din dorința de a se găsi o cât mai reușită variație a patinajului. Dacă sportul propriu zis al patinelor, are practicanți fervenți în toată lumea, hockey-ul în schimb nu se bucură de aceeași popularitate peste tot.

Pentru a fi practicat însă, așa cum trebue, hockeyul cere însușiri deosebite și din această cauză puține sunt echipele cari au ajuns să desfășoare un joc de factură superioară.

Hockeyul este de origine canadiană și deaceia mulți îi zic chiar hockey canadian. In țara de baștină, echipele cari practică acest sport sunt foarte numeroase și în acelaș timp perfecte din punct de vedere al technicei și spectaculozității. Echipele canadiene au deținut întotdeauna supremația mondială, câștigând cu o regularitate matematică campionatele internaționale.

Clișeul nostru reprezintă echipa canadiană din Ottawa, care a făcut de curând la Paris match nul (2-2) cu reprezentativa Franței.

2. — Max Schmelling, campionul mondial de box la toate categoriile s'a înapoiat în America, unde a cunoscut primele mari succese.

Schmelling se va întâlni după cum se știe cu Sharkey, fostul său învins, într'un match în care va fi angajat titlul pe care-l deține campionul german. Va primi pentru aceasta, o sumă imensă, dar partida va avea loc deabea la anul, așa că timpul trebuia utilizat cât mai practic cu putință. Până atunci, Schmelling va cutreera America dealungul și dealatul și va face exhibiții în toate centrele importante. Pentru fiecare eșire în public, campionul german va primi sume cari în leii noștri înseamnă adevărate averi. Fotografia noastră îl reprezintă pe Schmelling la sosirea sa în portul New-York, unde l-a așteptat foarte multă lume.

3. — Motociclismul cu obstacole este cel mai nou și cel mai periculos sport mecanic. După cursele motocicliste pe urmele de cărbune, a venit rândul unor probe cari cer nu numai curaj ci și îndemânare cu adevărat acrobatică. Publicul urmărește cu atenție astfel de încercări, pentrucă emoțiile pe cari le provoacă, fac parte integrantă din însăși mentalitatea sa. Iată în instantaneul nostru un motociclist sărind de **pe trambulină.**

Extravaganţă.

Tutunul ca medicament

Se ştie că tutunul a fost introdus în Europa de către Jean Nicot, fost amabasador al Franţei în Portugalia. In 1560, regina Cathernia de Medicis era grav bolnavă şi ambasadorul francez i-a recomandat tutunul drept medicamentul cel mai bun pentru boala de care suferea. Medicii nu mai aveau nici o speranţă de scăpare, aşa că anturajul o implora să urmeze sfatul lui Nicot. Francois II şi toată curtea au insistat trei zile în şir, până ce, în cele din urmă, regina bolnavă a acceptat medicamentul. Efectul tutunului a fost nesperat de bun şi regina s'a însănătoşit.

Cronicile vremii nu spun însă nimic asupra felului în care a luat regina medicamentul salvator. Cert este însă că dela curtea regală, utilizarea tutunului ca medicament a trecut repede în toată Franţa. Tutunul era întrebuinţat contra durerilor de cap, în asfixieri, contra holerii, a tifosului şi a malariei.

Marchiza de Pompadour întrebuința tutunul pentru „excitarea memoriei".

Din Franţa, tutunul a trecut în Anglia, Germania şi apoi în tot restul Europei.

Efectele curative ale tutunului n'au putut fi păstrate însă până în zilele noastre.

Casă de oţel dintr'o singură bucată

La Niagara Fiels în Statele Unite s'a terminat de curând construcţia unei clădiri de 14 metri înălţime şi cu o faţadă de 80 metri, care este făcută esclusiv din oţel. Caracteristica acestei case este că oţelul fiind lipit prin sudură autogenă, formează un bloc masiv de 297 tone, care ar putea rezista fără teamă la ofensiva artileriei grele.

Zgârie norii New-Yorkului

De curând s'a inaugurat la New York marea clădire a lui Empire State Building, cel mai nou şi totdeodată cel mai mare zgârie nori din Statele Unite.

Această clădire imensă are 85 etaje şi se termină printr'un turn de 200 picioare înălţime pe care se va construi un pilon pentru aterizarea Zeppelinelor. Empire State Building cu cei 375 metri ai săi, este campionul zgârie norilor americani.

Al doilea loc pe tablou fusese deţinut mai înainte de către Woolworth Building, construit acum 18 ani în partea de sud a New Yorkului. Această clădire măsoară numai 237 metri şi are 60 etaje, înaintea sa fiind Chrysler Building cu 77 etaje, depăşit la rândul său de Empire.

In momentul de faţă zgârie norii principali ai New York-ului sunt:

	Etaje	Inălţ.
Epire State	85	375
Chrysler Building	77	341
Bank of Manhattan	71	277
Woolworth	60	237
500 avenue	58	20[illegible]
Chanin Tower	56	204

In New York sunt în total 20 de edificii cu 40—55 etaje 50 de edificii cu mai mult de 30 etaje şi un număr considerabil cu mai puţin şi mai mult de 20 etaje.

La construcţia ultimului zgârie nori au fost utilizaţi nu mai puţin de 3400 lucrători.

Adio, picioare îngheţate

Iarna are dezagramente numeroase, printre cari cel mai important este provocarea degerăturilor la mâini şi la picioare.

Pentru membrele inferioare, un iscusit cizmar din Budapesta a găsit leacul contra degerăturilor. Nu e vorba de vre'o pomadă sau vre'un medicament ci pur şi simplu de un aparat electric de pe urma căruia vor trage foloase deocamdată cei obligaţi să staţioneze mai multă vreme în acelaş loc, cum sunt de exemplu sergenţii de stradă, vatmanii de la tramvae, etc. etc.

Invenţia cizmarului budapestan este foarte ingenioasă şi constă dintr'un aparat electric ce se introduce între pielea şi căptuşeala încălţămintei. Cu ajutorul unei prize electrice, încălţămintea se încălzeşte aproape instantaneu, căldura putând fi regulată după intensitatea gerului.

Invenţia aceasta, dacă are inconvenientul practic al faptului că este în funcţie de o priză fixă care paralizează aproape orice mişcare, are însă avantajul că este un fericit început în rezolvirea unei importante probleme a anotimpului friguros.

Cititorii revistei noastre cari vor face până la 20 Ianuarie 1932 un abonament de un an la «Oglinda Lumii» primesc GRATUIT un calendar bloc «Eminescu» pe anul 1932.

Reamintim că abonamentul pe un an la «Oglinda Lumii» se ridică la modica sumă de Lei 250.

Noul ministru de externe al Anglie

Se ştie că la constituirea celui de doilea cabinet de uniune naţională Mac Donald, a produs senzaţie numirea la «Foreign Office" al lui Sir John Simon, un avocat de mare valoare, dar care nu se amestecase prea mult, până atunci, în luptele politice. Iată-l fotografiat alături de soţia sa.

S'A SCHIMBAT CLIMA?

In Ianuarie am avut zile de primăvară și în Noembrie gerul Bobotezei

La 11, 12 și 13 Noembrie am avut vara Sf. Martin, temperatura la București ridicându-se până la + 25 grade Celsius, apoi toamna și-a reluat evoluția normală până la **27 Noembrie.**

In această zi fatală, un cutremur violent a zguduit pământul Greciei, provocând o perturbare a echilibrului atmosferic. La 28, valul de frig coborî dela Cercul Polar până în țara noastră și în noaptea spre 29. Crivățul porni cu toată furia să rupă norii de zăpadă deslănțuind un viscol potolit abia după 48 de ore.

NOAPTEA SF. ANDREIU

La 30 Noembrie 1931 a fost noaptea sfântului Andreiu și printr'o stranie coincidență a fost prima noapte de ger polar.

In acea noapte de groază, termometrul școalei viticole din Chișinău a înregistrat **minus 28 de grade.**

Inaintarea valului de frig în Basarabia a fost atât de rapidă, încât în mai puțin de 12 ore massele de aer rece din Urali au ajuns până în județele Soroca și Lăpușna.

La Constanța uraganul aruncă valuri de 15 m. peste digul cel mare. La București gerul surprinse mii de familii în grele nevoi, fără lemne în casă, fără bani, iar cartierul Tei a fost îngropat în zăpadă. Niciodată iarna n'a fost atât de rea.

Cancelarul Germaniei anunțând astă vară că vine iarna cea mai grea care s'a cunoscut vreodată, a avut în parte dreptate; apogeul crizei mondiale economice coincidând din nenorocire cu paroxismul elementelor naturei.

IERNI UȘOARE

Iată din curiozitate câteva ierni ușoare după însemnările lui Hepites.

Anul 584 după Hs. — In acest an a fost o iarnă atât de dulce în Europa, încât s'au văzut trandafirii înflorind în Ianuarie.

Anul 1186. — Iarna a fost atât de călduroasă, în cât în Germania secerișul s'a făcut în Mai, în loc de August.

Anul 1421. — A avut o iarnă și mai dulce, cireșele fiind coapte, în Aprilie și strugurii în Mai.

CE SPUN METEOROLOGII?

Iarna atât de grea începută anul acesta a surprins și pe meteorologi, cari n'au găsit până în prezent explicațiuni suficiente asupra anomaliei vremurilor moderne.

Meteorologia e o știință abia la începutul ei, observațiuni regulate făcându-se abia de vreo 80 de ani. Preziceri sigure se pot face numai pentru 24 ore și încă destul de greu, fiind necesară în prealabil cunoașterea timpului a cât mai multor localități vecine.

Vremea nu se poate prezice numai după barometru, dovadă că viscolul dela 29 Noembrie s'a deslănțuit când acul arăta «timp frumos». Pentru a ști dacă cerul va fi mâine senin, variabil sau acoperit la București, trebuie să știu precis cum e cerul azi la Ploești, Brașov, Giurgiu, Timișoara, Iași, Sulina și Constanța, adică pe o rază de sute de kilometri în jurul Capitalei. Uneori, când viteza curenților perturbatori e mare, trebue să cunoaștem situația atmosferică pe o rază de 2000—3000 km. pentru a putea face o hartă sinoptică precisă și a deduce timpul probabil.

In cronicele meteorologice redactate pentru ziarul «Dimineața» se folosesc ultimele știri prinse prin radio cu ajutorul **Marconifonului,** aparat foarte perfecționat, în formă de valiză care redă aproape 100 de stațiuni în haut-parleur. Dacă în timp de câteva minute se poate afla cum e vremea pe tot continentul, trebuie însă să treacă uneori 2—3 zile pentru a se putea afla la București situația atmosferică la Iași sau la Oradea. De aceea, în țara noastră e foarte greu să se facă întotdeauna pronosticuri sigure; nici institutul meteorologic, nici specialiștii particulari n'au date suficiente și rapide pentru alcătuirea hărților reprezentând isotermele și isobarele.

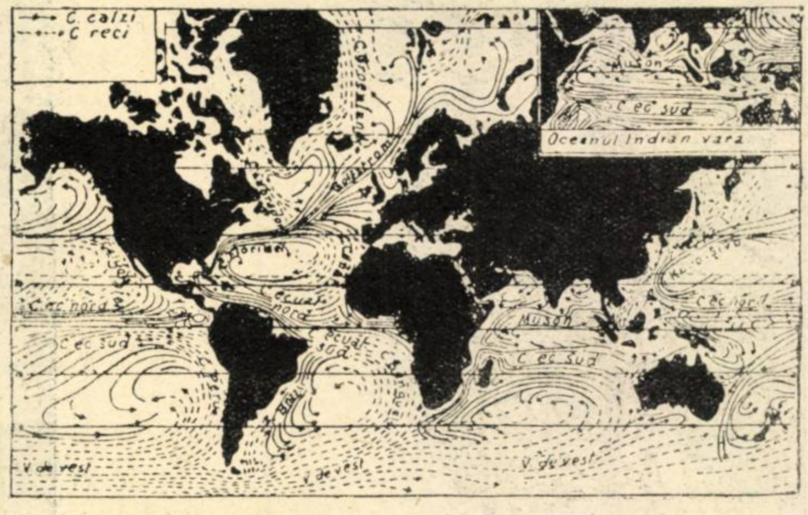

Harta curenților în timpul iernii noastre. (după Geografia fizică a d-lui prof. N. Gheorghiu).

Prin **isoterme** se înțeleg curbele de egală temperatură; **isobarele** sunt curbele de aceeași presiune.

Nesiguranța meteorologilor e și mai mare când e vorba de pronosticuri de lungă durată. Unii sunt de părere că variațiile climaterice s'ar datori, în mare parte, deviațiunilor dela cursul său normal, a curentului ferbinte numit Goolf Stream. Această deviație ar fi fost provocată de cutremurul ce a zguduit acum trei ani fundul Oceanului Atlantic și de atunci avem anomalii precum:

1) **ger siberian în Februarie 1929.**

2) **primăvară mediteraniană în Februarie 1930.**

3) **arșiță ecuatorială în Iulie 1931, termometrul arătând + 60 grade C. la București.**

4) **val de frig în August 1931, la munte ninsoare pretimpurie.**

5) **începutul iernii în ziua equinoxului toamnei; la 24 Septembrie 1931 a nins în Capitală și se înregistră primul ger pe Bărăgan.**

6) **revenirea verii la mijlocul lui Noembrie, așa numita VARA SFANTULUI MARTIN, termometrul ridicându-se la + 25 grade C. în Capitală și la + 26 grade pe Bărăgan.**

7) **revenirea toamnei și prelungirea ei până la 28 Noembrie, cu ploi în Dobrogea.**

8) **sosirea vijelioasă a iernii grele la 29 Noembrie, fără nici un avertisment, temperatura scăzând vertiginos la minus 28 grade în Basarabia și minus 17 grade la București.**

Am citat numai câteva din anomaliile mai simțitoare arătând că ne găsim în fața unor schimbări climaterice frequente.

Clima nu s'a schimbat numai în țara noastră dovadă că în Noembrie gerul a coborît până la Atena.

CE E GOOLF STREAM-UL?

In golful Mexico, ia naștere pe linia geografică numită **Tropicul Racului** un curent de apă caldă numit Curentul Golfului (Goolf Stream).

Acest fluviu curge la suprafața oceanului mai repede ca Amazonul, fiind la început îngust și numai după ce ocolește o bună parte din America de Nord, se lărgește aproape de New York, de unde se îndreaptă spre Europa în unire cu marele curent de apă fierbinte născut în Marea Sargasa.

La 1928 Goolf Stream-ul a suferit o perturbare datorită unui lanț de iceberguri ce a coborît mai jos de Cercul Polar. De aceea, am avut în anul următor, la 1929, o iarnă siberiană în toată Europa și gerul a trecut chiar de Mediterana, ajungând până în Egipt. In țara noastră, iarna 1929 a fost extrem de grea, înregistrându-se în Basarabia un ger de — 43 grade Celsius dar în nordul Chinei gerul a coborît la — 57 grade.

Anul trecut Goolf Stream-ul a deviat în sens invers, datorită cutremurului submarin din Octombrie 1929 și a trimis spre Gibraltar o cantitate enormă de apă fierbinte, care pătrunzând în Mediterana a provocat o iarnă călduroasă cu ploi torențiale diluviene în Grecia, Italia, Spania și mai ales în sudul Franței.

Anul acesta, din cauze insuficient cunoscute, — astronomii le pun în socoteala petelor solare, sismologii le atribuesc cutremurelor iar vulcanologii le pun în sarcina vulcanilor — iarna a fost mai capricioasă ca în alte dăți.

Reproducem de curiozitate câteva titluri de cronici meteorologige apărute în ziarele zilnice:

— **Patinaj pe ghiață artificială.**

— **Ploi torențiale în sudul Basarabiei.**

— **După valul de căldură.**

— **Inundații la Galați.**

— **Ploaie roșie la Paris.**

Titlurile de mai sus n'au fost publicate în luna Iulie, cum ar crede unii cititori. Titlurile de mai sus au apărut în ziare la începutul lui **Ianuarie** 1931, în ajunul Bobotezei.

S'A SCHIMBAT CLIMA?

Intrebarea: «**S'a schimbat clima?**» e firească, revenind în fiecare iarnă ca un leit motiv.

Experiența vieții noastre e prea redusă, față de timpul oscilațiunilor climaterice. Bătrânii susțin că nu-și amintesc de ierni atât de «ușoare» și s'ar putea să aibă dreptate. La 1888 a fost la București un ger de — 30 grade Celsius, dar la 1888 mia de kilograme de lemne costa 15 lei și chiar omul cel mai sărac putea câștiga pe atunci ușor această sumă. In 1931 un ger de numai 20 grade e mult mai greu de suportat pentrucă suntem mai sensibili și mai săraci decât generațiile de acum 50 de ani.

Acum jumătate de veac o iarnă mai aspră era așteptată cu satisfacție; toți oamenii aveau căciuli și glugi, cei săraci cojoace, cei bogați blănuri, iar bani de argint avea fiecare măcar pentru existență exceptând câțiva săraci cari găseau și aceștia, adăpost, lemne, hrană și câte o haină mai veche dăruită de vre-un om mai inimos. Astăzi iarna e un coșmar chiar pentru cei cu slujbe mai bune cari în Decembrie primesc abia lefurile din Septembrie.

*

Concluzia?

Clima nu s'a schimbat atât de mult cât orânduirea societății omenești, milioane de oameni fiind surprinși de elementele atmosferei într'o situație mai jalnică ca pe vremea când strămoșii noștri din epoca pietrii necioplite, trăiau în caverne neștiind încă modul de a obține focul. Eram însă acoperiți cu blănuri și aveau belșug de vânat.

Cu atât e mai tristă situația când după milenii de progres vedem noroadele misoneiste prăbușindu-se în mizerie din cauza prea marei bogății.

Vremea rea are și avantaje: războiul în Manciuria s'a oprit, cai și tunuri fiind îngropați de viscol. Până la apariția acestor rânduri pacea se va încheia poate în Extremul Orient grație intervenției extrem de energice a Crivățului.

F.

ULTIMELE E
Ă
SĂPTĂ

3

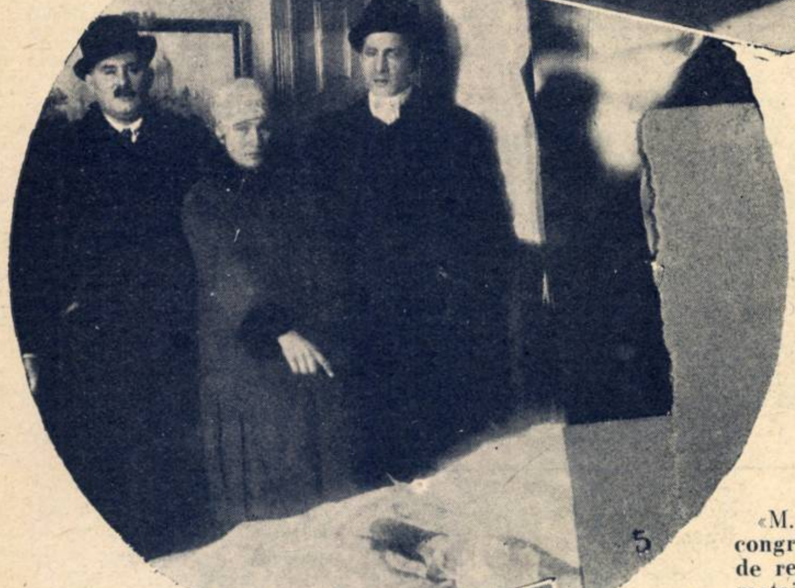

5

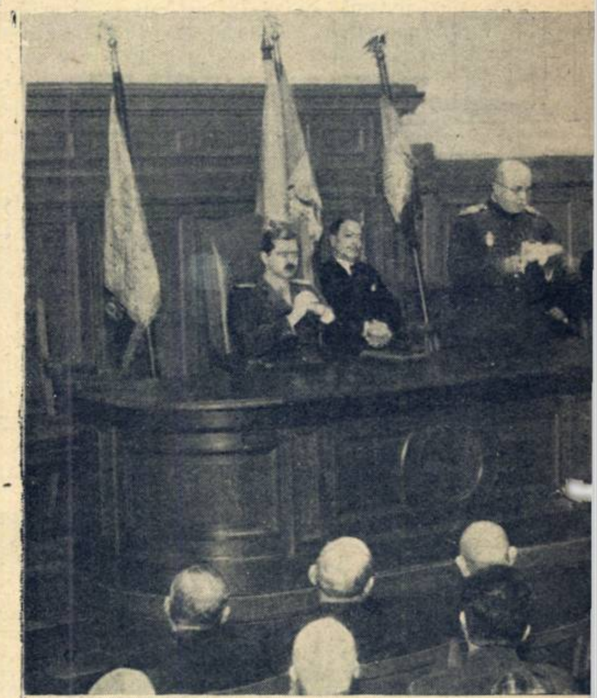

«M. S. Regele prezidează **congresul Uniunii ofiţerilor de rezervă.** Ministru Armatei citindu-şi discursul. — 2) Regele şi Voevodul Mihai la depunerea jurământului elevilor şc. militare de infanterie. — 3) Romeo Popescu pe catafalc.— 4) Sicriul regretatului aviator purtat de camarazi până la carul mortuar. — 5) Asasina din str. C. A. Rosetti, Didina Constantinescu, arată cum a comis crima; la stânga, d. jude-in-

7

8

VENIMENTE
LE
MÂNII

structor Manolescu. — 6) Ofiţerii de rezervă la mormântul Soldatului necunoscut. — 7) Noul preşedinte al Republicei Spaniole, d. Alcala Zamora decorează pe celebra dansatoare spaniolă Argentina. — 8 şi 9) Comisiunile de răspuns la Mesaj, ale Senatului şi Camerii. — 10) La Berlin a fost aleasă de curând Miss Germania, în persoana d-rei Bertha Liebermann, încoronată de aleasă anului trecut, d-ra Offenbach.

Notițe științifice

Zgârie-nori de 650 m. înălțime

Arhitecții Yones și Chanin vor întrece Turnul Babel

Legenda ne spune că Turnul Babel ajunsese la o înălțime de aproape 500 metri, fiind de 3 ori mai înalt ca piramida lui Keops.

Turnul Babel nu avea ferestre, fiind o clădire masivă din blocuri de piatră puse unul peste altul, care la un moment dat s'a prăbușit sub propria ei greutate.

Arhitecții americani **Sullivan Yones** și **Irwin Chanin** și-au pus în gând să întreacă turnul Babel.

— «Dacă s'ar putea construi case fără ferestre — spune Yones, atunci am putea ridica «**străpunge-nori**» cari să fie de două ori mai înalți decât palatul lui Chrysler și Empire Building, uriașii de câte 80 etaje fiecare, sortiți a fi considerați în 1935 drept niște modești «**zgârie-nori**».

Yones și-a propus să zidească niște cetăți de oțel cuprinzând numai ziduri, odăile fiind închise între pereți. El speră să atingă înălțimea de 1.000 metri, ceeace înseamnă să intre cu etajele superioare drept în norii cumulus.

Irwin Chanin, mai practic se mulțumește să construiască o clădire numai de 650 m. înălțime având 200 DE ETAJE și putând adăposti 50.000 chiriași. Edificiul va costa 27 milioane dolari. Cu toată criza s'a și găsit la New York o parte din capital.

La 1 Ianuarie 1932 se va pune piatra fundamentală a primului «străpunge-nori», clădirea urmând să fie gata până la 1935.

MORMINTE VII

Aceste case fără ferestre vor fi bine iluminate și perfect ventilate cu ajutorul electricității. Incălzitul se va face deasemenea prin electricitate iar bucătăriile viitorilor locatari vor fi deasemenea electrice.

Cu toate avantajele anunțate de Chanin, ni se pare destul de trist să locuești la 500 sau 600 m. deasupra trotuarului, pe care nici nu poți să-l vezi. Casa unui om, fie ea și colibă subsol, mansardă, trebue să aibă o fereastră cât de mică, pentru a vedea o fărâmă de cer și lumina zilei.

Fără ferestre cetățile lui Chanin și Yones vor fi niște morminte vii.

E drept, grație ozonului artificial se va putea regula atmosfera odăilor, obținându-se, după voie, aerul maritim sau aerul munților. Ce viață va cunoaște însă un copil născut în etajul al 187-lea, care va vedea atmosfera adevărată odată la câteva luni?

Nici viața școlarului locuind la al 99-lea etaj nu e atât de invidiat, chiar dacă ascensorul rapid îl va duce la școala primară de la al 75-lea etaj și mai târziu la liceul fără ferestre de la al 42-lea.

Aceste proecte nu mai sunt omenești. Gigantismul distruge complect viața americanului.

„R. 100“ vândut ca fier vechiu

Uriașul dirijabil «R. 100» a fost vândut de curând la hala de vechituri din Londra, dovedindu-se că principiul său de construcție e greșit.

Anglia a cheltuit peste 1 miliard de lei pentru cele două dirijabile de războı «R. 100» și «R. 101». Acesta din urmă s'a prăbușit anul trecut la Beauvais.

Motoarele lui «R. 100» au fost demontate, iar restul aeronavei vândut prin licitație publică pe un preț derizoriu.

Cumpărătorii s'au angajat formal să distrugă aeronava, ținând seama că suntem în armistițiul înarmărilor.

Sperăm să putem anunța în «Oglinda lumii» că America își vinde cuirasatele ca fer vechiu, că Germania vinde tunurile unor turnătorii și alte minunății de acest gen.

Va veni desigur și ziua când se va realiza prezicerea prorocului *Isaia*, de acum 3000 de ani, anunțând prefacerea săbiilor în fiare de plug și cosoare. Nu putem însă afirma dacă până la acea zi nu vom mai avea vre-un războı aero-chimic așa că realizarea visului lui Isaia nu e încă o perspectivă fericită.

Civilizația modernă permite să vinzi tunurile și să prefaci săbiile în secere, deși nu e prea nevoie de această transformare fiind o supra-producție pe care Isaia n'a prevăzut-o în proorocirile sale. In schimb oamenii pot face războiul fără săbii și fără arme de foc, grație ecrasitei, lewisitei, fosgenului și alte arme menite a distruge o civilizație de milenii.

Vânzarea lui «R. 100» ca fer vechi nu ne bucură, cât timp cerul Europei se mai menține acoperit de nori amenințători de război.

Pagina problemelor

Premianții noștri

Fotografia de mai jos reprezintă pe d-l Nellu Nanu elev anul III Școala Comercială Sup. din Săliște (jud. Sibiu), unul din premianții revistei noastre.

NELLU NANU
Șc. Comercială superioară anul III Săliște, jud. Sibiu

Noui probleme

ANII BISECȚI

Anul care vine va fi bisect, luna Februarie 1932 având 29 zile. Rugăm a ni se trimite lista anilor bisecți dela 1900 până în prezent.

TRENUL INZĂPEZIT

Un tren de 300 tone fiind surprins de viscol pe Bărăgan și având o forță de tracțiune de numai de 5000 kg., are de învins rezistența liniei de 1500 kg. plus a zăpezii de 2800 kg. Ce viteză va avea trenul după un drum de 4 km.

Numele deslegătorilor

Am mai primit deslegări dela următorii cititori și cititoare:

Mănică Nicolaescu, student (Balș), Jean Dumitrescu-Goiceanu elev particular cl. VI L. M. B. (Constanța), Theodor și Ana Stoicescu (Ploești), Nellu Nanu (Săliște) Lazăr Petrescu, mecanic cl. I. R. M. S. (București), Nicolae L. Petrecu-Tigru (București), Pesici (Craiova), Nicu C. Slavu-Sfinx (Câmpina), Frossy N. Vasilescu (Câmpina), B. Critzman (Galați), Fanny Ionescu (Periș, jud. Ilfov), Wilhelm A. George elev. cl. V B. lic. «Petru și Pavel» (Ploești), Gigel Ioan elev. cl. VII lic. Carol I (Craiova), Gr. Duca elev cl. VII lic. Roman Vodă (Roman) Florica Wilhelm elevă cl. I B lic. «Despina Doamna» (Ploești), Nicu și Vasilică Popescu (Curtea de Argeș), Ilie Nițulescu elev de liceu (com. Voicești, jud. Vâlcea), N. Gr. Arsene elev cl. 7-a lic. Hașdeu (Buzău), Mimy C. Roescu elevă cl. VII lic. Princ. Elena (T. Severin), Toteluș Emanoil (București), G. Oancea Ionașcu și Costel Stănescu (Curtea de Argeș), Rică Timoftescu (T. Severin), N. Wiliginsky (Craiova), Const. I. Diaconescu elev cl. 5-a lic. T. D. (Mizil), I. Ghingold-Learsy (Bucecea), Pesici (Craiova), Petruș P. Stănescu elev cl. VII lic. A. L. (R. Vâlcea), Petre I. Popa elev S. C. S. (Constanța), Vichente Miclău elev anul III S. C. S. (Lipova), Renée Lola Farchy elevă cl. VI (București), Titi Bădescu elev cl. VII lic. A. L. (R. Vâlcea), Jacques și Ionel E. Benvenisti (Craiova), Gh. Spătaru, internatul Vancea (Blaj).

Soluțiile primite

GREUTATEA BOLOVANULUI

Th. Stoicescu (Ploești) însemnând cu f. greutatea bolovanului din No. 46, cu m. masa și cu g. gravitația a găsit:

$f = m \times g$
$f = 11 \times 9{,}81 = 107\ 9$ kg.

ȘINELE C. F. R.

Pot trece 100.000 trenuri. Soluție găsită de d-nii N. L. Petrescu-Tigru (București), V. Bibolaru (Sân Nicolaul Mare), G. Ghițulescu (T.-Severin) D. M. Ionescu (Bârlad), Petre Maslaev (Tulcea), Nicu Lăzărescu, T. Rădulescu Octavian și Dumitru Alexandrescu (București).

„Oglinda Lumii“ No. 51
BON
de probleme

MAȘINA DE TREERAT

Wilhelm A. George (Ploești) a calculat raza roții mașinei de treerat din No. 45 găsind

$R = 0{,}026$ m.

AJUTORAREA ȘOMERILOR

Fanny Ionescu (Periș, jud. Ilfov) a rezolvat problema șomerilor din No. 42 calculând că ar trebui 150 miliarde lei pe lună pentru ajutorarea celor 100 milioane șomeri de pe suprafața globului.

VITEZA AUTOMOBILULUI

Florica Wilhelm elevă cl. I B lic. D. D. (Ploești) a calculat viteza automobilului din problema O. L. 42 găsind

$V = 18 \times 3600 = 64800$ m.
$V = 64.8$ km./oră.

GARA DIN MIZIL

Asupra gării din Mizil problemiștii noștri nu sunt de acord.

D-l **Nellu Nanu** elev al Școlii Comerc. Sup. din Săliște (jud. Sibiu) găsi că trebue să trimitem la Mizil 595 kg. var pentru fabricarea acetilenului.

Alt cititor găsi că ar trebui să trimitem 61 de tone și 250 kg. ceeace ni se pare cam mult.

Poșta problemelor

Nu mai trimitem cărți premianților, dar le publicăm fotografia.

Nu mai primim deslegări fără bonul problemelor.

DE PRETUTINDENI

Orgie de lumină

(*Foto «New York Times», Ltd., Berlin*)

Celebrul zgârie nori, News Building, din New-York, este luminat noaptea în toate înălțimea sa de un număr imens de reflectoare.

Servicii religioase prin T. F. F.

Departe în largul mării înspre coasta de Est a Norvegiei, se află o insulă izolată, numită Scip și a cărei populație nu trece de o sută de persoane.

Viața religioasă pe această insulă este foarte redusă și aceasta desigur contra voinței celor o sută de locuitori, deoarece nu se găsește printre ei nici un preot. Slujba bisericească nu se face decât de patru ori pe an, când un prelat de pe coastă se hazardează în această insulă. Cu acest prilej se oficiază căsătoriile, botezurile și celelalte slujbe rituale. Locuitorii însă, au multe de suferit din cauza aceasta și pentruca să se remedieze lacuna a fost instalat în insulă un post de T. F. F. Un haut parleur a fost montat în mica biserică de pe Scip care, legat cu stația vecină, difuzează sunetele cari aduc sufletelor pioase, ecoul cuvântului divin.

Cabinetul lui Mussolini

Cabinetul de lucru în care Ducele rezolvă marile afaceri ale statului, este unul din cele mai luxoase din lume.

Operile de artă cari se găsesc într'însul ar putea face geloși pe cei mai pretențioși colecționari.

Lumina vine dintr'un candelabru de sticlă de Veneția, lucrat de către cei mai mari specialiști din Murano, iar peste tot locul sunt împrăștiate statuete de mare valoare.

In anti-cameră, pereții sunt acoperiți cu o magnifică tapițerie din secolul al XV-lea. Plafonul este ornamentat cu sculpturi desăvârșite, iar în birou, pereții în frescă au o bordură de mozaic pe care sunt reprezentate momentele cele mai interesante din istoria poporului italian.

Propagandă japoneză

Iată cum își lansează noua carte una din cele mai mari case de editură din Japonia:

«Cetitorii vor găsi la noi, următoarele avantagii: 1. un preț tot atât de scăzut ca și al biletelor de loterie. 2. cărți tot atât de elegante ca și cântărețele. 3. impresii tot atât de limpezi ca și cristalul. 4. hârtie tot atât de rezistentă ca și pielea elefantului. 5. clienții sunt tratați tot atât de politicos ca și la campaniile de navigație concurente. 6. cărțile sunt expediate tot atât de repede ca și gloanțele. 7. coletele manipulate cu aceași grije cu care își tratează soțul o femee iubitoare.

In criza cărții care bântue la noi cu furie, n'ar putea fi o soluție reclama japoneză?...

Un magistrat psiholog

Femeile conducătoare de vehicule nu constitue o modă nouă a veacului nostru. Elegantele de pe timpul lui Ludovic al XV țineau în mână hățurile cabrioletelor arhaice și după cum era și natural, dădeau prilej la numeroase accidente. Intr'o vreme, accidentele provocate de aceste femei, înmulțindu-se, regele a chemat la palat pe locotenentul de poliție (un fel de prefect de azi) și i-a cerut să ia măsuri de îndreptare.

— Sire — spuse locotenentul — știu mijlocul prin care se poate evita această calamitate. Cu aprobarea dv. voi da o ordonanță prin care voi anunța că nu au voe să conducă cabrioletele decât femeile dela 18 ani în sus

Măsura s'a dovedit excelentă, deoarece imediat după publicarea ordonanței, nu a mai fost văzută nici o femee cu hățurile în mâini.

Gata de drum...

La St. Moritz, sporturile de iarnă sunt pâinea cea de toate zilele... Iată aci o ski-eusă zglobie, gata pentru escaladarea munților înzăpeziți.

Aurul sintetic

In ceeace privește fabricarea în laborator a prețiosului metal, părerile sunt împărțite. Unii savanți susțin cu tărie că fabricarea sintetică a aurului este o imposibilitate materială, în timp ce alții cred și susțin contrariul.

Astfel, un inginer chimist din Lyon, certifică sub semnătură că a reușit să obțină cu 10 grame de argint câte cinci centigrame de aur pentru fiecare gram.

Procedeul urmat de acest inginer-chimist este acelaș pe care l-a preconizat savantul francez Jollivet-Costelot încă de multă vreme, dar pe care nu l-a pus în aplicare din motive necunoscute.

Opere de artă din... zăpadă

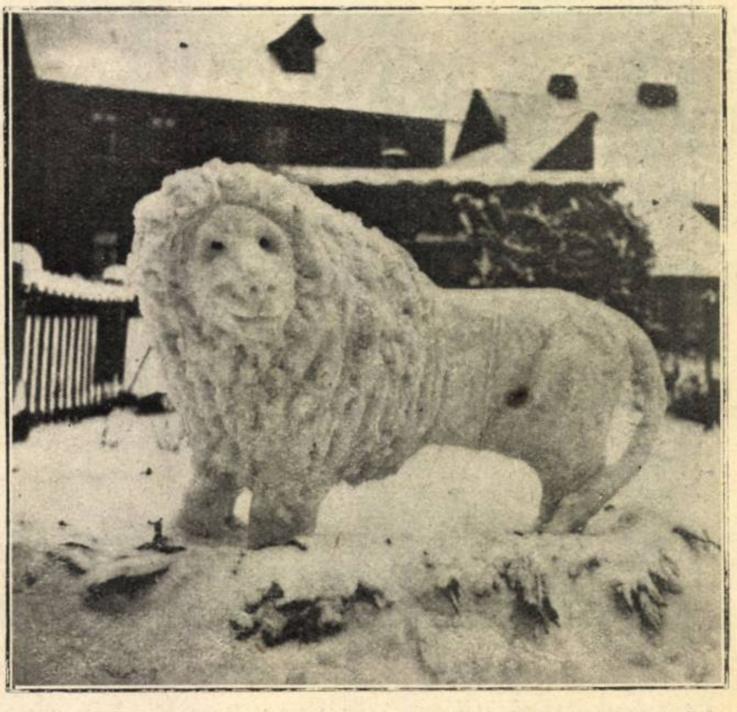

(*Foto «New York Times», Ltd., Berlin*)

Dela banalii oameni de zăpadă pe cari îi fac copii de pe tot globul, iată-ne la adevărate opere de artă realizate de mâini maestre. Clișeul nostru reprezintă un leu de zăpadă făcut în Germania după căderea primilor fulgi.

Femeea în negru

(*Continuare din pag. 1218*)

îndoială, de sinceritatea mea evidentă, continuă:

— Frontignac s'a compromis într'un scandal financiar. Juca întocmai ca un imbecil și miza enorm la bacarra. Pe scurt, dispăru din Viena și arestat la frontieră, scăpă și fu găsit a doua zi pe un maldăr de gunoiu, cu un glonț în cap.

Doi ani mai târziu, doamna baroană, rămasă fără un sfanț, muncea din greu, în calitate de infirmieră, la un spital din Metz. Copilul era intern la un pension din apropiere.

Abia aici începe adevărata parte a romanului.

Un ofițer din al 13 regiment de artilerie — regiment care după lupta dela Metz nu rămăsese mai mare decât o companie — ridicat ca mort, cu un braț smuls și o lovitură de sabie în cap, a fost adus la spitalul ei. L-a îngrijit cu un devotament înduioșător, și după șase luni, ofițerul a plecat la regiment. E oare greu de înțeles ce a urmat? Ea, tandră și frumoasă. El, tânăr și viteaz. E vechea poveste. După câteva luni se căsătoriră și se instalară la el, la Rouen. Ofițerul ascultă rugămințile ei și-și dădu demisia din armată.

Sunt cinci ani de-atunci.

Astăzi este un om sfârșit, muritor de foame cu pensia care i se plătește, un biet om vagabondând fără nici-o situație pe străzi, în loc să fie general, comandant al unei divizii. Și toate astea, din dragoste pentru ea. Sunt firește unii cari pretind că fostul ofițer nu și-ar mai fi putut îndeplini funcția din cauza rănilor sale. Adevărul este însă acela pe care vi-l afirm eu: din dragoste pentru ea.

Il puteți vedea aici în fiecare zi, așezat sub copaci, jucându-se cu copilul sau, de-alungul lacului, sprijinit de brațul soției sale.

Crupierul se ridică scoase porte-cigarettes-ul, alese o țigare și începu să se încheie la pardesiu, ca un om gata să plece.

In ceiace mă privește, eram hotărât să cunosc sfârșitul. Simțeam că-mi spusese adevărul, dar pricepusem deasemeni că se oprise la momentul cel mai critic din vieața acestei femei, moment asupra căruia cunoștea cu siguranță toate detaliile.

— Continuă, te rog. Iată, încearcă țigarea aceasta.

Interesul pe care îl acordam eroinei, mă făcuse amabil; aversiunea mea pentru crupier se evaporase. In fond, poate că nici nu era mai rău decât ceilalți oameni.

— Explică-mi un singur lucru numai. Ce căuta în sala de joc?

Işi aprinse țigarea, și se așeză din nou.

— Ei bine, fie! Am avut întotdeauna încredere în Americani. Dumneavoastră când pierdeți, plătiți și când câștigați, știți să vă țineți gura. De-altfel — și-și spuse asta lui însuș parcă — n'ați văzut-o înainte și n'o veți mai vedea niciodată. Ascultați deci: într'o seară, acum un an, într'una din grădinile din Baden, o mână atinse umărul baroanei. Era mâna lui Frontignac.

Cadavrul găsit pe maldărul de gunoi era al unui alt bărbat, îmbrăcat cu hainele lui Frontignac. Glonțul îi fusese tras în cap de revolverul lui Frontignac, care s'a dat apoi la fund.

Frontignac o amenință cu scandalul.

Ea îl imploră pentru copil și pentru soțul ei infirm. Ar fi putut firește să-l denunțe. O arestare însă ar fi echivalat cu un scandal

La soții Frontignac la Viena, se juca bacarra în fiecare noapte, ca un divertisment pentru invitați. Norocul doamnei, era legendar. Se și zicea, de-altfel: «Norocoasă ca baroana de Frontignac».

Fostul ei soț, în seara apariției ei la joc, îi dăduse cincizeci de napoleoni, cerându-i să meargă la Cazino, să joace și făgăduindu-i să dispară, în cazul când i-ar fi remis zece mii de franci.

In noaptea următoare, pot să știu fiindcă eu dădeam cărțile, doamna a câștigat douăsprezece mii de franci în câteva minute. Și iată de unde începe martirul ei, căci lucrul acesta va continua până la descoperirea lui Frontignac, care abia atunci își va trage un al doilea glonț în cap.

Când am văzut-o intrând în sala de joc, am bănuit că Frontignac revenise...

Unul din oamenii mei au urmărit-o. Și într'adevăr: Frontignac era în grădină».

Desgustul meu pentru crupier reînvie o clipă. Abia mă reținui să nu-l pălmuesc.

— Și dumneata ai permis lucrul acesta, ai tolerat ca femeea aceasta să sufere chinurile astea, să ducă viața aceasta mizerabilă din cauza acestui pungaș când un singur cuvânt, când o singură privire, ar fi putut să-l facă să dispară!... și...

— Binișor, domnule, binișor. Pentruce mă condamnați? Ce mă privesc pe mine toate astea? Am furat eu banca sau am asasinat pe cineva? Miza aceasta nu este a mea. Este a lui Frontignac. Vrei să intru eu singur în șah?

Toate lucrurile vin, pentru cine știe să aștepte.

Piloții englezi se antrenează

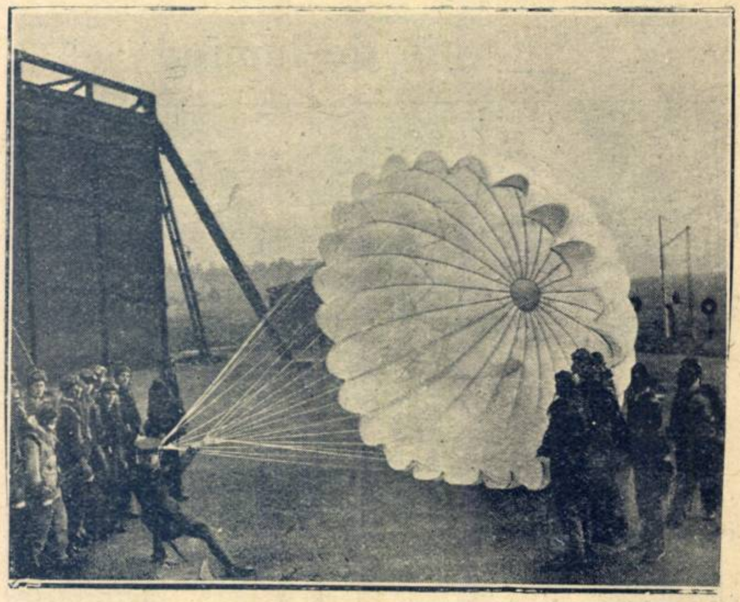

(*Foto-exclusivitate Keystone*)

Actualmente, în toate școlile de pilotaj din lume, se fac cursuri speciale pentru mânuirea parașutei. Iată o lecție la școala de aviație din Cromwell în Lincolnshire.

Surzii vor auzi... cu degetele

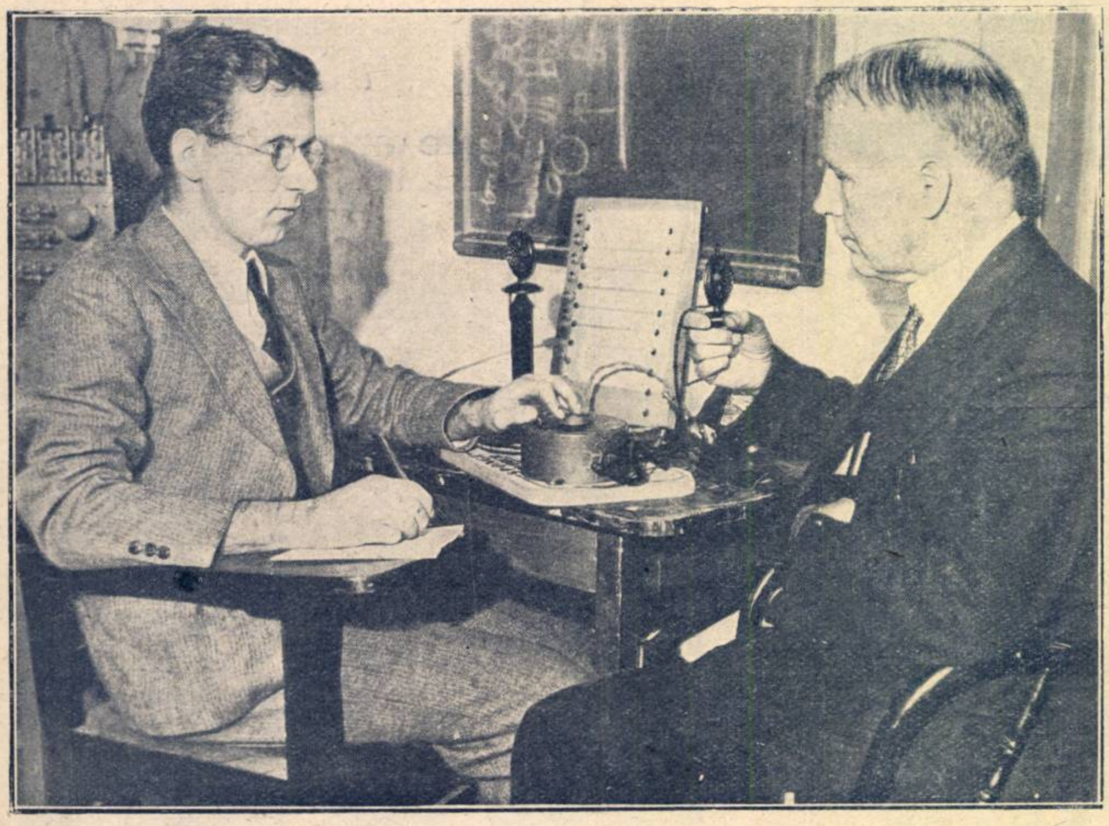

(*Foto «New York Times», Ltd., Berlin*)

Profesorul dr. Robert Gault, dela Universitatea din Northwestern, a inventat un aparat electric pentru uzul surzilor. Vorbind la un microfon sunetele sunt transformate în vibrații, pe cari surzii le interceptează cu ajutorul degetelor, natural, după un exercițiu mai îndelungat. In clișeul nostru profesorul procedează la educarea unui pacient.